

"Ez a krimi
megbizsergeti
az idegeimet."

HARLAN COBEN

**TESS
GERRITSEN**

KASZÁLÁS

Abby DiMatteo, huszonnyolc éves sebészgyakornok komoly szakmai sikerekre számíthat. Hirtelen bekerül a Byside Kórház elit csapatába, amely szívatültetéseket végez, és közben fűlig szerelmes a kórház egyik legjobb sebészébe. amikor azonban engedelmesség helyett lelkiismerete parancsát választja, ragyogó jövőjét kockáztatja. Abby felfedez egy szörnyű titkot, és már nem csak a karrierje kerül veszélybe. Lenyűgöző orvosi krimi.

Szívátültetés.

Huszonnégy órás készenlét.

Életmentő műtétek. Kimerítő munka,

de a fiatal szívsebészgyakornok,

Abby DiMatteo számára nem létezik

izgalmasabb hivatás. Aki ezt választja,

annak az életét fel kell tennie rá –

Abby a saját bőrén is tapasztalja.

Tess Gerritsen

Kaszálás

Egy

KORÁHOZ KÉPEST Jakov kicsi volt, kisebb, mint a többi fiú, akik az Arbat aluljárójában kéregettek, de tizenegy éves korára kitanult már mindent. Négy éve cigarettázott, három éve lopott, két éve árulta a testét. Ez utóbbi nemigen volt kedvére, de Misa bácsi megkövetelte tőle. Különben miből vettek volna kenyeret meg cigarettát? Miután Jakov volt a legkisebb és a legszőkébb Misa bácsi „fiai” közül, a kuncsaftok többnyire őt választották. Mindig a fiatal, fehér bőrű fiúkat keresték. Nem zavarta őket Jakov hiányzó bal keze; legtöbbjüket annyira elbűvölte apró termete, aranszőke haja, kék szeme, hogy a csonka végtagot észre sem vették.

Jakov alig várta, hogy idősebb legyen, és a nagyfiúkhöz hasonlóan ő is zsebtolvajlással keresse a kenyerét. Minden reggel, ahogy felébredt Misa bácsi lakásában, ép karját kinyújtva megmarkolta a vaságy korlátját. Nyújtózkodott, ahogy csak bírt, azt remélve, hogy egy-két milliméterrel növelheti a magasságát. Hiába erőlködik, figyelmeztette Misa bácsi. Ilyennek született; az anyja, aki nyolc évvel ezelőtt itt hagyta Moszkvában, szintén törpe volt. Jakov már alig emlékezett rá vagy bármi másra, ami a városba érkezése előtt történt vele. Csak annyit tudott, amennyit Misa bácsitól hallott, ennek viszont a felét sem hitte el. Tizenegy éves létére megvolt a magához való esze.

Éppen ezért gyanakodva figyelte azt a férfit és nőt, akik Misa bácsival beszélgettek a konyhaasztalnál. Nagy, fekete, sötét ablakú kocsival érkeztek, Gregor öltönyben, nyakkendőben és valódi bőrcipőben, a szőke Nágya szoknyában és finom gyapjúsövet kiskabátban, kezében diplomatafűzőjével. Mind a négy fiú rögtön tudta, hogy ez a nő nem orosz. Amerikai vagy angol lehetett; folyékonyan beszélt oroszul, de a kiejtése idegen volt.

Miközben a két férfi vodka mellett tárgyalt, a nő körbenézett a parányi lakáson, az ócska vaságyakon, a kupacba gyúrt szennyes ágyneműn, majd tekintete megállapodott a szorongva összebújó négy szótlan fiún. Először Pjotr-t vette szemügyre, aki tizenöt évesen a legidősebb volt közülük, aztán a tizenhárom éves Sztjepant és a tízéves Alekszejt, végül Jakovot figyelte.

Utána Misához fordult. – Helyesen jár el, Mihail Iszajevics. Ezeknek a gyerekeknek itt nincs jövőjük. Mi viszont ragyogó lehetőséget kínálunk nekik. – Rámosolygott a fiúkra.

– Időbe telik, amíg megtanulják a nyelvet – jegyezte meg Misa bácsi.

– Ügynökségünk tisztában van a nehézségekkel. Egy ideig külön leges iskolába fognak járni, hogy hozzászokhassanak az új körülményekhez.

– És ha nem képesek rá?

Nágya lélegzetvételnyi szünetet tartott. – Ilyesmi csak kivételes esetekben szokott előfordulni azoknál, akik érzelmileg labilisak Pillantása ismét a négy fiúra esett. – Talán baj van valamelyikükkel.

Jakov tudta, hogy ő az, aki ritkán nevet, és sohasem sír, ezért nevezi Misa bácsi „kis pléhpofának”. Maga sem tudta, miért nem sít soha. A többiek, ha bántották őket, sűrű könnyeket hullattak. Jakov viszont ilyenkor egyszerűen kikapcsolt; olyan lett az agya, mint a tévéképernyője az adás végén.

– Mind jó fiúk. Remek gyerekek – felelte Misa bácsi.

Jakov három társára nézett. Pjotr-nak kiugró álla van, és olyan görnyedten tartja magát, mint egy gorilla. A tyúkeszű Sztjepannak kicsi és ráncos a füle, Alekszej szopja az ujját. Én pedig, gondolta Jakov a csonka karjára pillantva, félkezű vagyok. Mitől volnánk mi remek fiúk?

– Az ott eléggé csenevésznek látszik – mutatott Gregor Jakovra – Mi történt a kezével?

– Így született.

– Nem jelent gondot – mondta Nágya, azzal felállt. – Ideje indulnunk.

– Ennyire sietnek? Még el sem búcsúztam tőlük.

A nő ingerülten nézett rá. – Egy percet kap. Időre várnak minket.

Misa bácsi sorban megölelte a fiúkat. Jakovot kicsit hosszabban és erősebben szorította magához. – Emlékezz a te bácsikádra – suttogta. – Ha majd meggazdagszol Amerikában, jusson eszedbe, hogy vigyáztam rád.

– Én nem akarok Amerikába menni – tiltakozott Jakov.

– Ilyen lehetőséget nem szabad elszalasztani.

Jakov a többiekre nézett: mindegyiknek fülig ért a szája. Ezek örülnek, gondolta. Csak bennem van rossz érzés, de vajon miért?

A nő kézen fogta Jakovot. – Leviszem őket a kocsihoz. Gregor addig elintézi a papírokat.

– Bácsi... – szólalt meg Jakov.

Misa azonban már hátat fordított nekik, és az ablaknál állva az utcát bámulta.

Nágya kiterelte a négy fiút a lépcsőházba, elindultak lefelé. Már a földszinten jártak, amikor Alekszej hirtelen megtorpant. – Várjatok! Ottfelejtettem Susut! – kiáltotta, és iramodott a lépcsőn visszafelé.

– Gyere ide! – rivallt rá Nágya. – Nem mehetsz föl!

– Nem hagyhatom ott! – kiáltotta Alekszej, és futott tovább a lépcsőfokokon.

– Azonnal gyere ide! – A nő már majdnem utánarohant, de Pjotr megállította. – Susu nélkül úgyse jön sehová.

– Ki az a Susu?

– A játék kutyája. Mindig vele van.

A nő fölnézett a negyedikre, és Jakov ebben a pillanatban olyasmit vett észre a tekintetében, amit nem értett – félelmet.

Úgy állt ott, mint aki nem tudja eldönteni, fusson-e Alekszej után, vagy inkább menjen kifelé a többiekkel. Amikor Alekszej

kisvártatva megjelent a lépcsőn, magához ölelve a kopott Susut, a nő szemlátomást megkönnyebbülten dőlt a korlátnak.

– Megvan! – kiáltotta diadalmasan Alekszej, és felmutatta kedvencét.

– Gyerünk – taszigálta őket kifelé a nő.

A négy fiú a kocsi hátsó ülésén szűken fért el, Jakov fél fenékkal Pjotr ölében ült. Pjotr és Jakov lökdösődni kezdtek.

– Hagyjátok abba! – szólt rájuk a nő az első ülésről. – Tessék rendesen viselkedni. – Felnézett a házra, Misa lakásának ablakát kereste.

– Mire várunk? – kérdezte Alekszej.

– Arra, hogy Gregor aláírja a papírokat.

– Sokáig tart?

A nő hátradőlt, és mereven nézett maga elé. – Nem, ez már nem tart sokáig.

HAJSZÁLON MÚLT, gondolta Gregor, amikor Alekszej másodszor is kilépett a lakás ajtaján, fia ez a kölyök egy pillanattal később érkezik, nagyon megfizet érte.

Misa még mindig az ablaknál állt, és az utcát nézte, az autót, amely elnyelte a négy fiút. Aztán Gregor felé fordult; szemébe" könny csillogott, de azért először a pénzre kérdezett rá. – A táskában van?

– Igen – bólintott Gregor. – Húszezer amerikai dollár. Fejenként ötezer, ahogy megállapodtunk.

– Ahogy megállapodtunk. – Misa sóhajtott, és végigsimított ráncos arcán. – Rendes családok fogadják őket örökbe?

– Arról Nágya gondoskodik. Maga is tudja, mennyire szereti a gyerekeket. Ezért választotta ezt a hivatást. – Nem jó, hogy ott áll az ablaknál. Gregor a sarokasztalon heverő táskára bökött.

Misa a táskához lépett, felkattintotta a zárat. A pénzre meredi, de arcán nem látszott elégedettség, inkább mintha undorodott volna tőle. Becsukta a táskát, és lehajtott fejjel állt.

Gregor mögéje lépett, felemelte a hangtompítós automata pisztolyt, és két golyót eresztett Misa fejébe. A férfi előrebukott, az asztalt is felborította. A táska tompa puffanással a szőnyegre esett.

Gregor felkapta a táskát, mielőtt még véres lett volna. Gyorsan körbepillantott, majd kilépett a lakásból, és lement a lépcsőn.

Nágya és a gyerekek a kocsiban várták. Gregor beült a volán mögé. A nő kérdő pillantást vetett rá. – Aláírtatok az összes papírt?

– Az összeset.

Nágya megkönnyebbült sóhajjal hátradőlt az ülésen.

Mögöttük mocorgás, tompa puffanás hallatszott. Gregor a visszapillantó tükörben látta, hogy a fiúk taszigálják egymást. Csak a legkisebbik, Jakov ült nyugodtan, egyenesen előrenézve. A tükörben találkozott a tekintetük, s Gregornak az a hátborzongató érzése támadt, hogy a gyerekarból egy felnőtt szeme mered rá.

Aztán a fiú oldalvást fordult, és vállon bokszolta a mellette ülőt. Gregor elmosolyodott. Semmi vész, gondolta. Ezek csak gyerekek.

ÉJFÉLRE JÁRT, s Karen Terrio érezte, hogy egyre nehezebben tudja nyitva tartani a szemét vezetés közben.

Két napja autózott szinte megállás nélkül, Georgina néni temetése után rögtön elindult, és csak egy-egy rövid szunyókálásra vagy hamburgerre, kávéra állt meg. Főleg kávéra. Tudta, hogy be kellene iktatnia egy kis alvásszünetet, de annyira közel volt a célhoz! Innen már alig hetven kilométerre van Boston.

Egy Burger King fénye tűnt fel előtte. Megállt a parkolóban.

Bement, kávé és süteményt rendelt, és letelepedett egy asztalhoz. Ebben a késői órában csak néhány fáradt vendég lézengett a helyiségben.

A szomszéd asztalnál egykedvű nő ült két kisgyerekekkel, mindketten kekszet majszoltak. Ezekről a jól nevelt szöszi gyerkőcökről Karennek saját lányai jutottak eszébe. Aludjatok jól, súgta nekik gondolatban. Mire felébredtek, otthon lesznek.

Újratöltötte kávéval a poharát, rátette a műanyag fedelet, és kiment a kocsijához. Úgy érezte, kitisztult a feje.

Beindította a motort, és kifordult a parkolóból a 90-es útra.

DR. ABBY DIMATTEO soha életében nem érezte magát ennyire kimerültnek. Harmincadik órája volt talpon a fiatal doktornő, és tudta, hogy ez meglátszik rajta. Amikor a sebészet intenzív osztályán kézmosás közben megpillantotta magát a mosdó fölötti tükörben, megrémült a látványtól: sötét szeme körül hatalmas karikák, a haja kócos, fekete sörény. Már délelőtt tíz óra, és legjobb esetben sem szabadul a kórházból öt előtt. Micsoda luxus lenne most leroskadni egy székre!

Csakhogy a hétfő reggel nem az üldögélés ideje. Különösen akkor nem, amikor dr. Collin Wettig, a Bayside kórház sebészfőorvosa az ügyeletes. Dr. Wettig nyugalmazott tábornok volt, a lényegbevágó és könyörtelen kérdések embere. Nemcsak Abby rettegett tőle, hanem az összes többi gyakorló orvos is.

A sebészet intenzív osztályának 11-es számú ágyánál tizenegy fehér köpenyt és zöld műtősruhát viselő sebészgyakornok állt félkörben. Eddig négy beteg műtét utáni kezelését beszélték meg. Most Abby betege került sorra.

Kezében volt a jegyzettömbje, de nem volt szüksége a feljegyzéseire. Emlékezetből adta elő az esetet, közben végig a Tábornokot leste. – A beteg harmincnégy éves nő, ma éjjel egy órakor hozták be. miután kocsijával frontálisan ütközött a 90-es úton. A helyszínre érkező mentők intubációt alkalmaztak, és

stabilizálták az állapotát majd helikopterrel ideszállították. Az intenzív osztályra kerülésüké: többszörös traumára utaló jeleket mutatott. Ingerekre egyáltalán nem reagált, kivéve némi kétségbe vonható feszítőizom-mozgást

– Mi az, hogy kétségbe vonható? – vágott közbe dr. Wettig. – Ezt hogy érti? Volt feszítőizom-mozgás vagy nem volt?

Abbynek a torkában dobogott a szíve. Nagyon nyelt, és azt felelte: – Fájdalmas inger hatására a beteg végtagjai néha megfeszültek

– Hogyan értékeli tehát a motorikus reakciót a glasgow-i kóma skála alapján?

– Miután ezen a skálán a teljes reakcióhiány egyes és a feszítőizom-mozgás kettes, szerintem ezt az esetet... másfelesre lehet érte kelni.

A gyakornokok kényszeredetten nevettek.

– Másfeles érték nem létezik – ellenkezett dr. Wettig.

– Tudom – mondta Abby. – De a beteg nem illik bele pontosan a...

– Folytassa – szakította félbe a főorvos.

Abby mély lélegzetet vett.

– Életjeleket mutatott, a vérnyomása kilencven per hatvan volt, pulzusa száz. Spontán légzést nem észleltünk nála, az oxigénellátást a lélegeztetőgép biztosította. A koponyavizsgálat során zárt és nyílt töréseket egyaránt találtunk. Az arc sérüléseit a súlyos duzzanatok és zúzott sebek miatt nehéz volt pontosan megállapítani. Pupillareakciót nem észleltünk.

Ezután a fizikai vizsgálat eredményét ismertette. A légzőszervek hangja normális. Szívműködés rendben, hasüreg úgyszintén, Dr. Wettig nem szólt közbe, Mire a neurológiai leletekkel végzett, Abbynek valamelyest visszatért az önbizalma.

– Mi volt a maga benyomása – firtatta dr. Wettig –, mielőtt látta a röntgenfelvételeket?

– A pupillareakció hiánya alapján – felelte Abby – közepagyi kompresszióra gondoltam, amit valószínűleg akut szubdurális vérömleny okozhatott. – Szünetet tartott, majd enyhe büszkeséggel a hangjában megjegyezte: – A tomográfiás vizsgálat megerősítette ezt a feltevésemet. Azonnali műtéttel eltávolítottuk az agyból a vérrögöt.

– Lássuk a ma reggeli állapotát – szölt dr. Wettig az ágyhoz lépve. Töltőtoll alakú lámpájával belevilágított a beteg szemébe. – Nincs pupillareakció. – Öklével keményen megnyomta a mellcsontot. A nő nem mozdult. – Fájdalomra nem érzékeny.

A többiek mind közelebb húzódtak, de Abby ott maradt az ágy végénél. Miközben Wettig folytatta a vizsgálatot, Abby úgy érezte, lassan eluralkodik rajta a kimerültség. A nő kopaszra nyírt fejét nézte. Emlékezett dús, barna hajára, ami csupa vér és üvegszilánk volt. A ruhája is mintha üveggel lett volna díszítve. A műtét előtt Abby segített levágni róla a blúzt. Kék-fehér selyemblúz volt, Donna Karan címkével. Abby elgondolta, hogy ez a nő valamikor valahol egy üzletben állt, és egyik vállfát a másik után odébb csúsztatva végül kiválasztotta ezt a darabot.

Dr. Wettig felegyenesedett, és Abbyhez fordult. – Maga szubdurális vérömlenyt diagnosztizált. Azt eltávolították. Akkor miért nincs pupillareakció?

Abby tétovázott. – A... pupillareakció, a végtagok feszítőizommozgása, ez mind a közepagyra utalt. Éjszaka még azt feltételeztem, hogy az ok szubdurális vérömleny, ami nyomást gyakorol a közepagyra. De mivel a beteg állapota nem javult, valószínűleg közepagyi bevezésről van szó.

Dr. Wettig a többi gyakornokhoz fordult. – A közepagyi bevezés elfogadható feltevés. Ha ehhez hozzávesszük a glasgow-i kómaskála szerinti három és *feles* értéket – sandított Abbyre –, a diagnózis a nullával egyenlő. A betegnek nincs spontán légzése és mozgása, és a jelek szerint nem maradtak agytörzsi reflexei. Pillanatnyilag nem tudok mást javasolni, mint az életfunkciók

fenntartását. És megfontolandónak tartom a szervehasznosítást. – Kurtán biccentett Abbynek, majd továbblépett a következő beteghez.

Egyik gyakornoktársa megszorította Abby karját. – Hé, DiMatteo – súgta oda neki –, szuper voltál.

Abby csak annyit tudott mondani: – Kösz.

DR. VIVIAN CHAO sebész szakorvosról legendák keringtek a Bayside-ban. Úgy hírtelt, hogy szigorló orvos korában két nappal azután, hogy másodmagával megkezdte a gyakorlatát, a társa idegösszeroppanást kapott. Minden feladat Vivianre hárult. Áthurcolta a holmiját az ügyeletre, és huszonkilenc napig ki sem mozdult a kórházból. A harmincadik napon, amikor lejárt az ügyelete, és kísért a kocsihoz, kiderült, hogy azt időközben elvontatták. A parkoló ór ugyanis gazdátlan járműnek vélte.

A következő gyakorlat negyedik napján Vivian társát elütötte egy busz, medencecsonttöréssel szállították kórházba. Vivian visszaköltözött az ügyeletre.

Amikor Abby először hallotta ezeket a történeteket, nehezen tudta összeegyeztetni a legendát azzal a Vivian Chaóval, akit ő látott: a szűkszávú kínai nő olyan kis termetű volt, hogy sámlira állva operált. A vizitek alkalmával nemigen lehetett szavát hallani, dr mindig ott állt a csoport élén hűvös, szenttelen arckifejezéssel.

Aznap délután Vivian odament Abbyhez a sebészet intenzív osztályán. Abbyre ekkor már ólomsúllyal nehezedett a fáradtság. Csak akkor vette észre a mellette álló Viviant, amikor az megszólította – Hallom, bekerült hozzád egy fejsérüléses beteg, akinek AB-poxhh a vércsoportja.

Abby felpillantott a kórlapokról, amelyekre éppen adatokat vezetett át. – Igen. Az éjszaka. A tizenegyes ágyban fekszik. Miért?

– Van a belgyógyászatban egy szívelégtelenségben szenvedő betegem. Végső stádium. AB-pozitív. Egy éve vár donorra. – Vivian odalépett a dossziétartóhoz, kiemelte Karen Terrio anyagát, és rezzenéstelen arccal átnézte a lapokat.

– Alig tíz órája műtöttük – jegyezte meg Abby. – Kicsit korai még szervhasznosításról beszélni.

– Lehet, de nem biztos. – Vivian visszatette a dossziét a helyére. – A betegemnek ő lenne a megfelelő donor.

– Még a férjével sem beszélt senki.

– Előbb-utóbb meg kell tenni.

– Gyerekei vannak. Időbe telik, amíg hozzászoknak a gondolathoz.

– A szerveknek nincs idejük várni – mondta Vivian.

Egy ápolónő bukkant fel az ajtóban. – Visszajött Karen Terrio férje a gyerekekkel. Beküldhetem őket?

Abby odalépett Karen Terrio ágyához, és egy pillantást vetett a betegre. – Még ne – felelte. – Várjanak egy kicsit. – Gyorsan megigazította az ágyneműt. Megnedvesített egy papírkendő, és letörölgette a nő arcáról a rászáradt nyálat. Aztán hátralépett, és még egyszer szemügyre vette. Rádöbbsent, hogy bármit csinál, nem képes enyhíteni a gyerekekre váró fájdalmat.

Nagyot sóhajtott, és intett a nővérnek. – Most már bejöhetnek.

FÉL ÖTRE Abby végzett a délutáni vizittel. Végre hazamehetett. De ahogy becsukta az utolsó dossziét, valami ismét a 11-es ágyhoz vonzotta, és csak nézte révetegen Karen Terriót.

Nem hallotta a háta mögött közeledő lépteket. – Szia, szépségem – szólította meg egy hang. Abby felkapta a fejét, és szembefordult a barna hajú, kék szemű, mosolygó Mark Hodell doktorral. Ez a mosoly csak neki szólt, Szinte mindennap időt szakítottak arra, hogy együtt ebédeljenek, vagy legalább üdvözöljék egymást. Ma azonban még nem találkoztak, ezért

Abby nagyon megörült. Mark odahajolt hozzá, megcsókolta, aztán hátralépett, és végignézett kócos haján és gyűrött műtősruháján. – Nehéz éjszakád lehetett – dűnnyögte együttérzően. – Mennyit aludtál?

– Talán félórát.

– Hallom, reggel elkápráztattad a Táborkot.

Abby vállat vont. – Mindenesetre nem velem törölte fel a folyosót.

– Az már fényes sikernek számít.

Abby elmosolyodott. Aztán megint a 11-es ágyra pillantott, és elkomorult.

– Ezt a beteget éjszaka hozták be – mondta. – Harmincnégy éves. Férje van és két gyereke. Az imént itt jártak. Csak álltak és nézték, de nem nyúltak hozzá. Én pedig egyfolytában arra gondoltam, hogy most érintsék meg, mert könnyen lehet ez az utolsó alkalom. – Gyors mozdulattal megtörölte a szemét. – A férfi, akivel karambolozott, részeg volt, és áttért a szemközti sávba. Tudod, Mark, mi az, ami igazán felháborít? Hogy fent heverészik az ortopédián, és a vacak kis csonttörései miatt nyavalyog. – Abby nagyot sóhajtott, ezzel mintha a mérgét is kiadta volna. – Hivatásos életmentő létemre azt kívánom, bárcsak szétkenődött volna az aszfalton. – Elfordult az ágytól. – Ideje hazamenni.

Mark megsimogatta Abby hátát; mozdulatában benne volt a vigasztalás is, meg a birtoklás is.

– Menjünk – mondta. – Elkísérlek.

Kiléptek az intenzív osztályról, és beszálltak a liftbe. Amint rájuk csukódott az ajtó, Abby megtántorodott, és Mark karjában keresett menedéket.

Egy évvel ezelőtt, szigorló orvosként korántsem találta ilyet, megnyugtató jelenségnek Mark Hodellt. Mark mellkasi műtétekre szakosodott sebész volt a Bayside szívatültetéseket végző orvoscsoportjának tagjaként. A műtőben találkoztak

először, egy baleseti sérült feküdt a műtőasztalon, és Mark már beöltözött, amikor Abby belépett a helyiségbe. Ideges volt a gondolattól, hogy ilyen kiválóságnak asszisztál, mint dr. Hodell. Odalépett az asztalhoz, és félénken nézett a sebészre. A maszk fölött magas, intelligens homlokot látott és gyönyörű kék szempárt.

A műtét rendben lezajlott. A beteg életben maradt.

Egy hónappal később Mark találkára hívta Abbyt.

Abby visszautasította. Nem azért, mintha nem *akart* volna elmenni vele, hanem úgy vélte, nem volna *helyes*.

Eltelt egy újabb hónap. Mark ismét hívta. Ezúttal túlságosan erősnek bizonyult a kísértés. Abby igent mondott. Négy hónappal később beköltözött Mark cambridge-i lakásába. Kezdetben nem ment minden zökkenőmentesen, a negyvenegy éves agglagénynek megvoltak a maga rigolyái. De most, ahogy Mark a karjában tartotta és támogatta, Abby el nem tudta volna képzelni, hogy mással éljen, mást szeressen.

– Szegény kicsikém – suttopta Mark.

– Nem nekem való ez.

– Most a legnehezebb. Még két napod van hátra a traumatológián. Annyit kell kibírnod.

– Aztán kezdem a mellkasi...

– Az ehhez képest már üdülés. A traumatológia visel meg legjobban mindenkit.

Abby odabújt Markhoz. – Nagyon megvetnél, ha átváltanék a pszichiátriára?

– Többet szóba sem állnék veled.

– Olyan hülye vagy.

Mark nevetve megpuszilta Abby fejét. – Sokan vélekednek így, de csak tőled tűröm el.

Leértek a földszintre, és kísértáltak a kórházból. Már ősz volt, de Bostonban hatodik napja késő szeptemberi kánikula tombolt.

Ahogy keresztülmentek a parkolón, Abbyből az utolsó csepp erő is elszállt. Az autójához érve alig bírt beszállni az ülésre,

– Egy órán belül én is otthon leszek – szolt Mark. – Vigyek pizzát?

– Nekem ne. Az ágyam az egyetlen vágyam – sóhajtott Abby.

Kettő

ÉJSZAKA mint szelíd suttogás, úgy jutott el a tudatáig a gondolat: *Haldoklom*. Ez a felismerés nem rémítette meg Nina Vosst. Az elmúlt hetekben, miközben három ápolónő váltotta mellette egymást, és dr. Morissey naponta meglátogatta, Nina megőrizte lelki nyugalját. Miért ne békélt volna meg a sorsával? Hiszen az életben bőven jutott neki szeretetből, örömből, csodálatos élményekből. És megtalálta a belső békéjét is. Két bánata volt csupán. Az egyik, hogy nem lehetett gyereke. A másik, hogy Victor magányos lesz nélküle.

Férje egész éjjel ott virrasztott az ágya mellett, és míg ő zihálva lélegzett, vagy köhögés rázta, órákon át fogta a kezét. Már hajnalodott, amikor félálomban hallotta a férje hangját: – Olyan fiatal. Csak negyvenhat éves. Nem tudnak csinálni valamit?

Valamit! Ez jellemző rá. Victor nem hisz az elkerülhetetlenben. De ő igen.

Kinyitotta a szemét, és látta, hogy napfény süt be az ablakon, ahonnan az általa annyira szeretett Rhode Islandre nyútt kilátás.

Köszönöm, Uram, az összes hajnalt, amit megérhettem.

– Jó reggelt, drágám – suttogta Victor.

Nina a fölé hajoló mosolygó arcot fürkészte. Victor Vosst egyesek tekintélyt parancsolónak találták, mások zsenialitást vagy könyörtelenséget olvastak ki a vonásaiból. Nina most csak szeretetet látott a férje tekintetében. És kimerültséget.

Megfogta a férfi kezét. – Aludnod kellene, Victor.

– Nem vagyok fáradt, – Megcsókolta felesége kezét, ajka valósággal perzselte Nina jéghideg bőrét. Egy pillanatra összenéztek. A férfi arcán végiggördült egy könnycsepp. De hiszen huszonöt együtt töltött évük alatt Nina egyetlenegyszer sem látta sírni a férjét. Számára Victor az erőt és bátorságot testesítette meg. Csak most döbbsent rá, mekkorát tévedett.

– Victor – szorította meg a férje kezét –, nem szabad félned.

A férfi gyorsan, szinte bosszúsán végigsimította az arcát. – Nem hagyom, nem engedem! Muszáj velem maradnod.

– Mindig veled maradok.

– Nem, ez nem elég. Én azt akarom, hogy ezen a földön maradj velem.

– Victor, ha valamit biztosan tudok... – Nina hörögve lélegzett – azt, hogy az itteni életünk... csak kis része a létünknek.

Victor türelmetlenül megrándult, és elhúzódozott tőle. Aztán felállt, az ablakhoz lépett, és egy ideig szótlanul bámult kifelé.

– Majd én elintézem, Nina – szólt végül.

– De Victor...

A férfi megfordult, és ránézett. Válla eltakarta az ablakot túl ragyogó fényt. – Ne aggódj, drágám – nyugtatta. – Mindent elintézek.

BÁRSONYOS este volt, a nap már lemenőben, a poharakban csilingeltek a jégkockák. Dr. Bill Archer fallal körülvett kertjének rózsával futtatott lugasában Abby a levegőt is varázslatosnak érezte. Marilee Archernek ez a kert volt a legnagyobb öröme és büszkesége; mindenütt hallatszott mély hangja, amint a virágok tudományos neveit magyarázta a többi orvosfeleségnek.

– Marilee több latin szót tud, mint én – nevetett Bill Archer.

A házigazda, Mark, a Tábornok és két sebészgyakornok a grill sütőnél telepedett le. Ebben a társaságban Abby volt az egyetlen nő. Sohasem tudott hozzászólni, hogy csak férfiak vesznek körül.

Mark miatt került közénk. Mark és Bill Archer közvetlen munkatársak voltak. Archer, a szívatültetések végző orvoscsoport vezetője hívta Markot hét évvel ezelőtt a Bayside-ba. Nagyon jól együtt tudtak működni. Mindketten kirobbanóan energikusak, sportosak voltak, és versenyszellem fűtötte őket. Baráti versengésük terepe Vermont sípályáitól a massachusettsi öbölíig terjedt. J-35-ös vitorlással versenyeztek, mindketten a Marblehead kikötőben horgonyoztak, és ebben a szezonban egyelőre 6:5 arányban Archer vezetett.

– Mrs. Levi? Örülök, hogy újra találkozunk.

Elaine mosolyán látszott, hogy felismeri. – Maga... Abby, ugye?

– Abby DiMatteo vagyok. Azt hiszem, a gyakornokok összejövetelén találkoztunk.

Ahogy a beszélgetés az algásodásgátlókra és a tőkesúly optimális formájára terelődött, Abby figyelme elkalandozott. Ekkor vette észre a későn jövő dr. Aaron Levit és feleségét, Elaine-t. Aaron, a szívtranszplantációs csoport kardiológusa roppant félszeg ember volt. Itálával máris visszahúzódott a kert legtávolabbi sarkába. Elaine beszélgetőtársat keresve pillantott körbe. Abby az unalmas hajótéma helyett inkább Leviéket választotta.

– Úgy van, emlékszem. Most melyik osztályon van?

– Holnap kezdem a mellkasi sebészetet.

– Akkor Aaronnal fog együtt dolgozni.

– Csak ha olyan szerencsém lesz, hogy szívatültetésre is hívnak asszisztálni.

– Erre van esély. A csoportnak rengeteg munkája van, még a Massachusettsi Közkórházból is küldenek betegeket, ami Aaronra nézve roppant hízelgő. – Közelebb hajolt Abbyhez. – Évekkel ezelőtt megpályázott náluk egy ösztöndíjat, és elutasították. Most meg *hózzá* küldik a betegeiket.

– Semmivel sem jobb a Bayside-nál, csak a Harvardon terjesztik róluk – felelte Abby. – Ismeri Vivian Chaót? Sebész szakorvos nálunk.

– Persze.

– Az első tíz között végzett a Harvard orvosi karán. De amikor beadta a pályázatát, első helyen a Bayside-ot jelölte meg.

Elaine a férje felé fordult. – Aaron, te tudtad ezt? Látod, máris a csúcson vagy. Mi értelme lenne elmenni?

– Elmenni? – Abby ránézett Aaronra, a kardiológus azonban a feleségét figyelte. A hirtelen csönd zavarba ejtette Abbyt.

Aaron végül megköszörülte a torkát. – Eljátszottam a gondolattal – jegyezte meg. – Tudja, hogy van ez. Itt hagyni a nyüzsgést. Valami csendes kisvárosba költözni. – Kortyolt az italából. – Néha álmodozik az ember.

Megint hallgattak, majd Abby kiáltást hallott, hátrafordult, és látta, hogy Mark szólongatja integetve.

– Bocsássanak meg – mondta Leviéknek, és otthagyta őket.

– Archer megmutatja nekünk a szentélyt – közölte Mark. – Gyere te is. – Karon fogta Abbyt, és bevezette a házba.

Archer már várta őket az emeleti társalgóból nyíló szobában. Vele volt dr. Frank Zwick és dr. Rajiv Mohandas is, kényelmes bőr karosszékekben ültek.

Abby futó pillantást vetett a tárlókra, amelyekben muzeális orvosi eszközök voltak kiállítva, érdekesek és félelmetesek egyszerre érvágáshoz használt szikék és tálak, piócatartó üvegek, olyan szülészfogók, amelyek könnyen szétroppantanák egy újszülött koponyáját.

– Aaron nem jön? – kérdezte Archer.

– Mindjárt itt lesz – felelte Mark.

– Helyes.

Nyílt az ajtó, belépett Aaron. Egy szót se szólt, csak biccentett és leült az egyik székre.

– Tölthetek konyakot? – kérdezte Archer Abbyt.

Abby elmosolyodott. – Nem bánom. Köszönöm.

Archer kitöltötte és odanyújtotta neki az italt. A szobában furcsa csönd volt, mintha mindenki várt volna valamire. Abbyben ekkor tudatosodott, hogy a társaságban ő az egyetlen gyakornok. Kint a kertben voltak még hatan, de itt, Archer dolgozószobájában csak a transzplantációs csoport öt férfitagja jött össze. És ő.

Leült Mark mellé a kanapéra, és szájához emelte a poharát. Archer vele szemben foglalt helyet. – A Tábornoktól sok jót hallottam magáról, Abby.

– Dr. Wettigtől? – Abby nem tudta elfojtani kuncogását

– Szerinte az egész programban maga az egyik legjobb gyakornok. Miután velem is dolgozott már, tanúsíthatom, hogy így van.

Abby zavartan fészkelődött. Mark megszorította a kezét.

Archer észrevette a gesztust, és elmosolyodott – Úgy látom, Mark ugyancsak rendkívülinek találja magát. Ez is közrejátszott abban, hogy idehívtuk. – A konyakosüvegért nyúlt, és töltött magának is. – A transzplantációs csoport csak a legkiválóbbakra számít. Mindig figyeljük, ki jöhet szóba a gyakornokok közül ösztöndíjasként. – Rövid szünetet tartott. – És felvetődött bennünk, hogy magát talán érdekli a transzplantációs sebészet.

Abby csodálkozó pillantást vetett Markra, aki biztatóan bólintott.

– Van ideje megfontolni a választ – mondta Archer. – Az elkövetkező néhány évben alaposabban megismerjük egymást. Az is kiderülhet, hogy magát ez a terület teljesen hidegen hagyja.

– Nem, nagyon is érdekel. – Abby előrehajolt, arca kipirult a lelkesedéstől. – Egyszerűen csak váratlanul ért. És nagy megtiszteltetésnek tartom. Annyi kitűnő orvos vesz részt ebben a programban, többek között Vivian Chao.

Mohandas vette át a szót. – Chao valóban remek technikájú sebész. És vannak még ilyenek egynéhányan. Ismeri azt a

mondást, hogy egy majmot is meg lehet tanítani operálni? De arra nem könnyű megtanítani, hogy *mikor* kell operálni.

– Vagyis mi az ítélőképességet értékeljük – folytatta Archer.
– És az együttműködésre való hajlamot. Maga alkalmasnak látszik a csapatmunkára. Műtét közben bármi bekövetkezhet, és ilyenkor nekünk össze kell tartanunk. Másképp nem megy.

– Ezenkívül segítjük egymást – vetette közbe Frank Zwick. – A műtőben is, meg egyébként is.

– Pontosan. – Archer Aaronra pillantott. – Te is így gondolod? Aaron megköszöri a torkát. – Igen. Segítjük egymást. Már csak ezért is érdemes ehhez a csapathoz tartozni.

– Többek között – tette hozzá Mohandas. – Nekem végzősként nagy összegű tanulmányi kölcsönt kellett visszafizetnem, és a Bayside olyan szerződést ajánlott, hogy segítenek a törlesztésben.

Abby megértően bólogatott. – Nekem is most kezdenek lejárni az első egyetemi kölcsönök.

– Gondolkozzon a dolgon – szólt Archer, azzal felállt. – És még valami. Maga az egyetlen gyakornok, akinek szóltunk. Az lenne a legokosabb, ha nem említené a többieknek. Nem szeretnénk féltékenykedést.

– Értem – felelte Abby.

– Jól van. – Archer a többiekre nézett. – Azt hiszem, mindenki egyetért. Így van, uraim?

Egyszerre bólintottak.

– Tehát összhang van köztünk – szögezte le Archer mosolyogva.

– Ezt nevezem csapatnak.

– NA, MIT SZÓLSZ? – kérdezte Mark hazafelé a kocsiban.

Abby hátravetette a fejét, és elragadtatottan kiáltotta: – Lebegek! Micsoda este volt!

– Szóval örülsz?

– Ne viccelj! Kiráz a hideg.

– Komolyan? Mitől?

– Attól, hogy nem sikerül.

Mark elnevette magát. – Ide figyelj, mindegyik gyakornokkal dolgoztunk már. Te vagy az első számú jelölt. Mindenki mellette volt.

Abby egy pillanatig nem szólt semmit, aztán megkérdezte: – Aaron Levi is?

– Aaron? Hát persze, miért?

– Nem is tudom. Beszéltem ma este a feleségével. Az volt a benyomásom, hogy Aaron nem különösebben boldog. Felvetődött benne, hogy elmegy. Te tudtad ezt?

– Micsoda? – Mark meglepetten nézett rá.

– Egy kisvárosba költözne.

Mark szótlanul vezetett tovább. – Biztosan félreértettél valamit – jegyezte meg hosszú hallgatás után.

Abby vállat vont. – Lehetséges.

– FÉNYT KÉREK – szólt Abby.

Az egyik nővér beállította a lámpát, hogy a páciens mellkasát világítsa meg. Az apró termetű nyolcvannégy esztendőes és özvegy Mary Allent egy hete utalták be a Bayside-ba. Az utóbbi időben sokat fogyott, és erős fejfájás gyötörte. A röntgenvizsgálat ijesztő eredménnyel járt: a tüdő mindkét oldalán több csomót találtak. Megszondázták, rétegfelvételt készítettek, megröntgenezték, de hatnapi vizsgálat után még mindig nem tudtak pontos diagnózist felállítani.

Dr. Wettig elhelyezkedett, felemelte a szikét, de ahelyett, hogy metszett volna, Abbyre nézett. – Mondja, DiMatteo, hány nyitott mellkasi műtétnél asszisztált már?

– Ötnél, ha jól emlékszem.

Wettig odanyújtotta neki a szikét. – Akkor ez a magáé, doktor.

Abby meglepetten nézett rá. A Tábornok még a legjobb tanítványainak sem szokta átengedni a műtétet. Abby elvette a szikét, s érezte, ahogy a súlyos acél a markába simul. Biztos kézzel megejtette a bemetszést az ötödik borda felső szélénél. Egy újabb, mélyebb metszéssel szétnyitotta a bordaközi izmokat.

– Jöhet a visszahúzás – jelezte.

A bordákat szétfeszítették. A lélegeztetőgép újabb adag levegőt pumpált be, és a metszésnél előbukkant egy darabka tüdőszövet. Abby csipesszel rögzítette, majd alaposabban szemügyre vette. Első pillantásra észrevett rajta egy csomót. Megtapogatta az ujjával. – Elég tömörnek érzem – állapította meg. – Nem jó. – Hozzáfogott, hogy kimetssze a csomót.

Wettig bólított. – Agresszív fajta. Nyolc hónapja a röntgen még semmit sem mutatott.

Abby végzett a kimetszéssel, és összeöltötte a vágást a tüdön. Wettig nem tett megjegyzést. A hallgatása minden dicséretnél többet mondott. Miután a mellkasi sebet is összevarrta, és elhelyezte a dréncsövet, Abby lehúzta véres kesztyűjét.

– Most jön a neheze – jegyezte meg, amint a nővérek kitolták a műtőből a beteget. – Meg kell mondani neki a rossz hírt,

– Azt mindig tudják – felelte Wettig.

Kövétek a tolókokot az intenzív osztályra. Mary Allen megmozdította a lábát, felnyögött. Abby sztetoszkópjával meghallgatta a mellkasát, majd így rendelkezett: – Öt milligramm morfium intravénásan.

A nővér befecskendezte a morfiumot – az adag pontosan annyi volt, amennyitől a beteg fájdalma enyhül, de közben lassan magához térhet.

– További utasítások, dr. Wettig? – kérdezte a nővér.

Abby Wettigre pillantott, aki azt válaszolta: – DiMatteo doktornő az illetékes – azzal távozott. Vagyis ismét bizalmat szavazott neki.

Abby az asztalhoz vitte a beteg kórlapját, és felírta az étrendet, a gyógyszereket, a kezelést, amikor telefonon hívták.

– DiMatteo doktornő?

– Igen.

– Körülbelül tíz perce keresték az idegsebészetről. Kérik, hogy menjen át egy Terrio nevű beteg ügyében.

– Nem mondták, mit akarnak?

– Szeretnék, ha beszélne a férjével.

– Jó, köszönöm. – Abby sóhajtva összecsuksa a kórlapot, még egyszer megnézte Mary Allent, ellenőrizte a szív működést figyelő monitort. A beteg mozgolódott, és megint nyögött fájdalmában.

Abby a nővérré pillantott. – Adjon neki még két milligramm morfiumot. – Aztán indult, hogy találkozzék Joe Terrióval.

DÉLUTÁN három óra volt, és hatvanegy óra telt el azóta, hogy a részeg vezető belerohant Karen Terrio kocsjába. Az áldozat harmincnégy éves, HIV-negatív, nem rákbeteg, fertőzésmentes. És agyhalál állt be nála, ezért az egészséges és átültethető szerveivel legalább fél tucat beteg életét lehetne megmenteni.

Abby odahúzott egy széket, és leült Joe-val szemben. Miután ő volt az egyetlen orvos, alá többször beszélgetett a férfival, az ügyeletes nővér most is őt hívta. Ezúttal meg kellett győznie, írja alá a papírokat, és hagyja meghalni a feleségét,

– Joe – kezdte Abby –, a feleségének erős a szíve. Egy ideig még működik. De nem a végtelenségig. A test tudja, hogy az agy halott.

Joe ránézett kivörösödött, könnyes szemével. – Tudom. – Végighúzta két tenyerét az arcán. Aztán ismét felnézett a monitorra, mintha másra nem merne rápillantani. – Csak korainak érzem.

– Nem korai. A szervek egy idő után használhatatlanná válnak. Ezzel senkin sem segítenék, Joe.

A férfi ránézett. – Magánál vannak a papírok?

– Itt vannak.

Éppen csak rájuk pillantott, alákanyarította a nevét, és visszaadta. Tanúként az egyik nővér és Abby hitelesítette az aláírását.

ABBY az öltözőben találta Vivian Chaót. Vivian akkor végzett egy négyórás operációval, de levetett műtősruháján egyetlen izzadságfolt sem látszott.

– Megvan a hozzájárulás a szervkivételhez.

– Helyes. Máris kérek egy limfocitavizsgálatot. – Vivian belakatolta öltözőszekrényét. – Van egy perced? Bemutatlak Joshnak, ő a betegem, akiről beszéltem. Az intenzív osztályon fekszik.

Kiléptek az öltözőből, és elindultak a folyosón a lifthez. – Egy szívátültetés sikerét nem tudod addig megítélni, amíg nem láttad, hogy milyen volt a beteg előtte, és milyen lett utána – magyarázta Vivian. – Úgyhogy most megmutatom, milyen előtte. Talán ez megkönnyíti számodra a dolgot.

– Ezt hogy érted?

– A te donorodnak van szíve, de nincs agya. Az én betegemnek van agya, de nincs szíve. Ne gondolj a tragédiára.

JOSHUA O'DAY a 4-es ágyban aludt.

– Néhány napja állandóan alszik – suttogta Hannah Love ápolónő, egy kedves arcú, szőke nő.

– Változtattak a gyógyszerelésén? – kérdezte Vivian.

– Szerintem depresszióba esett. – Hannah nagyot sóhajtott. Tényleg remek srác. Nagy mókamester. De az utóbbi időben nem csinál semmit, csak alszik, vagy a tróféáit nézi. – Az ágy melletti polc felé intett, amelyen különféle sportdíjak sorakoztak szerető gonddal elrendezve.

A fiú sokkal fiatalabbnak látszott, mint amilyennek Abby elképzelte. A kórlapja szerint tizenhét éves volt, de a tizennégy is hihető lett volna. Az ágyát infúziós csövek hálózták körül.

– Mióta beteg? – kérdezte Abby.

– Iskolában több mint egy éve volt utoljára – válaszolta Vivian. – Két évvel ezelőtt támadta meg a Cocksackie B-vírus. Hat hónap múlva már szívelégtelenségben szenvedett. Egy hónapja van az intenzíven, donorra vár. – Szünetet tartott, és elmosolyodott. – Igaz, Josh?

A fiúnak nyitva volt a szeme. Néhányat pislogott, aztán visszamosolygott Vivianre. – Helló, dr. Chao.

– Josh, szeretném bemutatni neked DiMatteo doktornőt.

– Helló, Josh – üdvözölte Abby.

A fiúnak mintha nehezebbre esett volna odanézni.

– DiMatteo doktornő most megvizsgál, rendben?

– Miért?

– Amikor megkapod az új szívedet, olyan leszel, mint az őrült gyalogkakukk a tévében. Képtelenek leszünk elkapni egy percre, hogy megvizsgálhassunk.

Josh elmosolyodott. – Jó szöveg. – Felhúzta magán a hálóinget.

Abby sztetoszkópjával meghallgatta a szívét: mintha egy kismadár verdesett volna szárnyával a bordák kalitkájában. Közben magán érezte a fiú bizalmatlan tekintetét. Amikor végül felegyenesedett, és eltette a sztetoszkópot, megkönnyebbülést látott Josh arcán.

– Kész?

– Igen – felelte Abby, és végigsimított a köpenyén. – Melyik csapatnak szurkolsz, Josh?

– A Red Soxnak. Apa az összes meccsüket felvette nekem videóra. Amikor hazamegyek, mindegyiket végignézem. – A mennyezetet bámulta. – Haza akarok menni, Chao doktornő – szólt halkán.

– Tudom – bólintott Vivian.

– Újra látni akarom a szobámat. Nagyon hiányzik. – Josh nyelt egyet, de nem bírta visszafojtani feltörő zokogását. – Csak a szobámat akarom látni.

Hannah rögtön mellette termett. Átölelte és magához húzta a fiút, aki öklét összeszorítva küzdött a sírás ellen. – Jól van, kicsim, sírjál csak – vigasztalta Hannah, – Ne félj, itt vagyok. – Abby megpillantotta az ápolónő könnyes arcát.

Abby és Vivian csöndben kiment.

Az intenzív osztály nővérszobájában Vivian két példányban kitöltötte az utasítást, hogy Josh O’Day és Karen Terrio vérmintáján végezzék el a limfocitavizsgálatot.

– Mikor kerülhet sor a műtétre? – kérdezte Abby.

– Holnap reggel. Minél előbb, annál jobb. Joshnak tegnap háromszor is volt rohama. Nincs már sok ideje várni

– Chao doktornő? – szólalt meg az asszisztensnő.

– Igen?

– Most beszéltem a sebészeti intenzív osztályával. Azt mondják, hogy Karen Terrio vérmintáját már vizsgálják, de a másik minta nem Josh O’Dayé.

Vivian megfordult, és az asszisztensnőre meredt. – Ki az?

– Egy magánbeteg, Nina Voss.

– De hiszen Josh állapota válságos! Első helyen szerepel a listán.

– Csak annyit mondtak, hogy a szívet a másik beteg kapja.

Vivian három gyors lépéssel a telefonnál termett, és tárcsázott.

– Itt Chao doktornő – szólt bele a kagylóba. – Tudni szeretném, ki rendelte el a vizsgálatot Karen Terrio vérmintájával. – Hallgatott, majd döbrent tekintettel helyére tette a kagylót.

– Ki volt az? – kérdezte Abby

– Mark Hodell.

Három

ABBY ÉS MARK aznap estére asztalt foglalt egy étteremben, nem messze cambridge-i lakásuktól. Az alkalmat ünnepinek szánták – pontosan hat hónapja költöztek össze a hangulat azonban nem volt vidámnak mondható.

– Csak azt áruld el – követelte Abby –, hogy ki az a Nina Voss!

– Mondtam már, fogalmam sincs – felelte Mark. – Nem válthatnánk témát?

– A fiú állapota válságos. Egy éve van várólistán. Végre akad egy AB-pozitív donor, erre te megelőzől, és egy olyan magánbetegnek adnád a szívet, aki még otthon van?

– Orvosilag *indokolt* a döntés.

– Kinek a döntése volt?

– Aaron Levié. Utasított, hogy végeztessen el a donor laboratóriumi vizsgálatait. Hajlandó lennél másról is beszélni?

Kortyolt egyet a borból, de közben nem nézett Abbyre, kerülte a tekintetét. – Ki ez a beteg? – makacskodott Abby. – A nővérektől úgy hallom, Rhode Islandról fog iderepülni.

– A nyarat mindig Newportban tölti a férjével.

– Ki a férje?

– Victor Voss a neve. Ez minden, amit tudok róla.

Abby néhány másodpercig hallgatott. – Miből gazdagodott meg ez a Voss?

– Ki mondta, hogy gazdag?

– Ne játszd meg magad, Mark, Te is tudod, mennyibe kerül egy nyaraló Newportban.

Mark még mindig nem nézett a lány szemébe. Máskor, ha együtt vacsoráztak, Abby akárhányszor pillantott Markra, mindig azt látta, ami először is megragadta: nyílt tekintetét, negyvenegy év ráncait az arcán, könnyed mosolyát. Ma este viszont Mark egyszer sem nézett a szemébe.

Abby kifakadt: – Nem is tudtam, hogy ilyen könnyű venni egy szívet.

– Elhamarkodottan ítélsz.

– Két beteg szorul szívatültetésre. Az egyik egy szegény, betegbiztosítás nélküli kölyök az egyetemi klinikán. A másiknak nyaralója van Newportban. Melyik nyeri a versenyt? Nehéz kitalálni!

Mark a palackért nyúlt, és töltött magának még egy pohár bort. – Ide figyelj – szolt –, egész napomat a kórházban töltöm. Semmi kedvem sincs erről beszélni, úgyhogy hagyjuk abba.

Mindketten hallgattak. Karen Terrio szívének témája, mint pokróc a tüzet, elfojtotta köztük a beszélgetést. Abby arra gondolt, hogy még csak hat hónapja vannak együtt, és máris kezdődnek a hallgatások.

Egy idő után megszólalt: – Az a fiú az öcsémet juttatja eszembe. Pete is a Red Soxnak drukkolt.

Markon látszott, hogy egyre jobban feszélyezi a helyzet. Pete esete mindig kellemetlenül érintette. Az orvosok nem szívesen beszélnek a halálról, gondolta Abby. Inkább azt mondjuk, hogy a beteg „visszahozhatatlan”, „nem sikerült újraéleszteni” vagy „exitált”. Ritkán mondjuk ki, hogy meghalt.

Az ünnepi vacsora teljes kudarcba fulladt. Szinte némán ették végig.

Amint hazaértek, Mark egy halom orvosi szaklap tanulmányozásába mélyedt. Mindig így viselkedett, amikor vitatkoztak – egyszerűen magába zárkózott. Abbyt ez hihetetlenül bősztette. Ő semmi rosszat nem látott egy érveket ütköztető vitában. Csak a hallgatást nem bírta elviselni.

Később, ahogy feküdtek egymás mellett az ágyban, Abby megelégette a dolgot, és kifakadt: – Utálom, amikor ezt csinálod. Szólalj már meg!

– Jó, de mit mondhatnék?

– Akármit. Az a fiú a klinika intenzív osztályán fekszik. Még csak tizenhét éves.

– Ebben nem én döntök, hanem a transzplantációs csoport, sőt Jeremiah Parr is beleszólhat.

– Az igazgató? Miért?

– Mert jobbnak szeretné látni a statisztikánkat. És a rendelkezésre álló adatok szerint a külső betegek nagyobb arányban élnek túl a szervátültetést.

– Josh átültetés nélkül nem marad életben.

– Tudom, hogy ez tragikus. De ilyen az élet.

Abby mozdulatlanul feküdt, Mark szenttelen hangja valósággal megbénította.

– Beszélhetnél velük, hátha meggondolják magukat.

– Már késő. A csoport döntött.

– De hát istennek képzeled magát ez a csoport?

– Válogasd meg a szavaidat, Abby – figyelmeztette halkán Mark.

– Miért, talán szentségtörést követek el?

– Archer kijelentette, hogy három éve nem találkozott olyan ígéretes jelölttel, mint te. De aki velünk dolgozik, annak mellettünk kell állnia.

– És ha nem értek egyet?

– A csapatmunkában ez is benne van, Abby. Mindannyian a saját szemszögünkből nézzük a dolgokat. De a döntéseinket közösen hozzuk. És utólag nem vonjuk kétségbe. – Megérintette Abby kezét. – Sok gyakornok mit nem adna, ha ilyen ösztöndíjat kaphatna a Bayside-ban. Neked meg tálcán kínálják fel. Talán nem akarod?

– Dehogynem. Néha magam is megrémülök, hogy mennyire akarom.

– Akkor élj a lehetőséggel, Abby! Mindkettőnk érdekében kérlek.

– Ezt úgy mondod, mintha *neked* lenne több vesztenivalód.

– Én javasoltalak a többieknek, mint a lehető legjobb választást. – Abbyre pillantott. – Változatlanul ez a véleményem.

Egy percig csöndben maradtak. Aztán Mark megszimogatta Abby derekát, és a lány engedelmesen odasimult hozzá.

A HANGOSBESZÉLŐN is felhangzott a rövid közlemény: – Vészhelyzet az intenzív osztályon!

Abby a többi gyakornokkal együtt rögtön rohant a lépcsőhöz. Mire fölért az intenzív osztályra, ott már nyüzsögtek az orvosok. Keresztülfurakodott a fehér köpenyek és zöld műtősruháik között. Joshua O'Dayt vették körül. Hannah Love ütemesen nyomkodta a fiú mellkasát. Abby a monitorra pillantott. A szív működés mindjárt leáll.

– Hét és feles ET-csövet! – kiáltotta egy hang.

Abby észrevette a Josh fejénél álló Vivian Chaót, kezében gégetükörrel. Az egyik nővér odanyújtotta Viviannek a csövet, miközben egy orvos a maszkot Josh arcára szorítva kézzel pumpálta a fiú tüdejébe az oxigént.

– Oké – szólalt meg Vivian –, mehet az intubáció,

A szakorvos levette Josh arcáról a maszkot, Vivian pedig másod percek alatt bevezette a gépre csatlakoztatott csövet.

A klinikai gyakornok a monitorra nézett. – Jöhet a defibrillátor. Mindenki lépjen hátrább!

A testébe vezetett elektromosságtól Joshua O'Day összerándult, aztán mozdulatlanul feküdt tovább.

– Kétszázötven milligramm bretyliumot!

Hannah automatikusan folytatta a mellkas nyomkodását. Kivörösödött, verejtékező arca eltorzult a rémülettől.

– Felváltom – ajánlkozott Abby.

Hannah bólintott, és átadta a helyét Abbynek, aki Joshua vézna, törekeny mellkasára tette a kezét, és elkezdte nyomkodni.

– Hátrább! – kiáltotta valaki ismét.

Abby elhúzódott. Újabb áramütés, újabb rándulás.

Ekkor az általános lármában egy újabb hang harsant:

– Próbálkozzunk száz milligramm kalcium-kloriddal. –
Aaron Levi állt az ágy végénél, és a monitort figyelte.

Az anyagot befecskendezték az infúziós csőbe.

– Még egyszer a defibrillátorral – rendelkezett Aaron.

Újabb áramütés. A monitoron a vízszintes vonalról felszökött egy fénypont, majd csíkot húzva maga után lassan visszasüllyedt. És még egy. Aztán még egy.

– Pulzus – szólalt meg egy nővér. – Érzem a pulzust!

– Vérnyomás hetven per negyven... most már kilencven per ötven.

Mindenki megkönnyebbülten sóhajtott fel. Hannah Love senkivel sem törődve hangosan sírt. Abby szeme is könnyes lett. Csakhogy visszatértél, Josh, gondolta.

A többi gyakornok távozott, de Abby úgy érezte, még nincs elég ereje elmenni. Szó nélkül segített a nővéreknek összeszedni a használt injekcióstűket és ampullákat.

Vivian törte meg a csendet. – Most kaphatna új szívet. Ma reggel előkészítették volna a műtétet. Tízre befejeződött volna. Csupán a maga jóváhagyása hiányzott. Ha elveszítjük a fiút, azért maga lesz a felelős, Aaron. – Vivian a kórlap fölé görnyedő Aaron Levire nézett, akinek megállt a tolla a levegőben.

– Chao doktornő – szólt fojtott hangon –, ezt talán négy szemközt kellene megbeszelnünk.

– Nem érdekel, hogy ki hallja! Tökéletes egyezés a fiú és a donor között. – Mély lélegzetet vett. – Mégis, mit képzelsz maga?

– Majd ha lehiggadt, visszatérünk erre – mondta Aaron, azzal megfordult, és kiment.

Vivian sápadtan állt az ágynál, és nézte, hogyan emelkedik és süllyed Josh mellkasa a lélegeztetőgép sziszegő hangjától kísérvé. – Átvitetem – mondta ki hangosan, amit gondolt.

– Micsoda? – Abby hitetlenkedve meredt rá. – Hová?

– A Massachusettsi Közkórház transzplantációs osztályára, Készítések elő Josht, mindjárt hívom a betegszállítókat, csak előbb elintézek néhány telefont.

– Nincs szállítható állapotban – tiltakozott Hannah Lóve.

– Ha itt marad, vége – felelte Vivian. – Maga hajlandó ezt tétlenül végignézni?

Hannah lehajtotta a fejét.

– Nem – felelte. – Azt akarom, hogy életben maradjon.

– Ivan Tarasoff, a transzplantációs csoport vezetője tanárom volt a Harvard orvosi karán – mondta Vivian. – Ha az itteniek nem vállalják, majd ő megcsinálja..

– Feltéve, hogy Josh túléli a szállítást – vetette közbe Abby –, új szív is kell neki.

– Tehát szerzünk egyet. – Vivian Abby szemébe nézett. – Karen Terriót.

Abby pillanat alatt felfogta, mi a teendője. Bólintott. – Azonnal beszélek Joe Terrióval.

– Írásos beleegyezés kell. Ne feledkezz meg az aláírásáról.

– Ki operálja a szívet? A bayside-i csoportra nem számíthatunk.

– Tarasoff elküldi a saját emberét. Majd mi asszisztálunk neki. Sietnünk kell, nehogy az itteniek közül bárki beavatkozhasson. – Vivian ismét Abbyre nézett. – Gyerünk, DiMatteo. Szerezz nekünk egy szívet.

KILENCVEN perccel később Abby bemosakodott, majd behátrált az ajtón a hármasműtőbe.

Karen Terrio a műtőasztalon feküdt. Mellette ott állt Vivian köpenyben és kesztyűben. – Aláírás, pecsét? – kérdezte.

– Három példány ott van a dossziében. – Abby maga gépelte az adományozásról szóló nyilatkozatot, amelyben Karen Terrio szívét a tizenhét éves Josh O’Day javára ajánlotta fel.

A fiú életkora miatt határozott gyorsan Joe Terrio. Ült a felesége ágyánál, fogta a kezét, és némán hallgatta, mit mond Abby a tizenhét éves fiúról, aki rajong a baseballért. Egyetlen szót sem szolt, csak aláírta a papírt. Aztán utoljára megcsókolta a feleségét.

Abbyre felsegítették a steril köpenyt és kesztyűt. – Ki végzi el a műtétet? – kérdezte.

– Tarasoff csapatának egyik tagja, doktor Forbisher – felelte Vi-vian. – Már úton van hozzánk.

– Joshról jött valami hír a Massachusettsi Közkórházból?

– Tarasoff telefonált tíz perccel ezelőtt. Elvégezték a vérvizsgálatot és a szükséges összehasonlításokat, előkészítették a műtőt, készenlétben állnak.

Öt perc múlva kivágódott az ajtó, és beviharzott dr. Forbisher.

– Kilences kesztyűt – hangzott az utasítás.

A műtőben nyomban feszült lett a légkör. Viviant kivéve még egyikük sem dolgozott Forbisherrel, akinek arckifejezésén látszott, hogy nem csevegni jött. A nővérek gyors, gyakorlott mozdulatokkal beöltöztették.

A sebész odalépett a műtőasztalhoz. – A páciens kortörténete?

– Fejsérülés nyomán agyhalál állt be. Donomyilatkozatok aláírva. Kora harmincnégy év, betegségben nem szenvedett, a vérén elvégezték a szűrővizsgálatot.

Forbisher kézbe vette a szikét, és megérintette vele Karen Terrio bőrét. Egyetlen erélyes vágással feltárta a szegycsontot. – Fűrész.

Pillanatok alatt hozzáférhetővé tette a mellkasüreget, szikéjét a szívburok fölé helyezte, majd óvatosan felhasította a hártját. Amikor megpillantotta a dobogó szívet, elégedetten bólintott, majd Vi-viante nézve megkérdezte: – Mit szól hozzá?

– Gyönyörű – felelte a doktornő csillogó szemmel. – Éppen jó lesz Joshnak.

Forbisher a nővérhez intézte szavait: – Jegelt sóoldatot! Készítse elő a hűtőtáskát. És valaki szóljon, hogy a mentőkocsi álljon készen a szállításhoz.

Vivian ránézett Abbyre. – Neked kell elvinned.

– És a betegeimmel mi lesz?

– Majd én helyettesítelek. A személyhívódat hagyd az operátor pultján.

Forbisher szaporán forgatta a szikét, hogy akadálytalanul hozzáférhessen a még dobogó szívhez. Elérkezett az idő, hogy leállítsák a szív működést, megszüntetve ezzel Karen Terrio utolsó életjelét is.

Forbisher nagy koncentrációjú káliumoldatot fecskendezett az aortába. A szív dobbant egyet. Majd még egyet. Aztán megállt, megbénította a kálium. Abby önkéntelenül a monitorra pillantott. Nem volt EKG. Karen Terrio végérvényesen meghalt.

Az egyik nővér jeges oldatot öntött a mellkasüregbe, ami gyorsan lehűtötte a szívet. Forbisher munkához látott, csomózott, vágott. Aztán kiemelte a szívet, és óvatos mozdulattal belemártotta egy hideg sóoldattal teli tálba. A másik nővér egy műanyag zacskót tartott oda neki. Forbisher beleengedte a leöblített szervet, majd a zacskót feltöltötték jeges sóoldattal, egy második műanyag tasakba tették, végül elhelyezték a jéggel feltöltött hűtőtáskában.

– A magáé, DiMatteo – mondta Forbisher. – Menjen a mentőautóval, én majd a saját kocsimmal követem.

Abby kézbe vette a hűtőtáskát. Már nyitotta a műtő ajtaját, amikor hallotta, hogy Vivian utána szól: – El ne ejtsd!

A MASSACHUSETTSI KÖZKÓRHÁZBAN egy zöld műtősruhába öltözött nővér várt rájuk, Abby, kezében a hűtőtáskával, kiszállt a

mentőautóból, és a nővér nyomában keresztülment a baleseti osztályon, majd beszállt a liftbe.

- Hogy van a fiú? – érdeklődött.
- Gépre tettük. Nem várhattunk tovább.
- Megint rohama volt?
- *Egyfolytában* rohama van.

Kiléptek a liftből, és a sebészetre siettek.

– Adja ide a szívet – szólt a nővér a hűtőtáska után nyúlva. – Öltözzön be, akkor maga is bemehet.

- Köszönöm, az jó lesz.

Mire Abby a műtőbe ért, a sebészek már eltávolították Josh O'Day beteg szívét. Abby a műtőasztalt megkerülve az altatóorvos mellé állt. Fejük fölött a monitor csak egy vízszintes vonalat mutatott. Josh mellkasában nem dobogott szív; szerepét teljes mértékben a gép látta el.

Az altatóorvos Abbyre pillantott. – A Bayside-ből jött?

- Igen, én vagyok a futár. Mi a helyzet?
- Egy darabig kétségesnek tűnt, de most már túl vagyunk a nehezen. Tarasoff úgy dolgozik, mint a villám – intett fejével a sebész főorvos felé.

Az ősz szemöldökű, szelíd tekintetű Ivan Tarasoff maga volt a megtestesült nyugalom. Olyan szakember, aki nem szereti a felhajtást, csak csendesen teszi a dolgát.

Abby ismét a monitorra nézett. Még mindig vízszintes csíkot látott rajta.

JOSH O'DAY SZÜLEI a váróban néha sírtak, néha már nevettek. Körülöttük mindenki mosolygott. Este hat óra volt, és hosszú megpróbáltatásuk véget ért.

- Az új szív jól működik – közölte dr. Tarasoff. – Prima, erős szív.

– Erre nem számítottunk – jegyezte meg Mr. O’Day. – Csak annyit tudtunk, hogy sürgősen műteni kell. Azt hittük, hogy... – Elfordult, képtelen volt befejezni a mondatot.

Egy ápolónő lépett oda hozzájuk. – Ha látni szeretnék Josht, menjenek, mert magához tért.

Tarasoff mosolyogva nézte, amint a szülőket elvezetik. Aztán megfordult, és fátyolosán csillogó kék szemével Abbyre nézett. – Ezért érdemes dolgoznunk – mondta. – Az ilyen pillanatokért.

– Nem sokon múltott – jegyezte meg Abby.

– Bizony nem – felelte Tarasoff fejcsóválva. – Mondja meg Viviannek, hogy legközelebb hamarabb szóljon.

– Tudta, mit csinál. Azért küldte magához a srácot.

– Vivian Chao mindig tudja, mit csinál – nevetett Tarasoff. – Maguk együtt dolgoznak a Bayside sebészprogramjában?

Abby bólintott. – Igen, másodéves vagyok.

– Helyes. Legyen minél több nő a szakmában. Túl sok a harcias férfi, akik alig várják, hogy vág hassanak.

– Furcsa ezt egy sebésztől hallani.

– Egy kis gonoszkodást – súgta oda Tarasoff – néha megengedhet magának az ember.

Abby az órájára pillantott. – Vissza kell mennem a Bayside-ba. Valószínűleg jobb lett volna, ha nem várom meg a műtétet. De azért nem bánom, hogy így tettem. – Rámosolygott a sebész főorvosra. – Köszönöm, Tarasoff doktor, hogy megmentette a fiú életét.

Tarasoff kezét szorította Abbyvel. – Én csak a szerelő vagyok, DiMatteo doktornő. A fontos alkatrészt maga hozta.

HÉT ÓRA elmúlt, mire a taxi visszaért Abbyvel a Bayside-ba. Alighogy belépett a kapun, hallotta, hogy keresik. Felkapta a házi telefont.

– Halló, itt DiMatteo.

– Doktornő, már órák óta keresik – mondta a telefonközpontos.

– Vivian Chao helyettesített. Nála van a személyhívóm.

– A hívója itt van a központban. Mr. Parr akar beszélni magával.

– Hét óra. Vajon, elment már?

– Öt perce még bent volt.

Abby letette a kagylót, gyomra remegett az izgalomtól. Jeremiah Parr, a kórház igazgatója nem szakmabeli volt. Eddig összesen egyszer beszélt vele. Most meg este hétkor keresi.

Ez nem jelent jót, gondolta a liftben. Az igazgatói épületszárny folyosóján egyetlen mennyezeti fénycsősről szolgáltatott gyér világítást. A padlószőnyeg elnyelte Abby lépteinek hangját. A folyosó végén egy csukott ajtó alól keskeny fénycsík szűrődött ki.

Abby odament, és bekopogott.

Jeremiah Parr nyitott ajtót. Mögötte, a tárgyalóasztalnál öt-hat férfi ült. Abby felismerte Bill Archert, Markot és Mohandast. Tehát a transzplantációs csoport tanácskozott.

– DiMatteo doktornő – szólalt meg Parr.

– Elnézést kérek. Nem tudtam, hogy keresnek – mentegetőzött Abby. – Házon kívül voltam.

– Tudjuk, hol volt. – Parr kilépett a folyosóra. Mögötte Mark is kijött, és becsukta az ajtót. A két férfi szinte fenyegetően tornyosult Abby előtt a félhomályos folyosón.

– Jöjjön az irodámba – utasította Parr. Amint beléptek, döngve bevágta az ajtót. – Felfogja, micsoda kárt okozott? Van róla fogalma egyáltalán?

Abby Markra pillantott, de az arcáról semmit sem tudott leolvasni. Ijesztőnek találta, hogy képtelen meglátni a maszk mögött azt a férfit, akit szeret.

– Josh O’Day életben van – közölte Abby. – A szívátültetés mentette meg az életét. Nem hiszem, hogy ezért bárkit hibáztatni lehetne.

– Abby – szólt közbe Mark –, nem a megérzésedet vonjuk kétségbe. Az jó volt.

– Miféle megérzésről fecseg itt, Hodell? – csattant fel Parr. – Elloptak egy szívet! Tudták jól, mit csinálnak.

– Abby mindössze végrehajtotta, amire utasították.

– Szigorú felelősségre vonásra van szükség. A sebész szakorvos elbocsátása nem elég.

Elbocsátották Viviant? Abby hitetlenkedve nézett Markra.

– Vivian mindent beismert – szólt Mark. – Elmondása szerint ő vett rá téged és a nővéreket, hogy csináljátok, amit mond.

– Kétlem, hogy DiMatteo doktornő könnyen befolyásolható lenne – jegyezte meg Parr. – Az adományozásról szóló nyilatkozatot – fordult Abbyhez – maga gépelte, és tanúként is hitelesítette.

– Joe Terrio készségesen aláírta – felelte Abby. – Egyetértett azzal, hogy a fiú kapja a szívet.

– Vagyis szervlopással senki sem vádolható – mutatott rá Mark. – Tökéletesen jogszerű volt az eljárás, Parr. Vivian pontosan tudta, kiket kell megmozgatni. Köztük volt Abby is.

Abby már szóra nyitotta a száját, hogy megvédje Viviant, ám ekkor kiolvasta Mark tekintetéből a figyelmeztetést: *Vigyázz! Ne ronts a helyzeteden.*

Parr még nem végzett Abby leckéztetésével, dühödten folytatta:

– Van egy szívátültetésre érkezett betegünk. És most nincs szív, amit megkaphatna. Mégis, mit mondjak a férjének? Talán azt, hogy nagyon sajnálom, de valahol elkeveredett a szív? DiMatteo doktornő, maga olyan döntést hozott, amely meghaladja a hatáskörét. Vidor Vossnak már tudomására jutott a

dolog. És ennek a Bayside-ra nézve súlyos következményei lesznek. Ezért magát azonnali hatállyal eltanácsolom,

Abby döbbsen meredt rá. Egy szót sem tudott kinyögni.

– Ezt nem teheti – szólalt meg Mark.

– Miért ne?

– Ilyen döntést csak a program vezetője hozhat. És ahogy én a Tábornokot ismerem, ő nem fogja hagyni, hogy átnyúljanak a feje fölött. Amúgy pedig nincs elég sebészünk. Ha Abby kiesik, akkor a mellkasi sebészetben az orvosokra minden másnap jut ügyelet. Belefáradnak, Part. És egyre többet hibáznak, Persze ha azt akarja, hogy ügyvédek tolongjanak az irodájában, akkor ezzel elérhetik

Jeremiah Parr szúrós pillantást vetett Markra. – Átmenetileg függőben hagyom. Hangsúlyozom, átmenetileg. – Abbyhez fordult. – A többit holnap megtudja. És most tűnjön a szemem elől.

Abby úgy távozott Parr irodájából, mint egy alvajáró. Amikor a folyosón némiképp magához tért, eleredtek a könnyei. Ekkor érte utol Mark.

– Abby – szólt, miközben maga felé fordította –, itt délután egyszerűen elszabadult a pokol. Mégis, mit műveltetek?

– Megmentettük egy fiú életét!, – A hangja már-már sírásba fulladt. – Pontosan azt tettük, ami a *kötelességünk*. – Dühös mozdulattal letörölte a könnyeit. – Ha Parr bosszút akar állni rajtam, az az ő dolga. Én hajlandó vagyok bármilyen etikai bizottság előtt feltárni a tényeket. Lehet, hogy kirúgnak, de az biztos, hogy nem fogok némán és lehajtott fejjel távozni. – Megfordult, és továbbindult a folyosón.

– Van más megoldás is. Egyszerűbb – kapta el Mark a karját. Vivian úgyis magára vállalt mindent, hogy tisztázzon téged meg a nővéreket. Miért ne maradhatna ennyiben a dolog?

– De hiszen megmentette egy beteg életét. Ezért csak nem rúgják ki?

– Megszegte a legfőbb szabályt, ami úgy szól, hogy a csapatmunka mindenekelőtt. Vivian Chao önfejű döntése ártott kórházunk jó hírnevének, és ez megengedhetetlen. Amelyik orvos nincs velünk, az ellenünk van. – Mark szünetet tartott. – Te melyik oldalon állsz?

– Nem tudom. – Abby megrázta a fejét. – Már nem tudom.

– Gondold végig a lehetőségeidet. Vivian már könnyen találhat magának állást. De te még gyakornok vagy. Ha most kirúgatod magad, sohasem lesz belőled sebész szakorvos. Akkor pedig mihez kezdesz? Valami körzeti rendelőben ragadsz életed végéig?

– Nem. – Abby nagyot sóhajtott. – Nem.

Mark bólintott. – Akkor hallgass rám, Abby. Beszélék Archerrel meg a többiekkel. Ha mindannyian kiállunk melletted, Parr kénytelen lesz visszakozni.

– Ez eléggé bizonytalan.

– Ami rajtad múlik, azt tedd meg. Először is hagyd, hogy Vivian vigye el a balhét. Ő hozott a hatáskörében rossz döntést.

– De ez nem igaz!

– Te nem láttad a másik beteget.

– Kit?

– Nina Vosst. Ma hozták be. Talán őt is meg kellene nézned, és akkor rájössz, hogy ez a döntés milyen egyértelmű.

Abby nyelt egyet. – Hol van?

– A belgyógyászat intenzív osztályán.

ABBY már a folyosóról hallotta az intenzív osztályon a nagy hangzavart, sípolt a hordozható röntgenkészülék, két telefon is csörgött egyszerre.

– DiMatteo doktornő, ezt magának is látnia kell – szólta oda Aaron Levi alig visszafojtott haraggal.

Az ápolónők közül néhányan Abbyre meresztették a szemüket, de a legtöbben tüntetően elfordultak tőle. Abby az

üvegen keresztül egy őszes szőke hajú asszonyt látott, az arca fehér volt, mint a lepedő. A torkából kijövő csó a lélegeztetőgépre volt kötve. Mellkasa görcsösen rázkódott, ahogy próbált levegőt venni. A gép vészjelzői berregtek, de továbbra is a beprogramozott ritmusban adagolta a levegőt. Az asszony mindkét keze rögzítve volt. Egy ápolónő igyekezett megnyugtatni, de a teljesen tudatánál levő beteg arca iszonyú rémületről árulkodott.

– Ó Nina Voss – közölte Aaron.

Abby a megdöbbenő látványtól szóhoz sem tudott jutni.

– Nyolc órával ezelőtt vettük fel. Délután öt órakor szapora szív működést tapasztaltunk nála. Aztán húsz perccel ezelőtt ismét. Ma estére terveztük a műtétjét. A csoport készen állt. A műtöt előkészítették. És akkor kiderült, hogy a szívet, amit ennek az asszonnak kellett volna kapnia, ellopták. *Ellopták*, doktor DiMatteo.

Abby képtelen volt levenni a szemét a kínlódó szerencsétlen asszonyról. Nina Voss ekkor felé pillantott. Egy másodpercre összenéztek. A beteg irgalomért esdeklő fájdalmas tekintete mélységesen megrázta Abbyt. – Nem tudtuk – szólt alig hallhatóan. – Nem tudtuk, hogy válságos az állapota.

Abbyt annyira megdöbbenette az asszony szenvedése, hogy szinte észre sem vette a férfit, aki a nővérszoba felől közeledett. Csak akkor nézett rá, amikor a nevét hallotta: – DiMatteo doktornő? – Hatvanas éveiben járt a férfi, magas volt és elegáns, akire felfigyelnek,

– Abby DiMatteo vagyok – válaszolta halkán, és szinte azonnal észrevette a férfi tekintetében a halálos gyűlöletet.

– Szóval maga az egyik – mondta. – A másik meg az a ferde szemű volt.

– Voss úr, kérem – szólt közbe Aaron.

– Azt hiszik, szórakozhatnak velem? – förmedt rá Voss Abbyre. – Ezért még megfizet, doktornő. Arra mérget vehet. –

Ökölbe szorított kézzel közelebb lépett. – Ki fogom rúgatni! Nem akarom itt látni ebben a kórházban!

– Voss úr – szólalt meg Abby –, nagyon sajnálom. El nem tudom mondani önnek, mennyire...

– Tűnjön a szemem elől! – ordította Voss.

Aaron gyorsan odalépett, karon fogta Abbyt. – Jobb, ha most elmegy – mondta.

Abby engedelmesen bólintott. – Jól van – szólt. – Elmegyek.

HÁROM ÓRÁVAL KÉSŐBB Stewart Sussman leparkolt a Tanner sugárúton, és a volán mellől szemügyre vette az 1451-es számú házai Szerény külsejű épület volt sötét zsalukkal és fedett verandával.

Sussman kiszállt a kocsiból, és fölment a lépcsőn a bejáráthoz. Megnyomta a csengőt, egy férfi nyitott ajtót, a szeme körül piros karikák. – Mit óhajt? – kérdezte.

– Elnézést a zavarásért, Terrio úr. Stewart Sussman ügyvéd vagyok. Azért jöttem, mert valaki nyugtalanítónak találja az ön felesége halálának körülményeit.

– Miféle körülményekről beszél?

– A megboldogult ugye a Bayside Medical Center betege volt?

– Ide figyeljen, nincs szükségem ügyvédre. – Joe már csukta volna be az ajtót, de Sussman feltartott keze megakadályozta.

– Terrio úr – szólt az ügyvéd okom van feltételezni, hogy a felesége egyik kezelőorvosa hibát követett el. Lehet, hogy Karennek nem kellett volna meghalnia. Ezt bizonyossággal egyelőre nem állíthatom. De az ön felhatalmazásával megvizsgálhatom az esetet, és feltárhatom a tényeket.

Joc lassan visszahúzta az ajtót. – Ki küldte ide magát?

Sussman együttérző tekintettel nézett rá. – Egy jóakarója.

NÉGY

ABBYVEL még sohasem fordult elő, hogy munkába menet rettegett volna attól, mi vár rá, de aznap reggel, ahogy belépett a Bayside kórházba, úgy érezte, egyenesen a tűzvonalba megy. Ma kiderül, mik azok a következmények, amelyekkel előző este Parr fenyegette. Mindenesetre amíg Wettig nem szól neki, addig teszi a dolgát, mintha mi sem történt volna. Ennyivel tartozik a betegeinek – és Viviannek. Alig egy órája beszéltek telefonon, és Vivian azt mondta: – Ne add fel, DiMatteo! Rajtad a világ szeme.

Amint belépett a sebészet intenzív osztályára, mindenki elhallgatott. Nyilván már híre ment a történeteknek. Senki sem szólt egy szót sem, de Abby látta a nővéreken, hogy feszengenek. A dossziétartóhoz lépett, leemelte páciensei kórlapjait, majd megkezdte a vizitet. A listáján szereplő első beteg Mary Allen volt, akit még mindig megfigyelés alatt tartottak.

Csukott szemmel feküdt az ágyában, Abby odalépett mellé, és megszólította: – Mrs. Allen?

Az asszony megrezzent, kinyitotta a szemét. – Doktornő ... – motyogta.

– Hogy érzi magát ma reggel?

– Nem valami jól. Nagyon fáj.

A kórlapról kitűnt, hogy az ápolónők folyamatosan morfiumozzák. Ez azonban nem járt eredménnyel.

– Kaphat több fájdalomcsillapítót – közölte Abby. – Amennyi csak kell, hogy jobban érezze magát.

– Nem tudok aludni. – Mary végtelen elkeseredéssel felsóhajtott. – Egyszerűen el akarok aludni, doktornő. És fel sem ébredni többé. Maga az orvosom. Nem tudná ezt megtenni nekem?

– Megszüntetjük a fájdalmát – ígérte Abby.

– De a rákból nem tudnak kigyógyítani, ügye? – nézett rá Mary őszinteségért könyörgő tekintettel.

– Nem – felelte Abby. – Túlságosan sok az áttétel. Kemoterápiás kezeléssel lassíthatjuk a folyamatot, így időt nyerhetünk.

– Időt? – ismételte Mary lemondóan. – Minek? Hogy itt fekédjek még egy hétig vagy egy hónapig? Inkább véget vetnék az egésznek.

Abby megfogta az asszony kezét. – Először a fájdalmat próbáljuk megszüntetni. Ha sikerül, akkor minden jobb lesz.

Mary válasz helyett hátat fordított Abbynek. – Nyilván meg akarja hallgatni a tüdőmet.

Mindketten tudták, hogy a vizsgálat csak formalitás. Abby mindenesetre elvégezte.

– Különszobát kap – mondta Abby. – Ott jobban tud pihenni. Csak egy mély sóhaj volt a válasz.

Abby magára hagyta az asszonyt. Minden hiába, gondolta. Kinyitotta Mary kórlapját, és ráírta a következőt: A beteg meg akar halni. Fájdalomcsillapítónak nagyobb adag morfiumot kap, és áthelyezzük. Kitöltötte a szükséges papírokat, és átadta Mary ápolónőjének, Cecilynek.

– Pihennie kell. Úgy növeljék az adagot, hogy a fájdalmai miatt tudjon aludni.

– Mi a felső határ?

Abby néhány pillanatig gondolkodott, majd végül így szólt: – Nincs felső határ. Haldoklik, Cecily. Meg akar halni. A morfium ezt megkönnyíti számára.

Cecily egyetértően, szótlanul bólintott.

DÉLUTÁN négy óra volt. Abby reggel hétkor kezdte a munkát, és még huszonnégy óra ügyelet állt előtte. A várt botrány egyelőre elmaradt. Sőt Colin Wettig félrevonta, és a maga zord modorában

elújságolta neki, hogy a traumatológián befejezett gyakorlatára kitűnő minősítést kapott.

Minden elrendeződik, gondolta Abby a műtőben, miközben kitolták a beteget, akit az ő asszisztálásával operáltak meg. Valahogy minden elrendeződik.

A délutános nővér nézett be az ajtón. – DiMatteo doktornő? Hívadják az igazgatóságra.

– Azonnal?

– Várják magát – szólta a nővér, azzal elsietett. Abby elszánt léptekkel a lift felé indult. Amikor közeledett Jeremiah Parr irodájához, ugyanaz a szorongás fogta el, mint előző este. Bekopogott. – Tessék! – hallotta bentről Parr hangját.

Idegesen lépett be az ajtón.

Parr felállt a tárgyalóasztaltól. Még ketten voltak a helyiségben, Colin Wettig és egy Abby számára ismeretlen, negyven körüli, barna hajú nő, csinos kék kosztümben.

– DiMatteo doktornő – szólalt meg Parr –, hadd mutassam be Susan Casadónak, kórházunk jogi képviselőjének.

Jogi képviselő? Ez nem jót jelent.

Abby leült a Wettig melletti székre. – DiMatteo doktornő – tért rögtön a tárgyra Parr –, elmondaná, milyen szerepet játszott az egyik betegünk, Mrs. Karen Terrio ellátásában?

Abby a homlokát ráncolta. Valami egészen másra számított. – Én vizsgáltam meg Mrs. Terriót, amikor behozták – kezdte. – Azután az idegsebészetre irányítottam, ők vették át.

– Mennyi ideig volt önnél a beteg?

– Úgy két órán keresztül.

– Mit csinált ön ez alatt a két óra alatt?

– Stabilizáltam az állapotát. Elrendeltem a megfelelő laborvizsgálatokat. Mindez megtalálható a felvételi lapján.

– Emlékezete szerint tett ön bármi olyat, ami ronthatta a beteg állapotát?

– Nem.

– Úgy tudom, a beteg meghalt.

– Súlyos fejsérülése volt. Autóbalesetet szenvedett. Agyhalál állt be nála. – Abby körbepillantott, – Megtudhatnám, miről van szó?

– Arról van szó – mondta Parr –, hogy a biztosítónk, a Vanguard Mutual néhány órával ezelőtt értesítést kapott, miszerint Joseph Terrio orvosi műhibára hivatkozva kártérítésért perli a Bayside-ot és önt.

Abbynek elakadt a lélegzete. Tudta, hogy választ várnak tőle, de csak ült döbbsen arccal, némán.

– Úgy látom, erre nem számított – jegyezte meg Susan Casado.

– Én... – Abby nyelt egyet. – Nem. Ez biztosan tévedés.

– De még mennyire – szólalt meg Wettig. Mindenki a Tábornokra nézett, aki mostanáig csöndben ült a helyén. – Áttekintettem a beteg anyagát. Szó sem lehet műhibáról. DiMatteo doktornő mindent megtett, ami abban a helyzetben elvárható volt tőle.

– Akkor miért ő az egyetlen orvos, akit perelnek? – vetette közbe Parr.

– Én vagyok az egyetlen? – Abby a jogi képviselőre nézett. – És az idegsebész? A baleseti osztály? Onnan senkit sem említenek?

– Csak magát, doktornő – felelte Susan. – És a Bayside-ot.

Abby elképedten dőlt hátra a székében. – Ez egyszerűen hihetetlen.

– Nekem is – mondta Wettig. – Nagyon jól ismerjük ezt. Az ügyvédek belerángatnak minden orvost, aki a beteget egy kilométerre megközelítette.

– Victor Voss van mögötte – jegyezte meg Abby halkan.

– Voss? – Wettig legyintett. – Neki nem fűződik hozzá érdeke.

– De igen. Tönkre akar tenni. – Ismét körbepillantott. – Mi mással lehetne magyarázni, hogy egyedül engem neveztek meg az orvosok közül? Voss valahogy kapcsolatba került Joe Terrióval. És elmesélte neki, hogy én vagyok a hibás. Ha beszélhetnék Joe-val..

– Eszébe ne jusson – vágott közbe Susan. – Számukra ez azt bizonyítaná, hogy bűnösnek érzi magát. Ha tényleg nem történt hiba, úgylis elállnak a pertől.

– És ha mégsem?

– Annak nem lenne semmi értelme. Csak a perköltség önmagában akkora...

– Az nem számít, mert Voss fizeti a számlát. Őt nem érdekli, hogy nyer-e vagy veszít. Felbérelhet egy sereg ügyvédet. Felkutathatja az összes volt betegemet. Ráveheti őket, hogy pereljenek be.

– És a Bayside a munkáltatója – nyögte Part, akit mintha rosszullét kerülgetett volna.

– Még az elején tartunk – szögezte le Susan. – Hónapjaink vannak, hogy manőverezzünk, és kidolgozzuk a stratégiánkat. Közben – nézett Abbyre – magának ajánlatos lenne védőügyvédet fogadnia.

Abby nyelt egyet. – Nem hiszem, hogy megengedhetném magamnak

– Az ön helyzetében, DiMatteo doktornő – mondta Susan –, nem engedheti meg magának, hogy ne tegye.

ABBYNEK kimondottan jót tett az éjszakai ügyelet. Szinte egyfolytában rohángált, így nem sok ideje maradt az ellene indított perrel foglalkozni. Néha könnybe lábadt a szeme.

Tíz órakor végre visszavonulhatott az ügyeletre. Annyira elkeseredett volt, hogy senkihez sem szólt, csak feküdt az ágyon, és a mennyezetet bámulta. Úgy érezte, mintha elszállt volna belőle az élet.

Fél tizenegykor végre megmozdult, felült, és felvette a csörgő telefont. – DiMatteo.

– Itt a műtő. Archer és Hodell doktor urak kéretik.

– Megyek. – Abby sóhajtván letette a kagylót. Máskor már rég talpon lett volna, alig várva, hogy bemosakodhasson. Most azonban a háta is borsózott a gondolattól, hogy Markkal és Archerrel fog a műtőasztal fölé hajolni.

A tizenkettedik emeleten találta őket, a sebészek pihenőhelyén. A mikrohullámú sütő mellett álltak, és halkán beszélgettek. Amint megpillantották, mindketten mosolyogtak rá.

– Hamar érkezett – mondta Archer. – Mi a helyzet a fronton?

– Pillanatnyilag minden csendes – felelte Abby. – Műtétjük lesz?

– Igen, egy szívátültetés – mondta Mark. – De nem tudjuk előkeríteni Mohandast. Szükségünk lesz az asszisztálásodra.

– Szívátültetés? – Abby érezte, hogy felgyorsul a pulzusa, és pontosan erre volt szüksége, hogy kizökkenjen levert hangulatából. – Bármikor,

– Van egy kis gond – fűzte hozzá Archer. – A beteg Nina Voss.

Abby csodálkozva meredt rá. – Ilyen hamar találtak neki új szívet?

– Nagy szerencse, hogy Burlingtonból tudnak küldeni egyet. Victor Voss gutaütést kapna, ha megtudná, hogy maga is részt vesz a műtéten, de ez most nem számít. Szükségünk lehet segítségre, és mivel szorít az idő, természetesen magát hívtuk.

– Szóval benne vagy? – kérdezte Mark.

– Feltétlenül – vágta rá Abby habozás nélkül.

Tizenegy óra harminckor a Vermont állambeli Burlingtonból, a Wilcox Memorial kórházból telefonált a mellkasi sebész. Közölte, hogy a szívet most viszik a repülőtérre, különgep szállítja Bostonba, az út előreláthatólag másfél órát vesz igénybe.

Éjfélre összegyűlt és beöltözött a Bayside kórház transzplantációs csapata. Bill Archer, Mark és Frank Zwick altatóorvos mellett a segítők valóságos hadserege sorakozott fel: nővérek, technikusok, Aaron Levi kardiológus és Abby. Hajnali fél kettőkor befutott a hívás a Logan nemzetközi repülőtérrel: a repülőgép rendben megérkezett.

Ekkor a sebészek azonnal elindultak bemosakodni. Abby kézmosás közben belátott a 3-as műtő ablakán, ahol a csapat többi tagja már javában rendezkedett. A műtőasztalon, vezetékekkel és infúziós csövekkel körülvéve, ott feküdt Nina Voss. Dr. Zwick a beteg fejénél állt, és halk, nyugtató szavak kíséretében egy ampulla pento-barbot fecskendezett az infúziós csőbe. Az asszony szeme lassan becsukódott. Zwick ekkor a szájára és orrára tette a maszkot, pumpált néhány lélegeztetési oxigént, majd a maszkot elvéve a behelyezett cső végét gyorsan a lélegeztetőgépre csatlakoztatta.

Kivágódott a műtőajtó, és feltartott kézzel előbb Mark és Archer, aztán Abby lépett be rajta. Mire mindenkire felkerült a steril köpeny és kesztyű, Nina Vosst is előkészítették a műtőhez.

Megcsörrent a telefon. Mindenki a kagylót felvevő nővérré figyelni, aki pillanatokon belül jelentette: – A futár most száll be a liftbe.

– Rendben – vágta rá Archer –, akkor kezdjük.

Abby nem figyelhetett meg minden mozzanatot. Csak annyit látott, hogy Archer és Mark összeszokottan dolgozik; a szegycsontnál megejtették a bemetszést, feltárták az izomburkot, majd a csontot.

– Megérkezett Mapes doktor a donorszervvel – szólalt meg a hangosbeszélőn az ügyeletes hangja. – Átöltözik, és azonnal megy. – Néhány másodperc múlva zöld műtősruhában belépett dr. Mapes. Alacsony férfi volt, a sebészmaszkból csak lapos homloka és kampós orra látszott.

– Isten hozta Bostonban – pillantott fel Archer, – Bill Archer vagyok, ő pedig a kollégám, Mark Hodell.

– Leonard Mapes. Én végeztem a műtétet doktor Nichollsszal.

– Milyen ajándékot hozott nekünk, Len?

– Mindjárt meglátja. Azt hiszem, tetszeni fog.

Archer szikéje hegyével finoman megbökte a főütőér falát. Élénkvörös vér lövellt ki belőle. Archer a metszésnél bedugta az artériás kanült, a vérzés csillapodott, a rögzítő öltések után pedig teljesen elállt. A kanül másik végét a bypass géphez csatlakoztatták. Mark ekkor már a vénás kanülözést végezte Abby segédletével, aki a bordákat húzta szét.

– Jól van – szölt Archer felbonthatjuk az ajándékot.

Egy nővér kinyitotta a hűtőtáskát, és kiemelte belőle a két nylon-zacskóba csomagolt szívet.

– Nem valami nagy – jegyezte meg Abby. – Mekkora volt a donor?

– Negyvennégy kiló – felelte dr. Mapes.

– Felnőtt? – kérdezte Abby a homlokát ráncolva.

– Serdülőkorú egészséges fiú.

Abby észrevette az Archer tekintetén átsuhanó szomorúságot. Eszébe jutott, hogy a sebészprofesszornak két kamasz fia van.

– Nem hagyjuk kárba veszni – mondta Archer.

Markkal együtt munkához láttak, elzárták a visszaáramló vér útját a szívbe. Nina Voss vérkeringéséről teljes mértékben a bypass gép gondoskodott, ez szabályozta a testhőmérsékletét is. Jegeléssel a test hőmérséklete akár huszonöt Celsius-fokra is lehűthető. Ebben az állapotban az újonnan beültetett szívizomsejtek épségben maradnak, és csökken a szervezet oxigénfelhasználása.

Zwick kikapcsolta a lélegeztetőgépet. Erre most nem volt szükség, a tüdőbe is a bypass gép pumpálta a levegőt. Folytatódhatott a szervátültetés.

Archer elvágta az aortát és a tüdőverőereket. Vér árasztotta el a beteg mellkasát, a földre is lecsurgott. Egy nővér rögtön törülőkendőt dobott a tócsára. Archer ekkor átvágta a szívpitvart, és benyúlt a mellkasüregbe. Kiemelte Nina Voss beteg, petyhüdt szívét, és egy tálba pottyantotta. Tátongó rés maradt a helyén. Az EKG-monitoron vízszintes vonal látszott.

Mark kivette a donorszívet a tálból, és a mellkasüregbe helyezte.

– Nagyon sok itt bent a vér – mondta Archer. – Szivattyúzzon, Abby.

Az elszívó sziszegő hangja után feszült csend következett; a sebészek most már gyorsabban dolgoztak. Archer kiszártatva megszólalt: – A jobb pitvar kész.

– Perfúziós katétert – szólalt meg Mark.

Egy nővér odanyújtotta neki a műszert. Mark a katétert bevezetve négy Celsius-fokos sóoldattal töltötte meg a bal pitvart. A folyadék lehűtötte a szívkamrát, és ha esetleg légbuborékok voltak benne, azokat is kiszorította.

– Rendben – mondta Archer. – Akkor most egymásba illesztjük ezeket a csöveket.

Mark a faliórára pillantott. – Még maradt egy csomó időnk.

Jelzett a hangosbeszélő. – Voss úr érdeklődik, hogy van a felesége – szól be az ügyeletes nővér.

– Jól – emelte fel a hangját Archer. – Minden simán ment. Mondja meg neki, hogy tartsa még a vonalat.

Archer Markra pillantott. – Nem nagyon kedvelem ezt a Vosst. Szeret utasíthatni. Persze, ha annyi pénzem volna, mint neki, én is így lennék ezzel.

– Mivel keres olyan sokat? – kérdezte valamelyik nővér.

Archer felhúzta a szemöldökét. – Még nem hallott Victor Vossról? Övé a VMI International. Automata gépsoroktól a vegyszer gyártásig az égvilágon mindennel foglalkoznak. –

Elkötötte az utol só varratot. – Kész az aorta. Le lehet venni a csipeszt.

– Kiveszem a katétert – szólta Mark, és Abbyhez fordult. – Készítsd elő a stimulátor vezetékeit.

Amint Archer elkötötte a tüdőverőér-varratot, Mark jelentette: – Stimulátor a helyén.

– Megy az Isuprel-infúzió – közölte Zwick. – Két mikrogramm. Figyeltek, várták, mikor kezd hatni az Isuprel, mikor húzódik össze a szív.

– Gyerünk – búvólta Archer.

A szív lassan összeszorult, majd elernyed.

– Három mikrogrammra emelem az Isuprelt – mondta Zwick. Újabb összehúzódás, aztán semmi.

– Négy mikrogramm – csavart még egyet az infúziós készülék adagolóján Zwick.

A szív összehúzódott, elernyed.

Zwick felnézett a monitorra. A képernyőn hullámvonalak látszottak. – Ötven. Hatvannégy. Hetven.

– Száztíz a szívverés – mondta Zwick.

– Jól van – bólított Mark vegyük le a bypassról.

Zwick bekapcsolta a lélegeztetőgépet. A jelenlevők megkönnyebbülten felsóhajtottak. – Reméljük, a szervezete befogadja – mondta Mark.

– Mit tudunk az egyezésekről? – kérdezte Archer hátrafordulva. Dr. Mapes azonban már nem volt ott. Abbyt annyira lekötötte a műtét, hogy észre sem vette, mikor távozott.

– Húsz perce mehetett el – mondta az egyik nővér.

– Még kezet sem tudtam fogni vele – csóválta a fejét Archer. Visszafordult a műtőasztalon fekvő beteghez. – Akkor ezzel megvolnánk.

ÖT

NÁGYA úgy érezte, betelt a pohár. Alig bírt a tizenegy fiúval, folyton sivalkodtak, tele voltak energiával, káromkodtak, lökdösődtek, az idegeire mentek. És most jött a tengeribetegség. Gregort is leverte a lábáról, akárcsak a fiúk többségét. Viharos napokon, amikor hajójukat szakadatlanul ostromolták az Északi-tenger hullámai, nyögdécselve heverték a priccsükön, fel se bírtak kelni.

Jakov viszont még soha nem érezte ilyen jól magát. Őt egy pillanatra sem környékezte hányinger vagy szédülés. Kedvére kóborolt a hajón, lemerészkedett a gépterembe, ahol pokoli zajjal jártak a dugattyúk, amikor pedig megéhezett, bekukkantott a konyhába Lubihoz, a szakácshoz, aki teát és céklalevest tett elé. Felderítette a poros rakodótér zezzugait, és bejárta a fedélzetet, bemászott a vízhatlan ponyvával letakart mentőcsónakokba. Egyetlen hely volt csak a tat végén, ahová nem jutott el, mert sehogyan sem találta az odavezető utat.

Legszívesebben a parancsnoki hídon időzött. A kormányos elnéző mosollyal fogadta, és megengedte neki, hogy a térképasztalhoz üljön. Megmutatta az útvonalat, amelyen jöttek – Rigából le a Balti-tengeren, át egy csatornán, körbe Dánia mentén és keresztül az Északi-tengeren. Hamarosan átkelnek az Atlanti-óceánon.

– Ők azt már úgysem érik meg – jósolta Jakov.

– Kik?

– Nágya meg a fiúk.

– Dehogynem – mondta a kormányos. – Az Északi-tengeren mindenki rosszul lesz. A belső fül miatt van.

– Én nem érzem rosszul magam. Másmilyen a belső fülem?

– Te biztosan született tengerész vagy.

Jakov lenézett bal karja csonkjára, és megrázta a fejét. – Nem hinném.

A kormányos elmosolyodott. – Okos gyerekeknek látszol. Ez a lényeg. Amerikában akinek van elég esze, az könnyen meggazdagodhat.

– Maga szerint jó hely Amerika? – kérdezte Jakov.

– Tudom is én. Mi nem szállhatunk partra, amint kikötöttünk, leparancsolnak minket a fedélközbe. Sose látunk semmit.

– Miért tiltja meg a kapitány, hogy kiszálljanak?

– Nem a kapitány tiltja meg, hanem azok, akik a hátsó kabinban vannak.

– Kik vannak ott? Sose láttam őket.

– Nemcsak te, más se. De az étel, amit Lubi küld nekik, mindig elfogy.

– Mi lenne, ha ott maradna Amerikában, és meggazdagodna?

A kormányos mordult egyet. – Szépen keresek. Nem panaszkodhatok.

– Jó állás kormányosnak lenni?

– Dehogy!

– Azt mondta, hogy sokat keres.

– Csak azért, mert a Sigayev Társaság nagy pénzeket fizet.

– Miért?

– Hallgatunk.

Jakov egy ideig töprengett, majd megkérdezte: – Törvénybe ütköző a dolog, azért kell titkolózniuk?

A kormányos sóhajtott. – Nekem az egyetlen feladatomban, hogy ezt a hajót elkormányozzam Rigából Bostonba és vissza. A többi nem érdekel.

A fiú egy darabig szótlanul nézte, aztán így szólt: – Mit gondolsz, örökbe fogad engem valaki?

– Persze.

– Honnan tudja?

– Valaki kifizette az útiköltségedet, és megszerezte a szükséges okmányokat.

– Én nem láttam semmiféle okmányt.

– Nem tartozik rám. – Intett Jakovnak, hogy menjen onnan.

Jakov kelleetlenül lement a fedélzetre. Rajta kívül nem volt ott senki. Figyelte, hogyan hasítja a hajó orra a hullámokat. Egyszer csak érezte, hogy a kavargó víz látványától szinte fuldoklik. Mégsem mozdult. Ép kezével megmarkolta a korlátot.

ABBY ágya mellett egy széken ült az öccse, Pete, és őt nézte. A sötétkék kiscserkész-egyenruhája volt rajta, Abbynek eszébe jutott, hogy a sapka elveszett, és ő meg a nővérei hiába keresték, pedig jó messzire visszamentek onnan, ahol Pete biciklijé hevert.

Régen nem járt nála, de most újra eljött. Minden látogatása egyformán zajlott: csak ült, és némán nézte Abbyt.

– Hol voltál, Pete?

A fiú nem felelt, a tekintete üres volt. Valamilyen zene hívogatta. Pete a másik szoba felé fordította a fejét. Vibrálni kezdett, mint a víz megzavart tükre. Egy újabb harangszóra teljesen szertefoszlott a kép. Nem maradt más, csak sötétség.

És az ügyeletén csöngő telefon.

– DiMatteo – szólta Abby.

– Le tudna jönni az intenzív osztályra?

– Mi történt?

– Mrs. Voss belázasodott. Harmincnyolc hatot mértünk, a pulzusa kilencvenhat.

– Máris megyek. – Abby letette a telefont, és felkapcsolta a villanyt. Hajnali egy óra. Az ágya melletti szék üres, Pete sehol. Abby felkelt az ágyról, a mosdóhoz támolygott, hideg vizet locsolt az arcára. Ébresztő, noszogatta magát. Észnél kell lennem. Nem hibázhatok. Ezzel a beteggel végképp nem.

Az intenzív osztályon csak az éjszakai lámpák égtek. A félhomályban tizenhat monitoron tizenhat beteg EKG-ja vibrált. Abby a tizenötös képernyőre pillantva azonnal látta, hogy Mrs. Voss pulzusa száz.

A monitorokra felügyelő nővér felvette a telefont.

– Levi doktor van a vonalban. Az ügyeletes orvost keresi.

Abby átvette a kagylót. – Halló, Abby DiMatteo vagyok.

Csönd. – Maga van ügyeletben? – szólalt meg végül Levi. Mintha ingerült lett volna a hangja. Abby rögtön felfogta, hogy a kardiológus szeretné őt minél messzebb tudni Nina Vosstól.

– Éppen most készültem megvizsgálni Mrs. Vosst – mondta. Szavait újabb csend fogadta.

Abby eltökélte, hogy beszélgetésük szigorúan szakmai jellegű marad. – A szokásos procedúrát követem. Megvizsgálom, és teljes vérképet, kenetet, vizeletvizsgálatot, mellkasröntgent kérek. Amim megkapom a leleteket, visszahívom.

– Rendben van – hagyta rá Levi. – Várom a jelentkezését.

Abby odalépett a beteghez. Az ágy fölötti egyetlen lámpa gyenge fényében Nina Voss haja ezüstösen terült szét a párnán. A szeme csukva volt. Abby halkán megszólította a beteget: – Mrs. Voss?

Nina kinyitotta a szemét. – Igen?

– DiMatteo doktornő vagyok. – Az asszony tekintetén látszol!, hogy tudja, ki szól hozzá. Ismeri a nevemet, gondolta Abby.

Nina Voss némán nézte.

– Láza van – magyarázta Abby. – Ki kell derítenünk az okát. Hogy érzi magát, Mrs. Voss?

– Fáradt... fáradt vagyok – suttozta Nina. – Nem érzek mást, csak fáradtságot.

– Megnézem a sebét. – Abby felkapcsolta a villanyt, és gyengéden lefejtette a mellkast borító kötést. A vágás helye tisztának látszott – nem volt vörös vagy duzzadt. Előhúzta a sztetoszkópját, és folytatta a vizsgálatot.

Végül felegyenesedett, és így szólt: – Minden rendben. De valamitől mégis lázas. Készítünk egy mellkasröntgent, és vért

veszünk. – Bocsánatkérően mosolygott. – Sajnos ma éjjel nem sokat fog aludni.

Nina a fejét csóválta. – Különben sem alszom. Mindig felriadok. Annyi mindent álmodok.

– Rosszakat?

Nina nagyot sóhajtott. – A fiúról. – Kezét óvatosan a mellkasához érintette. – Fiúé volt, ugye?

Abby bólintott. – A múltóben azt hallottam.

– Maga ott volt?

– Én asszisztáltam Hodell doktornak.

Nina arcán halvány mosoly látszott. – Különös, hogy ott volt, azután a... – Nem fejezte be a mondatot.

– Mrs. Voss – mondta Abby az első szív... – Elfordult. – Volt egy tizenhét éves fiú. Mások ebben a korban kocsikról vagy lányokról ábrándoznak. De ő csak egyvalamit akart: hazamenni. – Sóhajtott. – Én nem ismertem magát, Mrs. Voss. Nem maga feküdt abban az ágyban, hanem ő. És nekem döntenem kellett. – Érezte, hogy könnyes lett a szeme.

– Életben maradt?

– Igen.

Nina helyeslően biccentett. Ismét megérintette a mellkasát. – Ez a fiú is él – mondta. – Annyira tudatában vagyok, hogy az ő szíve dobog itt bent. Egyesek szerint a lélek a szívben lakozik. Talán a szülei is így hiszik. Gyakran gondolok rájuk. Milyen nehéz lehet nekik. Nekem sosem volt gyerekem. – Kezét a kötésre szorította, és elsírta magát.

Abby megfogta az asszony kezét, és meghökkent, mennyire forró a láztól, és milyen erős a szorítása. Az ágy fölötti, zölden sugárzó oszcilloszkópon egy vonal futott át. Egy ismeretlen fiú szíve, percenként százat verve, továbbította a vért egy másik ember ereiben.

HARMINCÖT PERC MÚLVA Abby megkapta a röntgenfelvételt. Megvizsgálta, de nem talált tüdőgyulladásra utaló jeleket.

Hajnak három óra volt. Feltárcsázta Aaron Levi számát.

Aaron felesége vette fel a telefont.

– Halló?

– Elaine, itt Abby DiMatteo. Ne haragudjon, hogy felébresztettem. Beszélhetnék Aaronnal?

– Bement a kórházba.

– Mikor indult el otthonról?

– A második telefonhívás után. Nincs ott?

– Én nem láttam – mondta Abby.

Elaine hallgatott. – Legalább egy órája elment – tette hozzá.

– Ott kellene már lennie.

– Megpróbálom a személyhívóját. Ne aggódjon, Elaine. – Abby letette a kagylót.

Negyed négykor Aaron még mindig nem jelentkezett.

– Doktornő? – szól be Sheila, Mrs. Voss ápolónője. – Készen vagyunk az utolsó vérvétellel. Szüksége van még valamire?

Vajon mit hagytam ki? – töprengett Abby. Műtét utáni láz. Honnan kaphatott fertőzést?

– Mi a helyzet a szervvel? – vetette fel Sheila.

– A szívvel?

– Az előző munkahelyemen, ahol veseátültetéseket végeztek, volt egy betegünk, aki új vesét kapott és belázasodott. Gombásodat okozta a lázat. Előkeresték a donor leleteit, és kiderült, hogy a kenete pozitív, de az eredmény csak egy héttel azután érkezett meg, hogy kivették a veséjét.

– Hol tartják a donorok leleteit? – kérdezte Abby.

– A transzplantációs koordinátor irodájában. A kulcs a főnővérnél van.

– Megkérné, hogy keresse elő nekem a dossziét?

Abby felütötte Nina Voss kórlapját. A New England Szervbank donorlapján – ez volt a Vermontból érkezett szív

kísérő okmánya – fel volt tüntetve a vércsoport, a HTV-vizsgálat és a vírusfertőzéseket kizáró laboratóriumi vizsgálatok eredménye, de a donor nevét nem említették.

Tizenöt perc múlva megszólalt a telefon. A főnővér Abbyt kereste.

– Nem találom a donor dossziéját – közölte. – És Mrs. Voss kortörténete sincs a helyén. Kétszer is ellenőriztem. Biztos, hogy nincs az osztályon?

– Megkérem őket, hogy nézzenek utána. Köszönöm. – Abby letette a kagylót, és nagyot sóhajtott. Már csak az hiányzik, hogy elkallódott papírok után kelljen futkosnia. Az irattartó polcra pillantott. Ha a keresett dosszié ott van, egy órája is rámeleg, amíg megtalálja. Inkább felhívja a másik kórházat.

A tudakozó megadta neki a burlingtoni Wilcox Memorial kórház központi számát. Kérte, hogy kapcsolják a főnővért. Csak néhány pillanatot kellett várnia. – Halló, Gail DeLeon – jelentkezett egy hang.

– DiMatteo doktornő vagyok a bostoni Bayside kórházból. Van egy friss újszívesünk, aki a műtét után belázasodott. Az átültetett szív maguktól érkezett. Szeretnék információt kapni a donorról.

– Nálunk vették ki a szívet?

– Igen. Három napja. A donor serdülő korú fiú volt.

– Utánezek a műtőnaplóban, aztán visszahívom.

Tíz perccel később csakugyan telefonált, de nem a válasszal, hanem egy kérdéssel. – Biztos benne, doktornő, hogy jó helyen érdeklődik?

Abby lepillantott Nina kórlapjára, amelyen a Wilcox Memorial kórház, Burlington, Vermont volt feltüntetve.

– A kórház stimmel. De szervkivétel nem szerepel a naplóban.

Abby átnézte az ügyeletes nővér feljegyzéseit, és a következőt találta: 0105: dr. Leonard Mapes megérkezett a Wilcox Memoriálból.

– A sebész, aki a szervet kivette és elhozta, Leonard Mapes – mondta.

– Nálunk nincs ilyen nevű orvos. Nem tudom, honnan származik az értesülése, doktornő, de nyilvánvalóan téves.

– De hát,..

– Érdeklődjön más kórházakban.

Abby lassan helyére tette a kagylót. Aztán hosszú ideig csak ült a készülékre meredve. – Arra gondolt, hogy Victor Voss a pénzével mi mindent elérhet. És milyen bámulatos egybeeséseknek köszönhető, hogy Nina Voss új szívhez jutott.

Újra felvette a telefont.

– TÚLZÁSOKBA ESEL – mondta Mark, miközben Nina Voss kartonját böngészte. – Biztosan van rá ésszerű magyarázat.

– Szeretném tudni, mi az – felelte Abby.

– A kimetszés szabályos volt, a csomagolás és a szállítás úgyszintén. És *voltak* hivatalos papírok.

– Csak időközben eltűntek.

– Kilenckor bejön a transzplantációs koordinátor. Majd őt megkérdezzük.

– Mark, felhívtam a másik kórházat. Nincs náluk Leonard Mapes nevű sebész. – Abby kis szünetet tartott, aztán halkán hozzátette: – Tényleg tudjuk, honnan érkezett a szív?

Mark nem válaszolt. Túlságosan kába és kialvatlan volt ahhoz, hogy gondolkodni tudjon. Az órájára pillantott. Negyed öt. Abby hívása után rögtön kikászálódott az ágyból, kocsiba ült, és a Bayside-ba hajtott. A műtét utáni láz komoly dolog. Nem mintha nem bízott volna Abbyben, de azért saját maga is látni akarta a beteget.

– Mi ez a nagy titkolódzás a donor személye körül? – firtatta tovább Abby.

– Rutineljárás. A donor adatai bizalmasak. Sohasem csatolják őket a beteg papírjaihoz. Különben a hozzátartozók kapcsolatba kerülhetnének. Az ilyesmi pedig csak bonyodalmakhoz vezethet.

– Mark megdörzsölte a szemét. – Főlöskégesen szaporítjuk itt a szót. Néhány órán belül minden kiderül.

– Jól van. De ha mégis maradnak tisztázandó kérdések, a New England Donorbank elvárja, hogy értesítsd őket.

– Hogyan szereztek tudomást a dologról?

– Telefonáltam nekik. Azt mondtam, hogy Archer vagy te majd visszahívod őket.

– Archer elintézi. Bármelyik pillanatban itt lehet.

– Ezek szerint bejön?

– Aggasztja a beteg lázasodása. Aaront pedig nem tudjuk elérni. Próbáltad újra a személyhívóját?

– Háromszor is. Nem jelentkezett. Elaine azt mondta, hogy ide indult.

– Már megérkezett. Láttam a kocsiját a parkolóban. Talán dolga akadt a belgyógyászatban. – Mark tovább lapozott Nina Voss dossziéjában. – Antibiotikumokat adok neki. Ki kell zárunk bármiféle fertőzésveszélyt.

Reggel hatkor Nina megkapta az első adag intravénás Azactamot. Két órával később egy másik antibiotikumot, piperacillint adtak az infúzióhoz.

Abby ekkor már a reggeli vizitet végezte. Kimerítő éjszakája volt: egy órát aludt csupán, de hajtotta a két csésze kávé, meg az is, hogy nemsokára végez. Még négy óra, és kész vagyok, gondolta.

Nina ébren volt. Megpillantotta Abbyt, és bágyadtan intett neki, hogy jöjjön közelebb.

– Jó reggelt, DiMatteo doktornő – suttogta Nina. – Sajnálom, hogy nem alhatott az éjjel miattam.

– Semmi baj – mosolygott Abby. – Aludtam eleget a múlt héten. Hogy érzi magát?

– Mintha körülöttem forogna a világ. – Nina felpillantott az ágy fölé függesztett antibiotikum-infúziókra. – Ezekről lemegy a lázam?

– Reméljük. Antibiotikus kezelést kap. Ha bárhol fertőzés lépett fel, ettől megszűnik.

– De valójában nem tudják, mitől van a láz?

– Nem – ismerte be Abby – Tulajdonképpen sötétben tapogatózunk.

Nina bólintott. – Gondoltam, hogy maga megmondja az igazat. Archer doktor csak egyfolytában nyugtatgatott, pedig én nem félek az igazságtól. .

– Biztosan nem akarta felzaklatni – vélte Abby a monitorokra pillantva.

Ekkor meghallotta Nina suttogását: – Victor.

Sarkon fordult, és látta, hogy Victor Voss lép be az ajtón.

– Takarodjon a feleségem szobájából! – mordult rá a férfi. Közelebb lépett Abbyhez, és durván megragadta a karját.

– Ne, Victor! – szólt rá rémulten Nina.

Abby felszisszent fájdalmában. Voss akkorát rántott rajta, hogy Abby a folyosóig bukácsolt, háttal nekiesett a kerek asztalnak, végül pedig elnyúlt a padlón. Miközben igyekezett felkelni, Voss odalépett mellé. Lihegett, de nem az erőfeszítéstől, hanem dühében.

– Ne merjen még egyszer a feleségem közelébe menni – fenyegetőzött. – *Megértette*, doktornő? – A döbrent személyzethez fordult. – Ez a nő nem mehet a feleségem közelébe. Írják rá Nina kórlapjára, és az ajtajára is ragasszák ki.

Két nővér szaladt, hogy felsegítse a földről Abbyt.

– Nincs semmi bajom – háritotta el őket. – Jól vagyok. – Az asztalkához ment, amely körül szanaszét heverték a dossziék,

kórlapok, laboratóriumi leletek. Abby próbálta visszafojtani könnyeit. Nem sírhatok, gondolta. Itt nem fogok sírni.

Felpillantott. Miközben mindenki őt nézte, kiment az intenzív osztályról.

Mark három óra múlva talált rá a büfében. Egy sarokasztalnál ült, előtte egy csésze tea. Mark leült Abbyvel szemben. – Nem te kezdted a botrányt, hanem Voss.

– Persze, én csak mindenki szeme láttára fenékre estem.

– Fellökött. Ez erőszaknak minősül. Eljárást indíthatsz ellene. Amikor mindenféle eszelősök kártérítési pert akasztanak az ember nyakába, ez még jól is jöhet.

Abby megrázta a fejét. – Semmi dolgom többé Victor Vossal. Felejsük el az egészet. – Hogy témát váltson, megkérdezte: – Aaron egyetértett az antibiotikumos kezeléssel?

– Ma még nem találkoztam vele.

Abby a szemöldökét ráncolta. – Azt hittem, bent van.

– Kerestem a személyhívóján, de nem jelentkezett.

– Otthon is hívtad?

– Igen. A bejárónőjük vette fel. Elaine elutazott a hétvégére, meglátogatja a fiukat Dartmouthban. – Mark vállat vont. – Aaronnak szombaton és vasárnap különben sem kellene bejönnie. Nyilván elege van belőlünk, és kikapcsolódik.

– *Ez az* – helyeselt Abby nagyot sóhajtva. – Nekem is kellene egy kis kikapcsolódás. Tengerpart, pálmafák, jeges italok...

– Jól hangzik. – Mark az asztalon átnyúlva megfogta Abby kezét. – Magaddal viszel?

– Nem is szeretted a jeges italokat.

– De a tengerpartot meg a pálmákat igen. És téged. – Odahajolt hozzá, és megcsókolta.

Abby az órájára pillantott. Végre dél volt. Mark a kapuig kíséerte. Ahogy kiléptek az épületből, megszólalt: – Archer felhívta a Wilcox Memorial kórházat, és beszélt Tim Nicholls mellkasi sebésszel. Kiderült, hogy ő asszisztált a szervkivételnél.

Megerősítette, hogy a páciens az övök volt, és a műtétet Mapes doktor végezte.

– Akkor miért nem szerepel Mapes a Wilcox nyilvántartásában?

– Mert Houstonból repült át hozzájuk. Erről mi nem tudtunk. Úgy látszik, Voss úr nem bízott meg a helyi sebészekben.

– Tehát a szervkivétel a Wilcox Memorialban történt.

– Mégpedig Nicholls jelenlétében. Úgyhogy akárki volt is az a nővér, akivel az éjjel beszéltél, rossz naplót vett elő. Ha akarod, odatelefonálok, és újra megkérdezem...

– Hagyd. Így utólag butaságnak tűnik az egész. Nem is tudom, hogy juthatott eszembe – mondta Abby egy pillantást vetve a parkoló túlsó végében álló kocsijára. – Otthon találkozunk. Ha ugyan még ébren leszek.

Mark magához ölelte Abbyt, és gyengéden megcsókolta. – Óvatosan vezess – súgta a fülébe. – Szeretlek.

Abby a kimerültségtől fásultan átment a parkolón, közben arra gondolt, hogy Mark szereti őt.

Hátranézett, hogy integessen, de Mark már eltűnt az épületben.

– Én is szeretlek – mondta hangosan, és elmosolyodott.

Visszafordult a kocsijához, és akkor vette észre, hogy milyen feledékeny volt: éjszakára nyitva hagyta az autót.

Kinyitotta az ajtót, és a következő pillanatban hátrahőkölt az orrfacsaró bűztől. Förtelmes látvány tárult elé: a sebességváltó rothadó belekkel volt körütekerve, az utasülésen valamit szétkentek. A vezetőülésen pedig egy véres húsdarab hevert.

Egy szív.

Hat

DISZNÓSZÍV VOLT. Valószínűleg előző este tették a kocsimba, és egész nap ott rohadt a melegben. Még mindig érződik a bűze, nem tudom kiszűszetni.

– Rád szállt a pasas – mondta Vivian Chao. – Én a helyedben nem hagynám magam.

Beléptek a Massachusettsi Közkórház kapuján, és átvágtak az előcsarnokon, Vasárnap dél volt, alig férték be a liftbe a rengeteg látogatótól.

– Nincs semmi bizonyítékunk – dohogott Abby. – Nem biztos, hogy mindez Voss műve.

– Ki más lehetne? Teljesen úgy viselkedik, mint egy ámokfutó. Vádaskodik, szemtanúk előtt bántalmaz. DiMatteo, ideje panaszt emeled fenyegető magatartás és tettlegesség miatt.

– Csak az a baj, hogy én megértem, miért ilyen zaklatott.

A negyediken kiszálltak a liftből, és elindultak a folyosón a szívsebészeti felé.

– Miután neki a pénz nem számít, hosszú időre pokollá teheti az életedet – mondta Vivian. – Egy per már folyamatban van ellened. Valószínűleg több is indul majd.

– Tudom. Szóltak a nyilvántartóból, hogy további hat beteg kártotékját kérte ki tőlük a Hawkes, Craig és Sussman ügyvédi iroda. Ők képviselik Joe Terriót.

Vivian csodálkozva nézett rá. – Akkor életed hátralévő részét tárgyalótermekben töltheted.

Abby bólintott. – Néha eszembe jut, hogy érdemes volt-e.

Vivian megállt a 417-es szoba előtt. – Tessék, nézd meg, aztán majd eldöntöd. – Kopogott, majd belépett az ajtón.

A fiú az ágyban ült, és a tévé távkapcsolóját nyomkodta. Ha nincs a fején a Red Sox sapka, Abby talán rá sem ismert volna Josh O'Dayre, olyan jó színben volt.

– Helló, Chao doktornő! – kurjantotta. – Már azt hittem, sosem látogat meg!

– Kétszer is jártam itt – felelte Vivian –, csak mindig aludtál, – Tréfás rosszallással csóválta a fejét. – Lusta tinédzser vagy.

Mindketten nevettek. Vivian Abby felé intett. – Ugye, emlékszel DiMatteo doktornőre?

– Azt hiszem. Illetve... – bizonytalankodott Josh. Aztán vállat vont. – Az a helyzet, hogy bizonyos dolgok kiestek.

– Emiatt ne aggódj – mondta Vivian. – Tudod, amikor az ember szíve megáll, akkor az agya nem kap elég vért. így aztán felejtethet. – Megérintette a fiú vállát. – De legalább engem nem felejtettél el. – Majd nevetve hozzátette: – Pedig biztosan nagyon igyekezted.

Josh lesütötte a szemét. – Chao doktornő – szólt halkán –, magára mindig emlékezni fogok.

Pár pillanatig mindketten hallgattak. Vivian keze ott maradt a fiú vállán, Josh pedig továbbra sem nézett fel.

Kopogtatás hallatszott, majd egy női hang: – Joshie?

– Szia, anya!

Nyílt az ajtó, s a következő pillanatban az egész szoba megtelt az O’Day családdal. Körülvették az ágyat, s egymás szavába vágva lelkendeztek: – Ez igen! Nézzétek, milyen jó színben van. Ugye, milyen jól néz ki? – Josh megadóan mosolyogva tűrte az ünneplést.

Vivian eljött az ágytól, és megállt Abby mellett. A családtagok válla fölött egy pillanatra még látták Josht, éppen feléjük nézett. Mosolygott, és búcsút intett nekik. Csöndben távoztak. Kint az ajtó előtt Vivian így szólt: – Látod, Abby, a kérdésre, hogy megérte-e, ez a válasz.

A HULLA már oszlásnak indult. Bernard Katzka, a gyilkossági csoport nyomozója látta, hogy a boncasztal túloldalán álló fiatal kollégája is ugyanazt érzi, amit ő. Lundquist elfordult, kesztyűs

kezével befogta az orrát, csinos arca eltorzult. Nem bírja gyomorral a boncolásokat, gondolta Katzka; a legtöbb zsarú így van ezzel. Ő viszont az évek során hozzászokott, hogy természetesnek vegye a halált. Aki nem így áll hozzá, arra rémálmok várnak. Bernard Katzka három éve végignézte, hogyan hal meg rákban a felesége. A legrosszabb rémálmon már túl volt.

Szenvtelen arccal méregette a felboncolt hullát. Ötvennégy éves fehér férfi, foglalkozása kardiológus, a neve Aaron Levi. Azonosításában az özvegye is közreműködött. Nagyon felkavarta szegényt a látvány. Ez a holttest ráadásul már két napja lógott egy meleg és zárt szobában, ezért minden tekintetben elviselhetetlen volt.

Dr. Rowbotham felnyitotta a mellkas- és hasüreget, és átvágta a mellhártyát. Harminckét éve dolgozott kórboncnokként, úgyhogy már nemigen lepődött meg semmin. Néha rátaposott a magnót kapcsoló pedálra, és szokásos monoton hangján sorolta észrevételeit.

– Nézd meg, Csiga – szólt oda Katzkának. A Csiga becenév nem Katzka külsejére utalt – az minden szempontból átlagos volt – hanem legendás hidegvére miatt ragadt rá. A kollégái körében elterjedt egyik legenda szerint, ha hétfőn rálőnek Katzkára, pénteken talán észreveszi. De csak akkor, ha nagyon felidegesítik.

Katzka közelebb hajolt, és belenézett a mellkasüregbe. Arckifejezése ugyanolyan egykedvű volt, mint Rowbothamé. – Nem látok semmi rendkívülit.

– Ez eddig fulladásos halálnak tűnik.

– Akkor mi mehetünk? – szólalt meg Lundquist. Legszívesebben már rég kisompolygott volna, hogy mást csináljon.

Katzka nem mozdult a helyéről.

– Csiga, tényleg végig kell néznünk az egészet? – háborgott Lundquist. – Öngyilkosság és kész. – Azzal lerántotta magáról a köpenyt.

– Valami azt súgja nekem, hogy nem az – mondta Katzka, gondolván, nem árt, ha ifjú kollégája megtanulja, mennyire csalóka lehet az első benyomás.

Rowbotham kipakolta a szerveket, aztán az agyvelőt. Lundquist, aki ekkor már kezdett zöldülni, leroskadt a mosdó melletti székre, és a térdére borulva fogta a fejét.

– Semmi különös – állapította meg Rowbotham. – Lássuk a nyakat!

Rowbotham megvizsgálta a barázdát, amelyet a nyak köré hurkolt derékszív okozott. – Klasszikus forma – jegyezte meg. – Eddig a szokásos. – Felemelte szikéjét, és boncolni kezdte a nyakat.

Miközben felvágta a bőrt, Katzka megjegyezte: – Mintha biztos lennél benne, hogy öngyilkosság történt.

– A másik lehetőség a gyilkosság, de akasztásos emberölésre szinte nincs is példa. Ha valakit előtte megfojtottak, akkor más formájú nyom marad utána. Ha viszont életben van, amikor próbálják a fejét hurokba dugni... akkor szinte bizonyos, hogy más sérülésnyomok is maradnak, mert nyilván ellenáll.

– Mi van akkor, ha elkábították, és nincs eszméleténél?

– Jól van, Csiga, csinálunk egy toxikológiai vizsgálatot is, ha ez megnyugtat.

Lundquist időközben összeszedte magát, s most közbevágott: Szerintem maradjunk az öngyilkoságnál.

– Akkor viszont nincs magyarázat a lámpára.

– Milyen lámpára? – kérdezte Rowbotham, és védőszemüvegén keresztül látszott némi érdeklődés a tekintetében.

– Levi doktort egy renoválás alatt álló kórházi helyiségben találták felakasztva – magyarázta Katzka. – A festő, aki rábukkant, határozottan állítja, hogy a lámpa nem világított.

– Folytasd – kérte Rowbotham.

– Doktor Levi szombaton hajnalban halt meg, jóval napkelte előtt. Tehát vagy vaksötétben akasztotta fel magát, vagy valaki lekapcsolta a villanyt.

– NEM TUDOM elhinni – hajtogatta Elaine. – Egyszerűen nem tudom elhinni. – Nem sírt a temetésen sem. Most otthon ült a nappaliban egy széken, ölében egy tálca szendviccsel.

Abby elvett egy olívbogyós szendvicset, és továbbadta a tálcát a többi vendégnek. Legalább tízen voltak a szobában, néhányan a kanapékon meg a székeken ültek maguk elé bámulva, a többiek kis csoportokban álldogáltak, de alig szóltak egymáshoz.

A szendvicses tálca végül üresen került vissza Abbyhez.

– Hozok még – ajánlkozott, azzal fölállt Elaine mellől, és kiment a konyhába. A konyhaszekrény márványpultján hidegtálak sorakoztak. Miközben rákkóktélt kanalazott egy tányérra, kinézett az ablakon, és észrevette Bill Archert, Rádzs Mohandast és Frank Zwicket, akik a teraszon beszélgettek. Jól megoldották a helyzetet, gondolta Abby. A mellettük levő napernyős asztalon egy üveg whisky állt. Amint Zwick érte nyúlt, hogy töltsön magának, pillantása találkozott Abbyével. Biccentett, és kezét felemelve üdvözölte. Aztán mindhárom férfi átsétált a teraszon, ki a kertbe.

– Hová fogom tenni ezt a sok ennivalót? – szólalt meg Elaine. Abby észre sem vette, mikor jött utána a konyhába. A pultnál állt, és tanácstalanul csóválta a fejét.

– Borzasztó, ami történt – mondta Abby. – Nem is tudom, mit mondhatnék vigaszképpen.

– Nem fér a fejembe. Sohasem tett rá célzást. – Elaine nyelt egyet, és Abbyre nézett. – Maga beszélt vele előző éjjel. Nem említett esetleg valamit, ami...

– Egyik betegünkről volt szó. Aaron ellenőrizni akarta, hogy az adott helyzetben a megfelelő lépéseket teszem-e.

– Semmi másról nem beszéltek?

– Nem, csak a betegről. Aaron olyan volt, mint máskor. Egyszerűen aggódott. Nem hittem volna, hogy... – Abby elhallgatott.

Elaine betett egy tálcát a hűtőszekrénybe. – Nem volt semmi gyanús jel – mondta. – Bár a munkájával nem volt elégedett. Többször említette, hogy legszívesebben elmenne Bostonból.

– Mi oka lehetett rá?

– Azt nem árulta el. Amikor Natickban saját praxisa volt, egyfolytában a munkájáról beszélt. De miután ideköltöztünk, mintha kicserélték volna. Hazajött, leült a nyavalyás számítógépéhez, és el sem mozdult mellőle. Néha arra ébredtem éjszaka, hogy Aaron ott gubbaszt, és valamit játszik a gépen.

A három férfi közben visszatért a kerti sétáról. Abby látta, hogy a konyhaajtó felé tartanak. Amikor beléptek, üdvözölték.

– Szép kert – jegyezte meg Archer. – Menjen, Abby, nézzen körül.

– Jó ötlet – felelte Abby. – Elaine, velem tartana, és megmutatná a...

Visszafordult, de Elaine már kiment a konyhából.

MARY Allen ágyánál egy nő imádkozott. Félórája ült ott lehajtott fejjel, összekulcsolt kézzel, és fennhangon könyörgött az Úrnak, hogy tisztítsa meg Mary testét és bűnös lelkét.

– Elnézést a zavarásért – szólította meg Abby –, de meg kell vizsgálnom Mrs. Allent.

A nő tovább imádkozott. Abby éppen megismételte volna kérését, amikor a nő befejezte, és felemelte a fejét. Rideg tekintete volt és fakóbarna, őszes haja. Ingerülten végigmérte Abbyt.

– DiMatteo doktor vagyok, Mrs. Allen kezelőorvosa.

– Én pedig Brenda Hailey, Mary unokahúga – állt fel a látogató, bibliáját magához ölelve.

– Nem is tudtam, hogy Marynek van unokahúga. Nagyon örülök, hogy bejött hozzá.

– Tegnapelőtt értesültem a betegségéről. Senki sem vette a fáradságot, hogy felhívjon – mondta a nő vádló hangon.

Abby az ágy mellé lépett, és halkán megszólította a beteget: – Mrs. Allen?

Mary kinyitotta a szemét, – Nem alszom, doktornő, Csak pihenek.

– Ma hogy érzi magát?

– Még mindig hányingerem van.

– Ez lehet a morfium mellékhatása. Kap valamit, amitől megnyugszik a gyomra.

Brenda közbeszólt: – Morfiumot adnak neki?

– Fájdalomcsillapítónak – közölte Abby az unokahúg felé fordulva. – Mrs. Hainey, legyen szíves elhagyni a szobát. Meg kell vizsgálnom a nagynénjét.

– Miss Hainey – helyesbített a nő. – És biztosra veszem, hogy Mary néném jobban szeretné, ha maradnék.

– Éh mégis arra kérem, hogy távozzon.

Brenda a nagynénjére sandított, tiltakozást várva tőle. Mary Allen maga elé meredt, és nem szólt semmit. Brenda szorosabban ölelte magához a bibliát. – Itt leszek az ajtóban, Mary néni.

– Édes Istenem – suttogta Mary, amint Brenda kitette a lábát –, miért büntetsz engem?

– Csak nem az unokahúgára céloz?

Mary fáradt tekintete megállapodott Abbyn. – Gondolja, hogy lelki segélyre szorulok?

– Szerintem ezt egyedül maga dönti el.

AMIKOR Abby kilépett a szobából, kis híján beleütközött a küszöbön álló Brenda Haineybe.

– Doktornő, muszáj morfiumot adni neki?

– Ha a nagynénjét kérdezi, ő alighanem igennel válaszol.

– De teljesen kába lesz tőle. Mást sem csinál, csak alszik.

– Azt szeretnénk, hogy minél kevesebbet szenvedjen. Teljesen elburjánzott a szervezetében a rák. Ez iszonyatos fájdalmakkal jár. Az a legemberségesebb eljárás, ha átsegítjük a szenvedésen.

– Mit ért azon, doktornő, hogy átsegítik? Öngyilkossághoz orvosi segítséget nyújtani törvénybe ütköző dolog.

Abbyt előntötte a méreg, de visszafogta magát, és higgadtan válaszolt: – Ön félreérti a szavaimat. Mi egyszerűen könnyíteni próbálunk a nagynénje szenvedésén.

– Ennek van más módja is.

– Például?

– Felsőbb hatalom segítségéért kell folyamodni.

– Nézze, én nagyon helyeslem, hogy imádkozik a nagynénjéért. De ha jól emlékszem, a Biblia egy szóval sem tiltja a morfiumot.

Brenda arcvonásai megkeményedtek. Éppen visszavágott volna, amikor megszólalt Abby személyhívója.

– Bocsásson meg – szólta Abby hűvösen, és faképnél hagyta. A legjobbkor, gondolta; különben még kicsúszott volna a száján valami csípős megjegyzés. Joe Terrio perli, Victor Voss ki akarja rúgatni – már csak az hiányzik, hogy újabb panasz érkezzen ellene.

Odament a nővérasztalon álló telefonhoz, és feltárcsázta a személyhívója kijelzőjén megjelenő számot.

Női hang válaszolt: – Tessék, információ.

– DiMatteo. Maga keresett a személyhívómon?

– Igen, doktornő, Egy Bernard Katzka nevű úr szeretne találkozni önnel az előcsarnokban.

– Nem ismerem az urat. Elég sok a dolgom. Megkérdezné tőle, milyen ügyben keres?

A háttérből fojtott beszélgetés hallatszott. Amikor a nő ismét beleszólt a kagylóba, visszafogottabbnak tűnt a hangja. – Rendőrnyomozó.

AZ ELŐCSARNOKBAN várakozó férfit Abby mintha már látta volna valahol. Negyvenes éveiben járhatott, közepes termetű volt, átlagos testalkatú, se nem jóképű, se nem csúnya. Sötétbarna haja a feje búbján már ritkulni kezdett, de kísérletet sem tett, hogy leplezze.

Abbynek az a benyomása támadt, hogy a férfi is ráismert – amint kilépett a liftből, rögtön felfigyelt rá.

– Doktor DiMatteo? Bernard Katzka nyomozó vagyok, a gyilkossági csoporttól.

Abbynek szaporábban kezdett verni a szíve. Kezet fogtak. Ahogy a szemébe nézett, eszébe jutott, hol látta Katzkát: Aaron Levi temetésén. Ő volt az a többiektől kicsit félrehúzódva álló, sötét öltönyös, hallgatag férfi. Abby most alaposabban megnézte. Bernard Katzkának nyugodt szürke szeme volt. Ezt az intelligensen csillogó szempárt leszámítva semmi megjegyezhető nem volt rajta.

– Láttam magát Aaron Levi temetésén – szólalt meg Abby. – Vagy tévedek?

– Ott voltam.

Abby bővebb magyarázatot várt, de Katzka csak ennyit mondott: – Beszélgethetünk valahol?

– Megtudhatnám, miről van szó?

– Levi doktor haláláról.

Abby a bejárat felé pillantott. Sütött a nap, s ő ma még ki sem mozdult az épületből. – Van itt a közelben egy kis park. Menjünk oda.

Szép idő volt, tökéletes októberi délután. Leültek egy padra, mögöttük kis szökőkút csobogott. Egyikük sem szólalt meg.

Abbyt feszélyezte a csönd, Katzkán azonban nem látszott, hogy zavarná. Nyilván hozzá volt szokva a hosszú hallgatásokhoz.

– Elaine Levitől kaptam meg a nevét – mondta végül. – ő javasolta, hogy lépjek kapcsolatba magával.

– Miért?

– Maga beszélt telefonon Levivel szombatn hajnalban. Emlékszik, hány órakor?

– Egy körül. Fölhívta a sebészeti intenzív osztályt, és az ügyeletes orvost kereste. Aznap éjjel én voltam az ügyeletes.

– Miért telefonált Levi?

– Az egyik betegünk műtét után belázasodott, és Aaron meg akarta beszélni a teendőket. Elárulná, mit akar?

– Próbálok rekonstruálni az eseményeket. A hívás után beszélt még Levivel?

– Nem. Kerestem, de már eljött otthonról.

– Ez mikor történt?

– Nem tudom. Talán hajnali háromkor vagy negyed négykor.

– A lakásán nem hívta többet?

– Nem. Többször próbáltam elérni a személyhívóján, de nem válaszolt. Tudtam, hogy itt van valahol az épületben, mert a kocsija a parkolóban állt.

– Hány órakor látta a kocsiját?

– Nem én láttam, hanem a barátom, doktor Hodell, amikor négy óra tájban ideért. De a gyilkossági csoport miért foglalkozik az ügyel?

Katzka elengedte a füle mellett a kérdést. – Elaine Levi szerint valaki telefonált negyed három körül. A férje néhány perccel később felöltözött, és elment otthonról. Erről a hívásról tud valamit?

– Nem én hívtam. Én csak egyszer beszéltem Aaronnal. Tényleg szeretném tudni, mit akar ezekkel a kérdésekkel. Kizárt dolog, hogy ez rutineljárás legyen.

– Valóban nem az.

Megszólalt Abby személyhívója. Nem a baleseti osztályról keresték, hanem a titkárságról, de amúgy is elege volt ebből a beszélgetésből. Felállt.

– Sajnálom, uram, nagyon sok a munkám. Nincs időm homályos kérdésekre válaszolni.

– A kérdéseim meglehetősen konkrétak. Azt próbálom megállapítani, hogy ki telefonált aznap éjjel, és hány órákor.

– Miért fontos ez?

– Mert nem biztos, hogy Levi doktor öngyilkos lett.

Abby a nyomozóra meredve lassan visszaereszkedett a padra.

– Úgy érti, hogy esetleg megölték?

Katzka nem válaszolt. Mozdulatlanul ült a helyén.

– *De felakasztotta magát, nem?*

– A boncolás eredménye szerint fulladásos halál következett be

– Akkor miért vonja kétségbe, hogy Aaron önkezével vetett vágást az életének?

Katzka rövid habozás után azt felelte: – Két nappal a halála előtt doktor Levi vadonatúj számítógépet vitt haza.

– Mi köze ennek a maga kérdéseire?

– A gépet rögtön használatba vette. Először is két repülőjegyet foglalt a Karib-tengeri St. Lucia szigetére. Aztán E-mailt küldött a fiának Dartmouthba a hálaadásnapra tervezett családi programról. Két nappal az öngyilkossága előtt ennek az embernek még tervei voltak. Aztán hajnali negyed háromkor fölkel, bemegy a kórházba, és egy használaton kívüli emeleten a derékszíját ráköti a vécé csapjára, a másik végét a nyaka köré hurkolja, és végezni akar magával. Még volna lehetősége visszakozni. Ott van a felesége, a fia, a nyaralás, ő mégis úgy dönt, hogy inkább meghal. Egyedül a sötétben. – Katzka átható pillantást vetett Abbyre. – Gondolja csak el.

Abby nyelt egyet. – Nem sok kedvem van hozzá.

– Tudjuk, hogy Levi kocsija a szokott helyen állt a kórház parkolójában. De nem tudjuk, miért ment oda. A negyed háromkor telefonálón kívül – aki, mint megállapítottuk, a Bayside-ból hívta – tudomásunk szerint maga beszélt vele utoljára. Próbálja felidézni. Nem tapasztalt nála semmi különösöt?

Abbynek eszébe jutott, milyen ingerültnek tűnt Aaron hangja, amikor ő szólt bele a kagylóba.

– Nos, doktornő? – hajolt közelebb Katzka.

– Emlékszem, nem nagyon örült annak, hogy én vagyok az ügyeletes.

– Miért nem?

– Az említett beteg miatt. Ugyanis a férjével... összekülönböztünk. – Abby elfordította a tekintetét. – Aaron nyilván jobban szerette volna, ha a közelébe se megyek Mrs. Vossnak.

– *Vidor Voss* feleségének? – kérdezte Katzka.

– Igen – felelte Abby. – Ismerős ez a név?

A nyomozó hátradólt, és lassan kifújta a levegőt. – Tudom, hogy ő alapította a VMI Internationalt. Milyen műtéten esett át a felesége?

– Szívátültetésen. Most már sokkal jobban van. Az antibiotikumos kezeléstől néhány nap alatt elmúlt a láza.

Katzka a szökőkutat bámulta. Aztán hirtelen felállt. – Köszönöm, hogy időt szakított rám, doktornő. Lehet, hogy még jelentkezem. – Sarkon fordult, és sietős léptekkel távozott. Abby hűledezve nézett utána.

Az egyik pillanatban olyan, mint egy kőszobor, aztán hirtelen elviharzik. Elképesztő.

A személyhívóján ismét a titkárságról keresték. Visszament az épületbe, és a portáról telefonált.

Az egyik titkárnő jelentkezett.

– Abby DiMatteo vagyok. Maga keresett?

– Igen. Ajánlott levele jött.

– Honnan?

Papírzigetés hallatszott. – A Hawkes, Craig és Sussman ügyvédi irodától.

Abbynek görcsbe rándult a gyomra. – Máris megyek – mondta, és letette a telefont. Megint a Terrio-féle per. Mire fölért a titkárságra, alaposan megizzadt a tenyere.

A titkárnó éppen telefonált. Abby kivette a levelet a rekeszből, és feltépte a borítékot.

Először nem is értette, mit olvas. Aztán lassan minden megvilágosodott előtte. Most már végképp padlón érezte magát. A felperes nem Karen Terrio volt, hanem egy másik betege, Michael Freeman. Ő volt az az alkoholista, akinek váratlanul megpattant egy ér a nyelőcsövében, és elvérzett a kórházi ágyán. Ennek a Freemannek az özvegye bízta most meg a Hawkes, Craig és Sussman ügyvédi irodát, hogy indítson kártérítési pert. A kereset egyetlen alperest nevezett meg: dr. DiMatteót.

Abby az ügyeletesszobában keresett menedéket. Magára zárta az ajtót, leült az ágyra, és a levélre meredve azon kesergett, hány évébe, mennyi munkájába került, amíg idáig jutott a pályán. Hányszor aludt el éjszaka a nyitott tankönyvre borulva. Hányszor vállalt hétvégeken dupla műszakot a vradóközpontban, hogy fizetni tudja a tandíjat. Még mindig tartozik százhuszezer dollár tanulmányi kölcsönnel.

Aztán Pete-re gondolt, az öccsére, akit meg akart menteni, de nem volt rá képes. A most már mindörökre tízéves Pete-re gondolt, aki hónapokig feküdt kómában. Miatta lett orvos.

Victor Voss nyeresre áll. Megmondta, hogy tönkre fogja tenni, és most beváltja a fenyegetését.

De ő felveszi a kesztyűt. Nem hagyja magát.

Megszólalt a személyhívója. Felvette a telefont, és a nullát tárcsázta. – DiMatteo – szólt kurtán.

– Városi hívása van, doktornő – mondta a központos. – Kapszolom.

Néhány kattánás hallatszott, aztán egy női hang jelentkezett: DiMatteo doktor?

– Igen, tessék.

– Helen Lewis vagyok a New England Szervbanktól. Üzenetet hagyott nekünk múlt szombaton egy donor ügyében. Vártuk, hogy jelentkezzen valaki a Bayside-ból, de senki sem hívott bennünket. Ezért gondoltam, hogy visszaszólók.

– Ne haragudjon. Hívni akartam, csak nagyon zűrös napjaim voltak. Időközben kiderült, hogy félreértésről van szó.

– Az egyszerűsíti a dolgokat, mert amúgy nem találtam meg az információt, amit kért. Ha mégis segíthetek valamiben, nyugodtan szóljon ide a...

– Elnézést – vágott közbe Abby –, megismételné, amit mondott?

– Az ön által kért adatok nem szerepelnek a rendszerünkben.

Abby hirtelen szóhoz sem tudott jutni. Aztán nagy nehezen kinyögte: – Ez száz százalékgig biztos?

– Ellenőriztem a nyilvántartásunkat. Az ön által megadott napon nem volt szívdonor Vermontban.

Hét

– TESSÉK, itt van – mondta Colin Wettig, azzal felnyitotta a szakorvosok jegyzékét a megjelölt lapnál. – Timothy Nicholls, az orvostudományok doktora, Tufts Egyetem, szakvizsga Massachusettsi Közkórház, szakterület mellkasi sebészet, munkahely Wilcox Memorial kórház, Burlington, Vermont – olvasta hangosan, majd letette a könyvet a tárgyalóasztalra. – Tehát csakugyan létezik Tim Nicholls nevű, Burlingtonban praktizáló mellkasi sebész.

– Amikor szombaton beszéltem vele – mondta Archer –, azt állította, hogy jelen volt a szervkivételnél, amit a Wilcox Memorialban hajtottak végre. Nem tudni, rajta kívül ki volt még a műtőben. Nicholls amúgy elutazott szabadságra. Nem tudom, mi folyik itt, Jeremiah, de nekem ez gyanús.

Jeremiah Parr fészkelődül kezdett a székén, és Susan Casadóra, a kórház jogi képviselőjére nézett. Abbyt, aki az asztal túlsó végénél ült a transzplantációs koordinátor, Donna Toth mellett, figyelemre sem méltatta. Vagy talán csak *kerülte* a tekintetét. Az értekezletet Abby kezdeményezte, hogy felhívja a többiek figyelmét a zűrös ügyre,

– Tényleg, *mi* folyik itt? – kérdezett vissza Parr.

– Szerintem Victor Voss elintézte, hogy a donor ne kerüljön be a rendszerbe, és így a szív a feleségének jusson – vélekedett Archer.

– Magyarázza már el valaki, miként *kellene* működnie ennek – kérte Parr. – Nem értem, miként fordulhat elő ilyesmi.

– A rendszer eléggé egyszerű – vette át a szót Donna Toth. – Van egy körzeti és egy országos lista a donorszervekre váró páciensekről. Az országos rendszer az Egyesített Szerveosztó Hálózat, röviden ESZH, a körzeti pedig a New England Szervbank. Mindkettő kizárólag a rászorultság mértéke alapján rangsorolja a betegeket.

– Mrs. Voss hányadik volt a listán?

– Az AB vércsoportúak között harmadikként szerepelt.

– Mi történt az első kettővel?

– Néhány nappal később mindkettőjüket törölték a listáról.

– Vagyis meghaltak? – kérdezte Susan Casado halkán.

Donna bólintott. – Nem találtak nekik időben donorszervet.

– Tehát azt a szívet, ami másnak járt volna, Mrs. Voss kapta meg – összegezte Parr.

– A jelek szerint ez történt.

– És hogyan értesültünk *mi* a donorról? – kérdezte Susan.

– Telefonon – felelte Donna. – Általában ez a módja. A donorkórház transzplantációs koordinátora felhívja az első helyen szereplő páciens neve mellett megadott telefonszámot.

– Ezek szerint a Wilcox transzplantációs koordinátora hívta magát?

– Úgy van. Már korábban is beszéltünk, ezért nem volt okom feltételezni, hogy valami nincs rendben.

Archer a fejét csóválta. – Fogalmam sincs, hogyan csinálta Voss. Pedig törvényesnek és tisztának tűnt minden. Nyilván lefizetett valakit a Wilcoxban, a felesége megkapta a szívet, a Bayside meg győzze tisztázni magát a szervekkel folytatott üzérkedés vádjá alól. Ráadásul nincsenek meg az okmányok, úgyhogy semmivel sem tudjuk fedezni magunkat.

– Még mindig nem kerültek elő? – kérdezte Parr.

– Mindent átkutattam – mondta Donna –, de nálam nincsenek.

– Most mihez kezdünk? – tette fel a kérdést Abby.

Mindenki szótlanul meredt maga elé.

– Nem is tudom – törte meg a csendet Parr, és a jogi képviselőre nézett. – Feltétlenül lépnünk kell az ügyben?

– Etikai szempontból igen – válaszolta Susan. – Ennek azonban következményei lennének. Először is a sajtó tudomást szerezne róla. Másodsor, bizonyos értelemben megszegnénk az orvosi titoktartást. Ezt pácienseinknek egy része rossz néven venné tőlünk.

Wettig felhorkantott. – A nagyon gazdagok.

– Azok, akik fenntartják ezt a kórházat – igazította ki Parr.

– Pontosan. – Susan folytatta: – Amint megtudják, hogy vizsgálatot indítottunk Voss ellen, többé nem bíznak az adatvédelemben. Ha pedig feltételeznék, hogy mi is benne voltunk, akkor hitelünket vesztenénk.

Abby a teljesen magába roskadt Archerre pillantott. Ez a Bayside transzplantációs programjának végét jelentené.

– Mennyi jutott mások tudomására? – kérdezte Parr, és Abbyre nézett. – DiMatteo doktornő, maga mit mondott?

– Amikor Helen Lewisszal beszéltem, még nem tudtam, mi a helyzet. Egyikünk sem tudta. Függetlenül hagytuk a dolgot.

Parr megkönnyebbülten sóhajtott. – Helyes. Tehát az itt jelenlevőkön kívül senki sem tud róla.

Susan Casado is osztozott Parr optimizmusában. – Még nem történt helyrehozhatatlan. Közöljük Helen Lewisszal, hogy ez célzott adományozás volt, ezért nem került be a nyilvántartásba. Aztán ne foglalkozzunk többet az ügygel.

– Vagyis dugjuk a fejünket a homokba – jegyezte meg Wettig.

– Ne szólj szám, nem fáj fejem. Mindenesetre intézkedéseket kell tennünk, hogy hasonló eset a jövőben ne fordulhasson elő. – Parr körbepillantott, és a hallgatást egyetértésnek értelmezte.

Abby azonban nem állhatta meg szó nélkül. – Mi lesz Victor Voss-szal? – vetette fel. Szónoki kérdés volt, tudta rá a választ: semmi. Az olyanok, mint Victor Voss, mindig megússzák. Ha kedve támad, vesz egy szívet, vagy akár egy egész kórházat, és ügyvédek, akik egy kis sebészgyakornok álmait könnyedén semmivé foszlathatják.

– Elhatározta, hogy kicsinál engem – emlékeztette Abby a többieket. – Összerondította a kocsimat. Eddig két pert kezdeményezett ellenem, és biztos vagyok benne, hogy továbbiakra készül. Nehéz úgy tennem, mintha semmi sem történt volna.

– DiMatteo doktornő – mondta Parr –, kórházunk jó híre forog kockán. Össze kell tartanunk, és ez alól maga sem kivétel.

– De ha nyilvánosságra kerül az ügy, mivel magyarázzuk, hogy a Bayside megpróbálta eltitkolni?

Parr és Susan idegesen összenézett. Susan válaszolt: – Ennyi kockázatot vállalnunk kell.

ABBY levetette a köpenyét, és kilépett a műtő ajtaján. Már majdnem éjfél volt, A páciens, akit egy rablótámadás során több késszúrás ért, az imént vitték ki.

A fronton pillanatnyilag minden csendes volt, de Abby nem tudta, örüljön-e neki. Eddig legalább nem ért rá a délután elhangzottakon rágódni.

Ez az egyetlen esélyem, hogy visszavágjak, és nem élhetek vele, gondolta. Mert első a csapat meg persze a Bayside érdeke.

Este többször is eszébe jutott, hogy felhívja Helen Lewist. Egyetlen telefonhívással leleplezhetné Victor Vosst. Miközben az ügyeletesszoba felé tartott, ismét kísértést érzett, hogy megtegye. Kinyitotta az ajtót, és belépett.

Rögtön megérezte az illatot. Felkapcsolta a villanyt, s pillantása az asztalán vázába tett rózsacsokorra esett.

Neszezést hallott az ágy felől, odakapta a fejét. – Mark? – szólt meglepetten.

Mark felriadt. Egy pillanatig mintha nem tudta volna, hol van. Aztán meglátta Abbyt, és elmosolyodott. – Boldog születésnapot.

– Teljesen kiment a fejemből. – Abby az ágyhoz lépett, és leült Mark mellé. – Éjfél van. Mióta vagy itt?

– Tízkor jöttem. – Odébb húzódott, hogy a keskeny ágyon több hely jusson Abbynek, aki levette a cipőjét, és Mark mellé feküdt. Arra gondolt, hogy beszámol Marknak a délutáni megbeszélésről meg az újabb perről, de aztán úgy döntött, inkább nem beszél róla.

– Nem értem, hogyan feledkezhettem meg a saját születésnapomról. Már huszonnyolc éves vagyok. Belegondolni is rémes.

Mark nevetve átkarolta. – Te vénasszony.

– Tényleg vénnek *érezem* magam. Különösen ma éjjel.

– Hozzád képezt én matuzsálem vagyok – mondta Mark, és megcsókolta Abbyt. – És sem leszek már fiatalabb. Úgyhogy talán most van itt az ideje.

– Minek?

Mark megsimogatta Abby arcát. – Annak, hogy feleségül kérjelek.

Abby képtelen volt megszólalni a boldogságtól, de tudta, a szeme elárulja a választ.

– Már napokkal ezelőtt megérlelődött bennem a döntés – mondta Mark. – Te éppen éjszakai ügyeletes voltál, és ahogy indultam lefeküdni, megláttam a holmidat a pipereasztalon. A hajkefédet. Az ékszeresdobozodat. A kint hagyott melltartódat. – Halkan felnevetett. – Szóval akkor jöttem rá, hogy nem bírok meglenni a holmijaid nélkül. Nem tudnék nélküled élni.

– Ó, Mark – nézett rá Abby könnyes szemmel.

– Mi a véleménye, doktornő? – súgta a fülébe Mark. – Be tudunk iktatni sűrű programunkba egy esküvőt?

Abby félig sírva, félig nevetve felelte: – Igen, *igen!* – Azzal hevesen átölelte Mark nyakát, és szenvedélyesen megcsókolta.

MARY ALLEN fiatalkorában nagyon szép volt. Most megdöbbenve nézte ráncos és barna foltos kezét. Ez nem a csinos Mary Hatcher keze, gondolta szomorúan. Aztán elmúlt pillanatnyi zavarodottsága, felocsúdott, és kórházi szobájában körülnézve rájött, hogy megint álmódott. Hála a morfiumnak, elmúlt a fájdalma, és mindenféle emlékképek jöttek elő.

Behunyta a szemét, és kitérült a titkos kapu. Tengerparti ösvény. Bódító illatú rózsák. Puha, meleg homok. Az öbölben megtörő hullámok.

Ajtónyitódást hallott, majd halk lépteket. Morfiumos kábulatában csak nagy erőfeszítéssel tudta kinyitni a szemét. Amikor végre sikerült, a sötét szobában közeledő kis fénykört látott. Aztán egy sötétebb foltot az ágya mellett. Vajon ez is a morfium hatása? Ekkor egy hűvös kéz markolta meg a karját. Mary rémületében levegő után kapott. Ez nem álom, hanem valóság.

Szelíd hangot hallott: – Jól van, Mary, most elalszik szépen.

A zseblámpa fénye a karjára vetődött. Aztán az infúziós csőre. A kesztyűs kéz fecskendő-t tartott, és injekcióstű csillant meg a fényben. Mary rémülten megszólalt: – Kérem, hívja be a nővért.

– Fölösleges. – A tű hegye behatolt az infúziós tartályba. Mary ereiben melegség futott végig. Figyelmét nem kerülte el, hogy a fecskendő ezúttal tele van, és a gyógyszer beadása most sokkal tovább tart. Valami nincs rendjén, gondolta.

– A nővért akarom! – mondta. Erőlködve felemelte a fejét, és kiáltani próbált: – Nővér! Legyen szíves!

A kesztyűs kéz a szájára tapadt, és visszalökte a párnára. Mary odakapott, megpróbálta lefejtetni szájáról a kezét, de túlságosan erős volt a szorítás. Vergődött, érezte, hogy az infúziós csőből sóoldat csurog rá. Rúgni akart, de a lába nem engedelmeskedett. Aztán egyszer csak megadóan elernyed a teste. A kéz elengedte.

Szaladt. Kislány volt újra, hosszú, barna haja lobogott mögötte. Csupasz talpa alatt meleg volt a homok, a levegő rózsailattal és a tenger sós szagával volt tele.

Szélesre tárult előtte a kapu.

ABBY nem sokáig élvezhette meleg, biztonságos helyét: máris csörgött a telefon. Felriadt, de a mozgásban akadályozta a derekát átölelő Mark. Kész rejtély, hogyan tudtak elaludni a szűk ágyon. Nyújtózkodva sikerült elérnie a kagylót.

– DiMatteo doktornő.

– Charlotte vagyok a négyes kórteremből. Mrs. Allen elhunyt. A szigorló orvosok közül senkit sem tudok elérni, ezért kérem, jöjjön át, és állítsa ki a halotti bizonyítványt.

– Rendben, máris megyek. – Abby letette a telefont. Mrs. Allén meghalt. A vártnál hamarabb következett be, gondolta. Megkönnyebbülést érzett, hogy az asszony szenvedése véget ért, ugyanakkor büntudatot keltett benne. Hajnali három óra volt.

Abby belelépett a cipőjébe, mosolyogva odahajolt a halkan horkoló Markhoz, és megpuszilta. – Szeretlek – súgta a fülébe, azzal kiment.

Charlotte az ügyeletespultnál várta. Együtt mentek Mary szobájába.

– Két óraker vettük észre. Éjfélkor még aludt, úgyhogy valamikor a kettő között történhetett.

– Értesítették a családját?

– Az unokahúgát hívtam, már elindult otthonról. Közben kicsit összetakarítottunk.

– Miért?

– Mary valószínűleg kirántotta az infúziós csövet. A padlón töcsában állt a sóoldat. – Beléptek a betegszobába.

Abby néhány másodperc alatt elvégezte a szükséges formásokat. Két ujját Mary nyaki verőerére tette. Aztán felhajtotta rajta a hálóinget, és sztetoszkópját a mellkasára helyezte. Töltőtoll alakú zseblámpájával bevilágított a szemébe. Végül fogta Mary Allén kórlapját, ráírta az adatokat, majd a tényállást: *A páciens 03.05-kor nem mutatott életjeleket.* Becsukta a dossziét, és indult kifelé.

Brenda Hainey állta útját.

– Fogadja részvéteket, Miss Hainey – mondta Abby. – A nagynénje jobblétre szenderült valamikor éjfél után.

– Volt vele valaki, amikor megtörtént?

– Igen, az ügyeletes nővérek itt voltak a kórteremben.

– De a szobájában nem volt senki?

Abby egy pillanatig habozott, aztán úgy döntött, szokásához híven az egyenes utat választja. – Nem. Egyedül volt. Biztosan békésen távozott az élők sorából. – Újra az ajtó felé indult. – Ha óhajtja, kis ideig magára hagyjuk a nénikéjével. Szólok a nővérnek, hogy ne zavarják önt – mondta Brendának.

– Meg sem próbáltak semmit?

Abby sarkon fordult, és végigmérte Brendát. – Nem tehattünk semmit. Gyógyíthatatlan rákbeteg volt.

– Alig két hete került kórházba. Szerintem maguk többet ártottak neki, mint használtak.

Abbynek most már reszketett a gyomra az idegességtől. – Nem tehattünk semmit – ismételte.

– Miért nem próbálták legalább újraéleszteni?

– Mert az ön nagynénje nem járult hozzá, hogy elektrosokkot alkalmazzunk vagy lélegeztetőgépre kapcsoljuk. És mi tiszteletben tartottuk a kívánságát. Ezt ajánlom önnek is, Miss Hainey. – Abby otthagya, mielőtt a nő tovább akadékoskodhatott volna. Félt, hogy olyasmit mond neki, amit később megbánhat.

Visszament az ügyeletesszobába. Mark még aludt. Abby lefeküdt mellé, a férfi álmában sóhajtott, és közelebb bújt hozzá. Abby megfogta a kezét, és a szívére tette. *Szeretlek.* Elmosolyodott, pedig Mary Allen halála szomorúsággal töltötte el. Új élet kezdődik, a közös életük Markkal. Egy idős beteg halála szomorú dolog, de a kórház olyan hely, ahol életek végződnek. És új életek kezdődnek.

MÁR késő reggel volt, amikor Brenda Haineyvel hazaért a taxi Chelsea-be. A hajnali telefonhívás óta nem aludt, egyetlen falatot sem evett. Ott imádkozott nagynénje ágyánál, amíg meg nem érkeztek a halottszállítók.

Megreggelizik, aztán alszik, gondolta, miközben felfelé ballagott a lépcsőn. Elfordította a kulcsot a zárban, s ahogy belépett, meglátta a bedobott levelet, amelyen feladó nem szerepelt.

Felbontotta a borítékot, és elolvasta a papírlapra gépelt egyetlen mondatot: *A nagynénje nem természetes halállal halt meg. Egy jóakarója.*

FRANK ZWICK felpillantott a műtőasztal mellől, és így szólt: – Hallom, gratulálhatunk.

Amikor Abby belépett a műtőbe, Zwick és a két nővér széles mosollyal fogadta.

– Róla végképp nem hittem volna, hogy beadja a derekát – jegyezte meg az egyik nővér. – Úgy látszik, előbb-utóbb minden agglegény kigyógyul a betegségéből. Mikor kérte meg a kezét a doktor úr?

Abby belebújt a steril köpenybe, és felhúzta a kesztyűt. – Tegnapelőtt.

– És maga két napig titokban tartotta?

Abby elnevette magát. – Vártam egy kicsit, hátha meggondolja magát.

Amint végzett az előkészületekkel, megérkezett Mark is műtéthez beöltözve. Elfoglalta helyét Abbyvel szemben. Egymásra mosolyogtak.

Ebben a pillanatban megszólalt a hangosbeszélő: – DiMatteo doktornő odabent van?

– Igen – válaszolt az egyik nővér.

– Parr úr hívatja, sürgősen.

– Mondja meg neki, hogy műtéthez készülünk! – emelte fel a hangját Mark.

– Tudja. DiMatteo akkor is jöjjön ki – ismételte a hangosbeszélő. – Azonnal.

Abby hátrább lépett az asztaltól. Valami baj van, gondolta idegesen, miközben kibújt a köpenyéből. Torkában dobogó szívvel kilépett az ajtón, és indult az ügyeletespulthoz.

Jeremiah Parr várt rá két biztonsági őr és a főnővér társaságában.

– DiMatteo doktornő – szólította meg Parr jöjjön velünk.

– Miről van szó? – kérdezte Abby. – Hová megyünk?

– Az öltözőbe. – Abby az örök kíséretében követte Parrt a női öltözőhöz, ahonnan a főnővér előbb kiküldte a személyzetet, majd intett Parrnak és a többieknek, hogy bemehetnek.

– Kérem, nyissa ki a szekrényét! – szólította fel az igazgató Abbyt.

Abby már nyúlt a számkombinációs lakat felé, de aztán meggondolta magát, és Parrhoz fordult. – Először tudni akarom, miről van szó.

– *Nyissa ki!*

Abby az örökre, majd a főnőverre pillantott. Mindhárman gyanakodva méregették. Nincs választásom, gondolta. Ha tiltakozom, azt hiszik, rejtegetek valamit.

Kinyitotta a lakatot. Parr közelebb lépett. Az örök ott álltak az igazgató mellett, ahogy Abby kitérte a szekrényajtót.

Az utcai ruhája volt a szekrényben, a retikülje, egy virágmintás piperetáska, amit éjszakás ügyeletesként szokott használni, és a fehér köpenye. Széthúzta a piperetáska cipzárját, és odatartotta a többiek de: fogkefe, tampon volt benne. Aztán a retiküljét nyitotta ki; abban sem volt semmi különös. Visszatette a szekrénybe, és leakasztotta a vállfáról a köpenyt. Amint megfogta, érezte, hogy nehezebb, mint máskor. A zsebébe nyúlt. Sima, henger alakú tárgyat tapintott – egy ampullát. Kivette, és elképedve meredt a címkéjére: *Morfium-szulfát*. Az ampulla majdnem üres volt.

– Adja ide, DiMatteo – nyúlt érte Parr.

Abby gépiesen a kezébe nyomta. – Nem értem, hogy került ide – mondta.

Parr az örökhöz fordult. – Kísérjék a doktornőt az irodámba.

– KÉPTELENSÉG – fakadt ki Mark. – Valaki be akarta feketíteni. Semmi kétség. Ez is része a hecckampánynak, amit ellene indítottak.

– Egészen másról van szó, doktor Hodell. A páciens meghalt.
– Parr ránézett Abbyre. – DiMatteo doktor, miért nem mondja el az igazat?

Abby körbepillantott az asztalnál ülő Parron, Susan Casadón és a főnővéren. – Mondtam már – felelte –, fogalmam sincs, hogyan került a morfium a szekrényembe. Nem tudom, hogyan halt meg Mary Allen.

– Maga állította ki a halotti bizonyítványát – mondta Parr. – Tegnapelőtt éjjel.

– A nővérek értesítettek. A beteg akkor már nem élt.

– Maga volt ügyeletben aznap éjjel, amikor Mrs. Allen morfium-túladagolás következtében meghalt. És ma ezt találjuk a szekrényében. – Parr az asztalra tette az ampullát. – Kábítószer, aminek a birtoklása önmagában is súlyos vétség.

Abby értetlenül meredt Parr-ra. – Honnan veszi, hogy Mrs. Allen morfium-túladagolás következtében halt meg?

– A boncolás egyértelműen bizonyította.

Mark közbeszólt: – Miért rendeltek d boncolást? Hiszen gyógyíthatatlan rákbeteg volt.

Parr helyett Casado válaszolt: – Mrs. Allen egyik hozzátartozója vizsgálatot kezdeményezett. Kapott egy levelet, amely arra utalt hogy a halál körülményei tisztázatlanok. Jelentettük Wellig dokimnak, aki halottszemlét rendelt el.

– Tehát azt állítják – vonta össze a szemöldökét Mark –, hogy a beteg szándékos túladagolástól halt meg?

Hosszú csönd következett. Végül Parr mondta ki: – Igen.

– Ostobaság! Abby velem volt aznap éjjel az ügyeletesszobában.

– Egész idő alatt együtt voltak? – kérdezte Parr.

Mark tétovázott. Ezt nem tudja biztosan, gondolta Abby. Egyetlen telefonra sem riadt fel, és akkor is aludt, amikor ő hajnali háromkor kiment. Hiába próbálná menteni, úgyis kiderül, hogy nem mond igazat. – Együtt voltunk az

ügyeletesszobában – szólt közbe Abby –, de Mark átaludta az éjszakát.

– És maga sem hagyta el a helyiséget? – firtatta Parr.

– Többször hívtak a kórtermekből. Nyilván ezt is tudják.

Parr bólintott.

– Ha azt képzelik, hogy mindent tudnak – szólt Mark –, akkor mondják meg, miért tett volna ilyet Abby? Miért ölte volna meg a saját betegét?

– Nem titok, hogy rokonszenvezik az eutanáziamozgalommal – felelte Susan Casado.

Abbynek elkerekedett a szeme. – Micsoda? – Alig kapott levegőt.

– Meghallgattuk a nővéreket. Egyikük emlékszik, hogy DiMatteo doktornő egy alkalommal azt fejtegette, idézem... – Susan lapozni kezdett a jegyzetfüzetében – ...meg akar halni. A morfium ezt megkönnyíti számára.

– Ennek semmi köze az eutanáziához! Én arról beszéltem, hogy csillapítanunk kell a beteg fájdalmát, enyhítenünk kell a szenvedésén.

Kopogtatás hallatszott, dr. Wettig lépett a szobába, megállt az asztal végénél, és Abbyre nézett.

– Azt állítja, hogy semmit sem tud az egészeztől – közölte vele Parr.

– Nem lep meg – mondta Wettig. – Csakugyan nem tud semmit, DiMatteo?

Abby a Tábornok szemébe nézett, ezzel is bizonyítva, hogy nincs titkolnivalója. – Esküszöm, nem öltem meg a betegemet.

– Gondoltam, hogy ezt fogja mondani. – Wettig a köpenye zsebébe nyúlt, és elővett egy számkombinációs lakatot. Letette az asztalra. – Ez DiMatteo doktornő öltözőszekrényéről való. Hívtam egy szakembert. Azt mondja, ezeket a rugós lakatokat gyerekjáték kinyitni. Elég hozzá egyetlen jól irányzott ütés.

Parr egy pillantást vetett a lakatra, majd vállat vont. – Ez semmit sem bizonyít.

– Mi történt magukkal? – kérdezte Mark. – Nem látják, mi folyik itt? Egy névtelen levél. Egy adag morfium, amit becsempésznek a szekrényébe. Kitervelt hecckampányt indítottak Abby ellen.

– Mi célból? – vonta fel a szemöldökét Susan.

– Hogy lejárassák.

Parr felhördült. – Maga szerint valaki megölt egy beteget csak azért, hogy tönkretégye DiMatteo doktornő karrierjét?

Ez csakugyan képtelen feltevés volt. Mark okosabbnak látta hallgatni.

– Ismerje el, doktor Hodell, hogy az elmélete meglehetősen bizarr – szögezte le Susan.

– Történt már velem egy-két bizarr dolog – mondta Abby. – Nézzék meg, mit művelt ez a Victor Voss. Megtámadott, véres belsőséget rakott a kocsimba. Eddig két per indult ellenem, de ez még csak a kezdet.

Csönd támadt. Susan Parr-ra nézett. – Nem tud róla?

– A jelek szerint nem.

– Miről nem tudok? – érdeklődött Abby.

– Kora délután telefonáltak a Hawkes, Craig és Sussman ügyvédi irodából – mondta Susan. – Elejtették az ön ellen emelt vádakat.

Abby majdnem leesett a székéről. – Ezt nem értem.

– Ha Victor Voss *tényleg* zaklatta is, a jelek szerint felhagyott vele. Neki ehhez semmi köze.

– Mi mással magyarázhatnánk a dolgot? – értedenedett Mark.

– A bizonyíték alapján – mutatott Susan az ampullára – azt hiszem, valamennyien ugyanarra a következtetésre jutunk.

Senki sem nézett Abbyre, még Mark sem.

Végül Wettig szólalt meg: – Mit akar tenni, Parr? Hívja a rendőrséget?

– Őket jobb lenne kihagyni ebből – vélte Mark.

– Ha maguk szerint emberölés történt, akkor értesíteni kell a rendőrséget – jelentette ki Wettig. – Meg néhány újságíró is. Nyilvánosságra kell hozni az egészet, ez a legjobb taktika. – Kihívóan farkasszemet nézett Parr-ral. – Persze csak akkor, *ha* maguk szerint emberölés történt.

Parr megingott. A torkát köszörülve Susanhoz fordult: – Nem tudjuk teljes bizonyossággal megállapítani, mi történt.

Újabb csönd következett. Aztán Abby szólalt meg, olyan nyugodt és rezzenéstelen hangon, amitől ő is meglepődött: – Én most visszamennék a betegekhez.

Wettig intett: – Menjen.

– Egy pillanat – csattant fel Parr. – Nem mehet vissza!

– Nem bizonyítottak semmit – mondta Abby, azzal felállt.

– Egy vádpontban mindenképpen elmarasztható – szölt közbe Susan. – Az érvényes rendelkezéseket megszegve kábítószer birtokolt. – Parr-ra pillantott. – Nincs más lehetőségünk. Kártérítési kötelezettséggel tartozunk a betegekért. Ha bármelyikükkel történik valami, és kiderül, hogy mi tudunk erről a morfiumügyről, végünk van. – Wettighez fordult. – Nemcsak nekünk, hanem a maga programjának is, Tábornok.

Susan szavai megtették a hatásukat. Ezúttal Wettig sem vitatkozott.

Parr hátratolta a székét, felállt, és kihirdette határozatát: – DiMatteo doktornő, önt további intézkedésig felfüggesztem. Nem léphet be a kórtermekbe, nem mehet a betegek közelébe. Megértette?

Abby bólintott. Nagyon is megértette.

Nyolc

MA NEM HÁBORGOTT a tenger. Jakovnak végre sikerült rávennie Alekszejt, hogy keljen fel a priccsérol, és tartson vele. Először a gépterembe vitte le. Egy darabig bujkáltak a sötétben, hallgatták a dübörgést, aztán felmentek a parancsnoki hídra. A kormányos nagyon elvolt foglalva, szóba sem állt velük, így Jakov nem tudta eljátszani cimborája előtt a bennfentest.

Utána a konyhát ejtették útba, de balszerencsájukra a szakácsot mérges kedvében találták. Ebédet kellett készítenie a hátsó kabin két lakójának, akiket soha nem látott senki. Morogva tálcára tett egy üveg bort és két poharat, és egy gombnyomással felküldte az ételliften.

– Éhes vagyok – állt a szakács elé Jakov.

– Mikor nem vagy te éhes? – dörmögte Lubi, – Eredj, vágj magadnak egy karéj kenyeret. Kicsit száraz, de meg lehet pirítani.

A két fiú kenyérvágó kés után kotorászott a fiókokban. Amikor megtalálták, Jakov bal karja csonkjával a pulthoz szorította a kenyeret, cs vágott két szeletet. Alighogy az elsőt becsúsztatta a kenyérpirítóba, a másik nyílásból szürke szőrcsomó ugrott le a padlóra.

– Egér! – visított fel Alekszej.

Addig kapkodta a lábát, míg a rémült egér be nem menekült a szekrény alá.

Égett szag érződött. A szakács káromkodva a tűzhelyhez ugrott, és gyorsan elzárta. – Egér a konyhámban! Ezt meg dobhatom ki. Átkozott egér!

– A kenyérpirítóban volt – mondta Jakov.

– Biztosan összerondította – csóválta a fejét Lubi.

Jakov óvatosan belenézett az üres nyílásba. Egér nem volt benne, viszont tele volt az alja gyanús, barna bogyókkal. Gondolta, kiönti a mosogatóba.

– Nem látod, hogy tele van vízzel? – kiáltott rá a szakács. – A pirítóban áram van. Ha belerakod a vízbe, azonnal agyonüt. Még ezt sem tudod?

– Misa bácsinak nem volt kenyérpirítója.

– Ez nemcsak a kenyérpirítóra vonatkozik, hanem minden elektromos készülékre. Több eszed is lehetne – hadonászott Lubi mérgesen. – Kifelé, ne lábatlankodjatok itt nekem!

A fiúk felmentek a fedélzetre, addig játszottak, míg ét nem fáztak és el nem unták magukat. Akkor aztán Jakov elhatározta, hogy ideje visszavonulniuk arra az egyetlen helyre, ahol senkit sem zavarnak, és senki sem zavarja Őket, A titkos helyére a harmadik napon bukkant rá felfedezőútja során, amikor a gépterem folyosóján észrevett egy ajtót. Kinyitotta, és valóságos csodaország tárult fel előtte.

Az akna három szint mélységű volt, csigalépcsővel és a második szinten rozoga, acélrácsos átjáróval. A folyosó végén kékre festet' ajtót talált, amely a tathoz vezethetett, de mindig zárva volt, ezért egy idő után már meg sem próbálta kinyitni.

Jakov és Alekszej felmászott a lépcső tetejére, aztán nagy ugrásokkal vígan lerohantak. Odalent Jakov megmutatta Alekszejnek a lépcső alá tolt üres, nagy faládát. Belemásztak, aztán csak feküdtek a forgácsban, és hallgatták a gépek dohogását.

– Ez a titkos helyem – közölte Jakov. – Senkinek sem szabad elárulnod. Ígérd meg.

– Kit érdekel? Undorító hely. Hideg és nyirkos.

– Ha nem tetszik, kívül tágasabb. – Jakov nagyot rúgott Alekszejbe. Kis hülye, mindenhová magával hurcolja a koszos játék kutyáját.

Valahol a fejük fölött ajtó nyítt csikorogva, majd lépések dübörögtek az átjáróban. Jakov kilesett a deszkák között. Láta, hogy valaki bekopog a kék ajtón, szőke női haj csillant, aztán eltűnt a sötétben.

Jakov visszakuporodott a láda fenekére. – Csak Nágya volt.

– Ott van még?

– Nem, bement a kék ajtón.

– Az hová vezet?

– Nem tudom. Mindig zárva tartják.

Lustán heverték, Alekszej magához ölelte Süsüt. Elálmosította őket az unalom, a gépek monoton zakatolása, a hajó ütemes himbálózása.

– Nem szeretem Nagyát – szólalt meg végül Jakov.

– Én igen. Bárcsak ő volna az anyám.

– Hiszen nem szereti a gyerekeket.

– De igen. A többi fiú is szereti őt.

Hogyan lehet valaki ilyen fafejű, gondolta Jakov A többiek se különbek. Nágya bolondot csinált belőlük. Tizenegyen vannak, és mindegyikük szerelmes belé. Jakovot is megbabonázta, de ő rettegett tőle.

A vérvizsgálat óta különösen.

Amikor negyedik napja voltak a tengeren, és a fiúk mind hánytak, és nyögdécselve fetrengtek a priccsükön, Gregor és Nágya egy tűkkel és kémcsövekkel megrakott tálcával állított be hozzájuk. – Csak egy parányi szűrés az egész – mondták nekik. – Vért veszünk tőletek, hogy ellenőrizzük, egészségesek vagytok-e. Mert ha ezt nem tudjuk igazolni, senki sem fogad örökbe benneteket. – Aztán a vihar miatt kissé imbolygó léptekkel sorra járták a priccseket, megkérdezték a fiúk nevét, s számozott műanyag karperecét húztak a csuklójukra. Utána Gregor hosszú gumicsővel elszorította a karjukat. Volt, aki sírt, és Nágynak kellett fogni a kezét, miközben Gregor levette a vért.

Jakovval azonban nem boldogultak. Akárhogy igyekezett is Nágya, képtelen volt lefogni. Jakov nem akarta, hogy megszúrják, és ezt a nagyobb nyomaték kedvéért egy rúgással is Gregor értésére adta. Nágya ekkor két kézzel megmarkolta és kicsavarta Jakov karját, és egyfolytában rajta tartotta a szemét, míg Gregor

levette tőle a vért. Nem kiabált, sőt kedvesen beszélt hozzá, legalábbis a többiek így hallhatták. De Jakov egészen mást olvasott ki a nő tekintetéből. A karperecét később a fogával letépte a csuklójáról.

– Mit gondolsz, vannak gyerekei? – kérdezte Alekszej.

Jakov vállat vont. – Remélem, nincsenek – felelte.

JAKOV éjszaka felriadt, és rögtön érezte, hogy valami megváltozott. Aztán rájött, hogy a gépek szakadatlan dübörgése helyett csak du-ruzsolás hallatszik.

Fölkelt, és megrázta Alekszej vállát. – Ébredj! – suttogetta. – Megálltunk. Menjünk föl körülnézni.

– Nem érdekel. Hagyj aludni.

– Nem akarsz megnézni a szárazföldet? – Jakov közelebb hajolt Alekszejhez, és tovább sugdosott a fülébe. – Lehet, hogy már látni Amerika fényeit. Nem tudod, miről maradsz le.

Alekszej fészkelődni kezdett. – Jó, jó. – Felült, cipőt húzott, aztán lábujjhegyen végigcsontak a priccsek között, föl a lépcsőn a fedélzetre.

Enyhe szél fújt. Megálltak a korlátnál, de akárhogy meresztették a szemüket, csak néhány csillagot láttak a sötét horizonton.

– Nincs itt mit nézni – mondta Alekszej. – Megyek vissza. Ahogy a lépcsőhöz értek, hangos csattanásokat hallottak.

Fényárba borult a fedélzet. Hunyorogva pislogtak az erős fénytől. Jakov elkapta Alekszej kezét, és behúzta a parancsnoki hídra vezető lépcső alá. Lekuporodtak, és a lépcsőfokok között kilesve figyelték, mi történik. Két, fehér kezeslábast viselő férfi lépett a reflektorok fénykörébe, lehajoltak, és együttes erővel meghúztak valamit, aztán odébb toltak egy csikorgó vaslemezt, ami alól kék reflektor bukkant elő. A fények így együtt mintha fenyegető szemet rajzoltak volna a fedélzetre. A két férfi felnézett az égre. A távolból tompa morajlás hallatszott.

Az overallos alakok visszahátráltak a sötétbe. A zúgás egyre erősödött, majd Jakov és Alekszej csodálkozva látta, hogy egy helikopter ereszkedik le a megvilágított fedélzetre.

Ismét felbukkant az egyik overallos, előrehajolva odafutott a helikopterhez, és kinyitotta az ajtaját. A lépcsőkorlát takarta Jakov elől a kilátást, néhány lépéssel előrébb ment, és meglátta a pilótát és egyetlen utasát.

– Hé, kölyök! – kiáltott rá egy hang a magasból.

Jakov felkapta a fejét, és látta, hogy a parancsnoki hídról a kormányos néz le rá.

– Mit csinálsz ott? Gyere föl azonnal!

Jakov kettésével szaladt a lépcsőfokokon, Alekszej pedig követte.

– Nektek is most kell a fedélzeten csatangolni? Még jó, hogy nem álltok a helikopter alá! – förmedt rájuk a kormányos. Berántotta ókét a fülkébe. – Üljetek le – mutatott rá két székre.

– Csak bámészkodtunk – mentegetőzött Jakov.

– Ilyenkor ágyban a helyetek.

– Én aludtam volna – szipogott Alekszej –, ő nem hagyott békén.

A helikopter dübörgésére mindhárman odanéztek. A gép felemelkedett, aztán eltűnt az éjszakában.

– Hová megy? – kérdezte Jakov az ablakhoz lépve.

– Mit gondolsz, velem közlik? – vont vállat a kormányos. – Szólnak, amikor jön, én pedig megállítom a hajót.

– Mit vett fel?

– Én azt nem firtatom. Teljesítem a parancsot, és kész.

– Kinek a parancsát?

– Azokét, akik a hátsó kabinban vannak. – Elhúzta Jakovot az ablaktól, és mindkét fiút az ajtó felé lódította. – Menjetek, feküdjetek vissza. Nem látjátok, hogy dolgom van?

REGGELINÉL eggyel kevesebben voltak. Ekkorra már minden kabinba eljutott Sztjepan éjszakai távozásának híre, úgyhogy amikor asztalhoz ültek, Jakov tudta, miért hallgat a többi fiú. Nem értették, miért éppen Sztjepan lett az első kiválasztott. Azt hitték, mind megelőzik majd, hiszen melyik család akarna egy idiótát örökbe fogadni? És most elvitték az új szülei, akiknek rá esett a választásuk, mondta Nágya.

Sztjepannak szerencséje volt, ők meg itt maradtak.

Kilenc

A NŐ közel járhatott az ötvenhez, sovány arcán látszott, hogy elérte a változás korát. Bernard Katzka számára ettől még vonzó is lehetett volna. Ő nem a bőrük vagy a hajuk csillogása alapján ítélte meg a nőket, hanem a szemüket nézte. Kollégája, Lundquist azt a nézetet vallotta, hogy férfiembernek csak klimax előtti nővel érdemes foglalkoznia. Ezért is könnyebbült meg annyira, amikor Katzka vállalta, hogy beszél Brenda Haineyvel. Nem akadt még egy nyomozó a gyilkossági csoportnál, akinek lett volna türelme végighallgatni az asszony hajmeresztő vádjait.

– Értésítettem róla a kórházat – magyarázta Brenda Hainey.

– Egyenesen az igazgatóhoz fordultam, ő megígérte, hogy kivizsgálja az ügyet, de ennek már öt napja, és még nem kaptam választ.

Katzka majdnem felsóhajtott, de még idejében visszafogta magát. Nem akarta kimutatni, hogy mennyire untatja az egész. – Láthatnám azt a levelet?

A nő kinyitotta a retiküljét, és átnyújtott egy papírlapot.

– Nem sejti, ki küldhette?

– Fogalmam sincs. Talán valamelyik nővér, aki eleget tudott ahhoz, hogy figyelmeztessen,

– Beszél a nagynénje orvosaival?

– Az nem járható út.

– Miért?

– Tekintettel a körülményekre, nem hiszem, hogy megbízhatnák bennük.

– Értem. – Katzka fogott egy tollat, és felnyitotta a noteszét.

– Kik voltak a nagynénje orvosai?

– Az osztályvezető főorvos Colin Wettig. De szerintem az egyik beosztottja hozta a döntéseket. Őt kellene elővenni. DiMatteo doktornőt.

Katzka meglepetten pillantott fel. – A kórház egyik sebészére, Abigail DiMatteóra gondol?

Brenda óvatossá vált. – Tehát ismeri.

– Beszéltem már vele egy másik ügy kapcsán.

– Szerintem őt kellene ellenőrizni.

– Miért éppen őt?

– Mert ő akarta Mary néném halálát.

KATZKA kelletlenül indult el a Bayside kórházba, miután Brendával beszélt. Az asszony vádjait képtelenségnek tartotta, de a névtelen levéllel foglalkozni kellett. Érdeklődésére a Bayside-ban előkeresték Mary Allen kartotékját. Dr. Wettig házon kívül volt, úgyhogy Katzka kérésére Abby DiMatteót próbálták elérni a személyhívóján.

Egy perc múlva jelentkezett.

– Itt Katzka nyomozó. A múlt héten beszéltünk.

– Igen, emlékszem.

– Néhány kérdést szeretnék feltenni önnek.

Találkozhatnánk?

A vonalban sóhajtás hallatszott, majd a kelletlen válasz: – Nem bánom. A könyvtárban vagyok a második emeleten.

Katzka úgy tapasztalta, hogy az emberek általában érdeklődnek a gyilkossági ügyek meg a rendőrség munkája iránt. DiMatteo doktornő hangjából azonban leplezetlen vonakodást hallott \hjon mi lehet az oka?

A könyvtárban DiMatteo doktornő a fénymásoló mellett állt, és lapokat rendezett sorba. Katzka csodálkozott, hogy ilyesmivel tölti a drága idejét. Abbyt az első pillanattól fogva csinos nőnek találta. Most, amikor nem viselt köpenyt, ebben az előnyös szoknyában, vállára omló bosszú, fekete hajával egyenesen elkápráztatta.

Abby felnézett, és biccentett Katzkának. Idegesnek és bizalmatlannak látszott. – Mindjárt készen vagyok – mondta. – Csak még egy cikket kell lemásolnom.

– Ma szabadnapos?

– Nem a múltóbe vagyok beosztva. Szakirodalmat keresek Wettig doktornak egy konferenciára. – Lenézett a fénymásolóra, mintha ez a tevékenység teljes figyelmet követelne. Amikor az utolsó másolattal is elkészült, az asztalához vitte a papírköteget, és leült. Helyel kínálta Katzkát, és még mindig kerülve a férfi tekintetét, megkérdezte: – Új fejlemények vannak?

– Levi doktor ügyében nincsenek. Az ön egyik betegéről van szó.

– Értem – jegyezte meg Abby. – És ki az a beteg?

– Mrs. Mary Allen.

Abby keze egy pillanatra megállt a levegőben.

– Értésüléseim szerint a múlt héten halt meg a Bayside-ban.

– Úgy van.

– Várható volt, hogy meghal?

Abby tétovázott. Végül felpillantott. Katzka észrevette, hogy szinte mozdulatlanra merevedve ül a székén. – Megtudhatnám, miért érdekli ez?

– Mrs. Allen egyik hozzátartozójának bizonyos aggályai támadtak.

– Az unokahúgáról, Brenda Haineyről van szó?

– Igen. Brenda névtelen levelet kapott, amelyben az áll, hogy Mary Allen nem természetes halállal halt meg. Ön szerint lehet ennek a feltételezésnek bármi alapja?

Katzka többféle reakciót is el tudott képzelni. Például azt, hogy a doktornő nevetve legyint ilyen badarságra. Vagy kijelenti, hogy Brenda Hainey bolond. Értetlenkedik, sőt dühbe gurul, amiért ilyen kérdésekkel zaklatják. Csak arra nem számított, ami bekövetkezett.

Abby rámeredt, az arca falfehér volt. És halkan annyit mondott – Nem vagyok hajlandó több kérdésre válaszolni, Katzka úr.

PILLANATOKKAL AZUTÁN, hogy Katzka távozott, Abby a legközelebbi telefonhoz ment, és üzenetet hagyott Mark személyhívóján. Nagy megkönnyebbülésére Mark azonnal visszaszólt.

– Megint itt járt az a nyomozó – suttogta a kagylóba Abby. – Tud Mary Allenről. Brenda beszélt neki róla. És arról kérdezősködik hogyan halt meg.

– Ugye nem mondtál neki semmit?

– Nem... – Abby nagyot sóhajtott, és majdnem elsírta magát.

– Nem tudtam, mit mondjak, Mark. Legszívesebben mindent elmondanék úgy, ahogy van...

– Eszedbe ne jusson. Mi van, ha nem hisz neked? Meghallja, hogy morfiumot találtak a szekrényedben, és máris levonja a következtetést.

– De Mark, ha Mary Allent valóban megölték, akkor ki kell nyomozni a tettést. Értesítenünk kellene a rendőrséget.

– A döntés a te kezében van. De szeretném, ha nagyon alaposan végiggondolnád a következményeket.

Abby már végiggondolta. Ki kellene állnia a nyilvánosság elé. Az is lehet, hogy letartóztatnák. Ingadozott, tudta, mit kellene tennie, mégis félt megtenni.

Gyáva vagyok. A betegem meghalt, talán megölték, és én csak arra tudok gondolni, hogyan mentsem a magam bőrét.

– Most mennem kell, Mark, Majd később hívlak. – Abby letette a telefont, és visszament a helyére. A fénymásolt cikkekre meredt. Ez a mai munkája. Orvos létére nem gyógyíthat, sebész létére kitiltották a műtőből.

Abby a könyvtáros felé pillantott, és látta, hogy őt figyeli.

Gyanakszik, mint mindenki más a kórházban.

Abbynek a fejébe szökött a vér. Felnyalábolta a másolatait, és odavitte őket a könyvtároshoz.

A nő maga elé húzta a nyilvántartó tömböt. – Hány másolat?

– Kétszáz. Wettig doktor titkárnőjének küldje a számlát.

Ahogy Abby letette a másolatokat az asztalra, felfigyelt a legfelső lapon szereplő, nagy betűkkel nyomtatott névre: Dr. Aaron Levi. A cikk címe *újszívesek túlélési arányainak összehasonlítása kórházban ápolt, illetve ambuláns betegek között* volt. Aaron Levi és Lawrence Kunstler volt a két szerző. Abbynek ismét eszébe jutott Aaron halála, és megrendült tőle.

A könyvtáros is észrevette Aaron nevét, és fejcsóválva így szólt: – Nehéz elhinni, hogy doktor Levi nincs többé.

– Hát igen – hümmögte Abby.

– Ráadásul ez a két név együtt.

– Nem ismerem doktor Kunstlert.

– Ő is nálunk dolgozott. – A nő becsukta a tömböt. – Legalább hat éve történhetett.

– Mi történt hat éve?

– Doktor Kunstler levetette magát a Tobin hídról.

Abby ismét a cikkekre nézett, és a két névre. – Öngyilkos lett?

A könyvtáros bólintott. – Akárcsak doktor Levi.

ABBY délután hazafelé autózva a szemerkélő eső ellenére letekerte az ablakot. Még mindig nem szellőzött ki teljesen a bűz. Örök emlékeztető a dühöngő Victor Vossra.

Közeledett a Tobin hírhoz – ahol Lawrence Kunstler véget vetett az életének. Lassított, aztán Aaronra gondolt. Két orvos,

két öngyilkosság. Majd megkérdezi Viviant, talán hallott Kunstlerről.

Az autópálya kapujánál várakozva Abby még egyszer visszanezett a hídra, bár a mögötte álló furgontól nem látta jól. Aaron és Kunstler ismerték egymást. Közösen írták azt a cikkét.

Folyton ez járt a fejében, miközben kanyargóit a szűk cambridge-i utcákon. Ahogy ráfordult a Brattle Streetre, a visszapillantó tükörben észrevette, hogy ugyanaz a furgon van mögötte.

Egy sarokkal odébb, a Willard Streetnél sem változott a helyzet. Abby hirtelen befordult balra, a Mercerre. A furgon is. Megint balra fordult, a Camdenre, aztán jobbra, az Mt. Auburnre. Figyelte a tükröt, várta, követik-e. Amikor visszaért a Brattle Streetre, és megbizonyosodott róla, hogy a furgon nincs a nyomában, megkönnyebbülten felsóhajtott.

Tiszta idegrendszer vagyok.

Hazaért, beállt a kocsifelhajtóra. Mark még nem volt otthon. Abby belépett a házba. A félhomályban a kapcsoló felé nyúlt, amikor halk autóberregést hallott a Brewster Street felől. Kinézett.

A barna furgon éppen a kapujuk előtt hajtott el lassan, mintha a vezetője alaposan meg akarná nézni Abby kocsiját.

Gyorsan bezárkózni.

Az ajtóhoz rohant, ráfordította a zárat, beakasztotta a biztonság láncot, aztán a hátsó ajtót is bezárta. Visszament a nappaliba, és ki-lesett. A furgon eltűnt.

Nem húzta be a függönyöket, nem gyújtott villanyt. A sötétben üldögélve kibámult az ablakon, és azon tanakodott, nem kellene-e hívnia a rendőrséget. De mit mondana nekik? Csaknem egy óra hosszáig figyelte az utcát, remélve, hogy Mark hazaér.

Nem bukkant fel sem a furgon, sem Mark.

Abby felhívta telefonon Viviant. Chaóéknál óriási zaj volt, a vonalban harsány kacagás hallatszott. – Nem hallak jól – mondta

Vivian. – Átmegyek a másik szobába. – Végtelennek tűnő várakozás után Abby hallotta, hogy Vivian felveszi a másik telefont. – Jól van, nagymama, leteheted! – kiáltotta.

– Volt egy orvos a transzplantációs csoportban – kezdte Abby –, aki hat éve halt meg. Ismerted?

– Igen. De talán négy éve lehetett.

– Miért lett öngyilkos?

– Nem öngyilkosság volt. Baleset. Elromlott náluk a kazán, szén-monoxid-mérgezést kaptak mind a hárman, ő, a felesége meg a csecsemőkorú kislányuk.

– Egy pillanat. Én Lawrence Kunstlerrel beszélek.

– Róla nem hallottam.

– És az előbb *kiról* beszéltél?

– Aneszteziológus volt. Az ő helyére vették fel Zwicket. Hennessynek hívták.

– A transzplantációs csoportban dolgozott?

– Csak rövid ideig. Emlékszem, éppen vissza akart költözni nyugatra, amikor bekövetkezett a baleset.

– Biztos, hogy baleset volt?

– Persze.

Abby kinézett az ablakon a néptelen utcára. Nem szólt semmit.

– Mi bajod, Abby?

– Ma valaki követett egy furgonnal.

– Lehet, hogy csak képzelődsz!

– Sehogy se megy ki a fejemből Aaron. És Lawrence Kunstler.

Levetette magát a Tobin hídról. Aztán ez a Hennessy.

– Két öngyilkosság, egy baleset.

– Ugyanabban a kórházban. Te nem sokallod? – Abby felhúzta a lábát, és összekuporodott. Nemcsak fázott, félt is. – Én nagyon nyugtalanítónak találom. Egy nyomozó kérdezősködött Aaron haláláról, és azt mondta, lehet, hogy nem öngyilkosság volt.

- Van valami bizonyítéka?
- Ha lenne is, nyilván nem árulná el nekem.
- De Elaine-nek esetleg igen.

Hát persze. Az özvegy.

Miután befejezte a beszélgetést Viviannel, Abby felhívta Elaine-t. A telefon négyet csöngött, aztán egy géphang közölte, hogy a szám nem kapcsolható.

Újra tárcsázta a számot. Ismét a géphang jelentkezett. Letette, és értetlenül meredt a készülékre. Miért változtatta meg Elaine a számát?

Abby az ablakhoz szaladt, és kinézett. Egy BMW állt be a kocsifelhajtóra. Végre hazaérkezett Mark.

Tíz

MAKK újratöltötte poharát, és letette a palackot az asztalra. Ő javasolta, hogy étteremben vacsorázzanak, hiszen meg sem ünnepelték – az eljegyzésüket. – Igen, mindkettőjüket ismertem – válaszolta Abby kérdésére. – Larry Kunstlert valamivel jobban, mint Hennessyt. Larry volt az egyik, aki idehívott, rögtön azután, hogy ösztöndíjasként végeztem. Nagyon rendes volt.

– Hogyanok nekem sohasem említetted őket?

– Nem kerültek szóba.

– De azért *valaki* csak szóba hozhatta volna őket. Különösen azután, hogy Aaron is meghalt. Hat év alatt három kollégátokat veszítetek el, és egyikőtök sem szól semmit? Mintha mind félnétek beszélni.

– Eléggé lehangoló téma. Valóban igyekszünk elkerülni, főleg Marilee Archer előtt. Ő nagyon jóban volt Hennessy feleségével.

– Minden kétséget kizáróan baleset volt?

– Alig néhány hónappal korábban vették a házat. Még nem volt idejük kicseréltetni a régi kazánt. Igen, baleset volt.

– Kunstler viszont nem balesetben halt meg..

Mark sóhajtott. – Nem, Larry öngyilkos lett. – Ivott egy kortyot, de mintha már nem élvezte volna a bor zamatát. Elment az étvágya is.

Nem kértek desszertet, szótlанul és rosszkedvűen távoztak.

Mark vezetett. Egyre sűrűbb lett a köd, eleredt az eső. Csak az ablaktörő suhogása törte meg a csendet. Mark egyszer csak halkán így szólt: – Szeretnék megmutatni neked valamit. Kíváncsi vagyok, mit szólsz hozzá. Lehet, hogy örülségnek találsz, de az is lehet, hogy odaleszel érte.

– Mi az?

– Valami, amiről régóta ábrándozom.

Északnak fordultak, elhagyták Bostont. A Marblehead kikötőnél Mark leállította a kocsit, és a móló vége felé mutatott. – Ott van.

Egy jacht volt.

Abby fogvacogva és tanácstalanul toporgott a parton, miközben Mark föl-alá járkált a hajó mellett. Egész este nem volt ennyire élénk.

– Tizenhat méteres cirkáló, teljesen felszerelve – magyarázta lelkesen. – Bárhová eljutunk vele, ahová csak akarunk. Ez maga a szabadság, Abby. A szabadság!

Abby a fejét ingatta. – Nem értem.

– Kiszabadulunk a városból, a kórházból. Megvesszük ezt a hajót, itt *hagyunk* mindent!

– Én sehová sem akarok menni. Nagyon keményen megdolgoztam azért, hogy idáig jussak. Eszemben sincs mindezt feladni.

– És én?

Abby ránézett Markra, és abban a pillanatban felismerte, hogy ez az egész miatta van. A házasodni készülő férfi hirtelen menekülni akar.

– Ez minden vágyam, Abby – szólt Mark lázasan csillogó tekintettel. – Ajánlatot tettem rá. Ezért is értem haza olyan későn, mert a közvetítővel tárgyaltam.

– Meg sem beszélted velem? Ki sem látszom az adósságból, te meg *hajót* veszel?

– Ez olyan, mintha házat vennénk. Befektetésnek sem rossz.

– Én másba fektetném a pénzemet.

– Nem a *te* pénzedről beszélek.

Abby hátralépett, és megütközve meredt rá. – Igazad van – szólt csendesen. – Ez nem az én pénzem.

– Jaj, Abby – nyögte kétségbeesetten Mark.

Megint eleredt az eső, végigcsurgott Abby arcán. Visszament a kocsihoz, és beült. Mark követte. Egy percig egyikük sem szólt.

– Nem érted te ezt – dünnyögte Mark maga elé. Nagyon elkéseredett volt a hangja, amikor elindította a kocsit.

Egy ideig némán ültek egymás mellett, aztán Abby megszólalt: – Talán át kellene gondolnunk az eljegyzésünket. Lehet, hogy nem is akarsz ezt a házasságot, Mark.

– És te akarsz?

Abby kinézett az ablakon, nagyot sóhajtott. – Nem is tudom. Már nem vagyok benne biztos.

Ez volt az igazság. Nem volt benne biztos.

AZ ELTILTÁSA legalább annyi előnnyel járt, hogy Abby szabad volt egész délután. Elhatározta, hogy meglátogatja Elaine-t. Miközben Newton felé hajtott a 9-es úton, felidézte magában Aaron temetését, majd azon tűnődött, vajon miért nem említette Mark a korábbi két halálesetet.

Ha ezt elhallgatta előlem, akkor mást is.

Befordult az Elaine háza előtti kocsifeljáróra, de nem szállt ki rögtön. Megpróbált szabadulni rossz hangulatától, mindhiába. Minden tönkremegy körülöttem, gondolta. Előbb a munkámat

vesztem el, aztán Markot. És az a legrosszabb, hogy fogalmam sincs, miért történik mindez.

Attól az estétől fogva, hogy szóba hozta Kunstlert és Hennessyt, megváltozott a viszonya Markkal. Egy házban laktak, egy ágyban aludtak, de kapcsolatuk gépiessé vált.

Kiszállt a kocsiból, felment a bejárati lépcsőn, és becsöngetett. Senki nem jött ajtót nyitni. Dörömbölt, aztán megint csöngetett – Semmi válasz. Az ajtó zárva volt. A kert felől megkerülte a házat. A konyhaajtót is zárva találta, a tornác melletti üvegajtó azonban engedett a nyomásnak. – Elaine? – próbálkozott Abby még egyszer, aztán belépett.

A szoba üres volt. Bútort, szőnyeget, mindent elvittek. Léptei visszhangzottak a teljesen kiürített házban. Abby visszament a kocsijához. Úgy érezte magát, mint aki eltévedt. Alig két hete még itt ült ennek a háznak a nappalijában, és szendvicset evett. Most úgy tűnt, mintha csak képzelte volna az egészet.

Beült a kocsiba, és kitolatott a ház elől. Útközben Elaine rejtélyes eltűnésén töprengett. Furcsa, hogy Aaron halála után ilyen hirtelen elköltözött. Ez inkább pánikra vall.

Abby összerezett, és belenézett a visszapillantó tükörbe. Szombat óta mindig figyelte, nem követik-e.

Egy sötétzöld Volvo jött mögötte. Mintha ez parkolt volna Elaine házánál az utcán. Vagy mégsem? Abby nem volt benne biztos, mert az imént nem nézett körül alaposan. A Volvónak villogott a lámpája.

Abby gyorsított. A Volvo vezetője is. A következő kereszteződésnél jobbra fordult, s egy forgalmas főútvonalon hajtott tovább. Az út mentén egymást érték a benzinkutak és városzéli bevásárlóközpontok.

Szemtanúk. Rengeteg szemtanú.

Abby megelégette azt, hogy követik, és rettegnie kell. Hirtelen bekanyarodott a legközelebbi bevásárlóközpont parkolójába. A

Volvo a nyomában. Rátaposott a fékre. Mögötte nagy csikorgás: centimétereken múlt, hogy a Volvo nem csúszott bele.

Abby kiugrott a volán mellől, hátrarohant, és veszett dühében döngetni kezdte a mögötte álló kocsi ablakát. – Nyissa ki!

A Volvo letekert ablakán Bernard Katzka dugta ki a fejét. – Di-Matteo doktornő? Gondoltam, hogy maga az.

– Miért követett?

– Megláttam, amikor elhajtott a háztól.

– Nem most, hanem *előzőleg*. Akkor miért követett?

– Mikor?

– Szombaton. A furgonnal.

Katzka a fejét csóválta. – Én nem tudok semmilyen furgonról.

Abby visszakozott. – Jó, hagyjuk.

– Jeleztem, hogy álljon meg. Villogtattam, nem látta?

– Nem tudtam, ki az.

– Beszélni szeretnék magával. Vagy most sem hajlandó válaszolni a kérdéseimre?

– Attól függ, miről van szó.

– Leviről.

Abby rövid gondolkodás után úgy döntött, jobb, ha igent mond. Akkor talán ő is kérdezhet a nyomozótól. A bevásárlóközpont felé pillantott.

– Ülünk be egy kávéra.

AMINT LEÜLTEK, Katzka rátért a tárgyra. – Elmondaná nekem, mit keresett a házban?

– Elaine-t akartam meglátogatni. Beszélni szerettem volna vele,

– Miről?

– Személyes dolgokról.

– Nekem az volt a benyomásom, hogy maguk csupán felületesen ismerik egymást. Vagy nem így jellemezné a viszonyukat?

- De, azt hiszem, igen.
- Tehát miért akarta felkeresni?
- Az utóbbi időben történt velem egy-két furcsaság, amit jó lett volna megbeszélnem Elaine-nel.
- Milyen furcsaságokra gondol?
- Szombaton követett valaki egy barna furgonnal. Először a Tobin hídnál vettem észre. Aztán láttam a házunk előtt. Félni kezdtem.

Katzka szótlánul fürkészte, mintha azt vizsgálná, csakugyan félelem tükröződik-e az arcán, – Mi köze ehhez Mrs. Levinek?

– Maga ültetett bogarat a fülembe azzal kapcsolatban, hogy Aaron öngyilkos lett-e. Megtudtam, hogy előtte már két másik orvos is meghalt, mindketten a Bayside-ban dolgoztak.

Katzka tekintete elárulta, hogy erről nem tudott.

– Lawrence Kunstler volt az első – folytatta Abby. – Hat évvel ezelőtt levetette magát a Tobin hídról.

Katzka nem szólt semmit, csak előrébb csúszott a székén.

– Aztán négy éve egy aneszteziológus, doktor Hennessy a feleségével és a gyermekével együtt meghalt szénmonoxid-mérgezésben. amit egy meghibásodott kazán okozott.

– Sajnos előfordulnak télen ilyen balesetek.

– És végül Aaron. Mindhárman a transzplantációs csoport tagjai voltak.

– Arra céloz, valaki elhatározta, hogy felszámolja a transzplantációs csoportot?

– Én csak rámutattam valamire. Maga a rendőr, nyomozza ki.

Katzka hátradőlt. – Hogy került bele ebbe az egészbe?

– A barátom is tagja a csoportnak. Mark ugyan be nem vallaná, de szerintem fél. Mindegyikük attól tart, vajon nem ő lesz-e a következő. Persze nem beszélnek róla.

– Ezek szerint a barátjáért aggódik?

– Igen – mondta Abby, elhallgatva azt, hogy a kapcsolata Markkal veszélybe került. Vissza akarta kapni őt.

Katzka szemlátomást bővebb magyarázatot várt, de Abby hallgatott, kerülte a tekintetét. Aztán megkérdezte: – Miért figyelni Elaine házát? Ne is tagadja.

– A szomszédjával beszéltem. Éppen búcsúztam tőle, amikor megláttam magát.

Abby felpillantott. – Miért nyomoz még mindig egy öngyilkossági ügyben?

– Az özvegy egy nap alatt összepakol, és ismeretlen címre költözik. Ez bizony eléggé különös,

– Ugye nem gondolja, hogy Elaine bármit is elkövetett volna?

– Nem. Szerintem fél.

– Mitől?

– Maga szerint mitől, doktornő?

Abbyt valósággal elbűvölte a férfi nyugodt tekintete. Hirtelen úgy érezte, hogy valamiért vonzódik Katzkához.

– Nem tudom – felelte. – Sejtelmem sincs, mi elől menekül Elaine.

– Akkor talán tud segíteni abban, hogy egy másik kérdésre választ találjak. Milyen forrásból származik Levi vagyona?

Abby a fejét rázta. – Tudomásom szerint nem volt különösebben gazdag. Legfeljebb évi kétszázezer dollárt kereshetett.

Katzka gondolataiba merülve hátradőlt. Most nem Abbyre nézett, hanem a kávéscsészéjére. Bámulatosan tudott összpontosítani.

– Az imént vagyont említett. Mekkora összegről van szó? – kérdezte Abby.

– Hárommillió dollárról – pillantott fel Katzka.

Abbynek tátva maradt a szája.

– Miután Mrs. Levinek nyoma veszett, gondoltam, utánanézek a család pénzügyeinek. Beszéltem a könyvelőjükkel. Az ő elmondása szerint nem sokkal Levi halála után Elaine rájött, hogy a férjének bankszámlája van a Kajmán-szigeteken.

Megkérdezte, hogyan juthat hozzá a pénzhez. Aztán elhagyta a várost.

– El nem tudom képzelni, honnan volt Aaronnak ennyi pénze.

– A könyvelője sem.

Egy percig hallgattak. Abby szólalt meg elsőként. – Tudja, hol van Elaine? – kérdezte halkán.

Katzka tagadólag rázta a fejét. – Szerintem nem akarja, hogy bárki is a nyomára bukkanjon.

HÁROMMILLIÓ DOLLÁR. Hogyan szedett össze Aaron Levi ennyi pénzt? Abby a hazafelé vezető úton ezen töprengett. És miért titkolta el még Elaine elől is? A Kajmán-szigeteken azok nyitnak bankszámlát, akik ki akarják játszani az adóhatóságot.

Miközben befordult a kocsifelhajtóra, Abby önkéntelenül is körülnézett, nincs-e ott a barna furgon. Ez lassan már szokássá válik nála, gondolta.

Belépett az ajtón, felnyalábolta a napi postával érkezett tömérdek levelet, szórólapot, hirdetést. Ma estére finom vacsorát főz, határozta el. Ideje van bőven. Amíg a Bayside-ban döntenek a sorsáról, addig ő megpróbálja helyrehozni a kapcsolatukat Markkal.

Fogta a levélkupacot, és a szemébe dobta, de közben felfigyelt egy nagyalakú borítékra. A feladónál ez állt nyomtatott betűkkel:

KELETI SZÉL JACHT
ADÁSVÉTEL ÉS SZERVIZ
MARBLEHEAD KIKÖTŐ

A levelet Marknak címezték.

Abby bement a nappaliba, kihúzta Mark íróasztalának legalsó fiókját. Ott tartotta a biztosítási kötvényét, a háza

jelzálogpapírjait, a kocsi iratait. Abby felütötte a *Hajó* feliratú irattartót. Az első dossziében a J-35-ös vitorlás, a *Gimme Shelter* papírjai voltak. De volt egy másik, H-48 felirattal. S benne egy *Keleti Szél* fejléces adásvételi szerződés.

Abby leroskadt egy székre. Pocsékul érezte magát. Szóval mégis megvette, és eltitkolta előlem, gondolta. Így legalább minden világos.

Amikor meglátta a vételárat, nagyon megdöbbsent.

Néhány pillanattal később becsapta maga mögött az ajtót.

– SZERVEREKKEL való üzérkedés. Lehetséges ez? – kérdezte Vivian.

Dr. Ivan Tarasoff éppen a tejszínt keverte el a kávéjában. Megállt a kezében a kanál. Abbyre és Vivianre pillantott. – Van rá valami bizonyítékuk?

– Egyelőre nincs. Csak azt kérdezzük, lehetséges e.

Dr. Tarasoff hátradőlt a díványon, és kávéját kortyolgatva elgondolkodott a kérdésen. Háromnegyed öt volt, a Massachusettsi Közkórház sebészeti osztályának pihenőhelyiségében nyugalom volt. Tarasoff alig húsz perce jött ki a műtőből; nyakában még mindig ott lógott a maszk. Szelíd, kék szemét, őszes haját elnézve, nyugodt hangját hallgatva Abby ugyanolyan nagypapásnak találta, mint a múltkor.

– Természetesen mindig voltak mendemondák – mondta Tarasoff. – Ha egy híresség új szervet kap, az emberekben felvetődik, vajon a pénz is szerepet játszott-e benne.

– Milyen mendemondákat hallott?

– Bizonyos összegért előrébb lehet kerülni a várólistán. Én magam sohasem találkoztam ilyen esettel.

– Én igen – mondta Abby. – Két hete. Mrs. Victor Vossnál. Harmadik volt a listán, és új szívet kapott. Az első két beteg nemsokára meghalt.

– Pedig szigorú szabályzatuk van.

– Szerintünk Voss fizetett érte, hogy a donor ne kerüljön be a rendszerbe, és a szívét a felesége kapja – tette hozzá Vivian.

– Ennyit tudunk eddig – mondta Abby – Néhány órával Mrs. Voss műtétje előtt a Bayside transzplantációs koordinátora telefonhívást kapott a burlingtoni Wilcox Memorialból, hogy van egy donorjuk. A szívet egy bizonyos Mapes operálta ki és hozta át. A kísérő okmányok később valahogy elkeveredtek. Megnéztem a szakorvosok jegyzékét, nem szerepel benne Mapes nevű sebész.

– Akkor ki végezte a szervkivételt?

– Szerintünk egy Tim Nicholls nevű orvos, ő benne van a jegyzékben. Néhány évig a Massachusettsi Közkórházban volt gyakornok. Emlékszik rá?

Tarasoff a fejét csóválta. – Utánanézek a nyilvántartásunkban.

– Valószínűleg a következő történt – mondta Vivian. – Mrs. Voss-nak új szívre volt szüksége, a férjének pedig volt pénze, hogy megfizesse. Tim Nichollsnál történetesen akadt egy donor, és a szívet közvetlenül a Bayside-nak juttatta. És a résztvevők, köztük néhányan a Bayside-ból, szépen zsebre vágták a pénzt.

Tarasoff meghökkent. – Én magam is küldtem betegeket a Bayside-ba. Az ország egyik legjobb transzplantációs központja. Ha kijátszanék a hivatalos nyilvántartást, azzal óriási kockázatot vállalnának. Miért tennék?

– Nyilvánvalóan pénzért – felelte Vivian.

– Meglátjuk, mit tudok kideríteni erről a Nichollsról – mondta Tarasoff. – Ha tényleg illegális szervbeszerzés folyik, azt nem hagyhatjuk annyiban.

– Mi is így gondoljuk – mondta Abby. – De legyen nagyon óvatos, doktor Tarasoff. Az elmúlt hat évben három bayside-beli orvos halt meg. Két öngyilkosság, egy baleset. Mindhárman a transzplantációs csoport tagjai voltak.

Tarasoff döbbsen nézett rá. – Ugye nem azt akarja mondani, hogy félnem kell?

Abby bólintott. – Nemcsak magának, valamennyiünknek.

KINT A PARKOLÓBAN Abby és Vivian egy darabig álldogált a szitáló esőben. Abby fázósan összehúzta magán az esőköpenyt, és karbepillantott. Barna furgon sehol.

– Keveset tudunk – állapította meg Vivian. – Ez még nem elég ahhoz, hogy vizsgálatot kezdeményezzünk. Ha mégis megtennénk, Victor Voss eltüntethetné a nyomokat.

– Nem Nina Voss volt az első. Szerintem a Bayside-ban több ilyen eset előfordult már. Aaron hárommillió dollárt hagyott a bankszámláján. Jó ideje kaphatta a részesedést.

– Mit gondolsz, lelkiismeret-furdalása volt?

– Tudom, hogy ott akarta hagyni a Bayside-ot. Sőt el akart költözni Bostonból. Lehet, hogy nem engedték kiszállni.

– Talán ugyanez történt Kunstlerrel és Hennessyvel is.

Abby sóhajtott. – Attól tartok, pontosan ugyanez történt velük.

– Meg kell tudnunk a többi új szíves beteg nevét, és azt, ki hányadik volt a várólistán.

Abby bólintott. – Ennek utána tudok nézni.

– Segítenék, de a Bayside-ba többé nem tehetem be a lábamat. A szemükben én vagyok az első számú közellenség.

– Én úgyszintén,

Vivian úgy vigyorgott, mint aki büszke erre. Aztán elkomolyodott, és egyenesen Abby szemébe nézve így szólt: – Miért hallgatjuk el mindezt Mark elől?

Abby nagy levegőt vett. Kétségbeesett nyögésként szakadt ki belőle: – Azt hiszem, ő is benne van.

– *Mark?*

Abby bólintott, és felnézett a szürke égboltra. – Ott akarja hagyni a Bayside-ot. Említette, hogy legszívesebben elhajózna valamerre. Menekülne. Ugyanúgy, mint Aaron a halála előtt.

– Gondolod, hogy részesedést fogadott el?

– Néhány napja vett egy hajót. Nem is hajót. Jachtot.

– Mindig rajongott a hajókért.

– De ez félmillió dollárba került – suttogta Abby. – És Mark készpénzben fizetett.

TIZENEGY

ESTE HAT ÓRA VOLT, amikor Abby belépett a kórház alagsorában lévő nyilvántartóba. A helyiség vacsoraidőben szinte teljesen üres volt. Kalapáló szívvel, de mosolyogva ment oda az asztalhoz.

– Statisztikát állítok össze Wettig doktor számára a szervátültetések utáni halálozásokról. Le tudna hívni a számítógépén egy listát azoknak a betegeknek a nevével és kartinékszámával, akiken szívátültetést végeztek ebben a kórházban az elmúlt két év során?

– Ahhoz, hogy ilyen keresést végezhesünk, írásos kérelemre van szükség.

– Nem baj, ha utólag adom oda? Szeretném reggelre elkészíteni az anyagot a főorvos úrnak. Maga is tudja, milyen a Tábornok.

A nő elnevette magát. Mindenki ismerte a Tábornokot. Odault a számítógépéhez, megadta a keresési feltételeket, majd a képernyőn megjelentek a nevek, amelyeket azonnal kinyomtatott. A nő átnyújtotta a listát Abbynek.

Huszonkilenc név volt rajta összesen. Az utolsó Nina Vossé.

– Megkaphatnám az első tíz adatlapot? – kérdezte Abby. – Már este szeretném elkezdni a munkát.

A nő eltűnt a nyilvántartóban. Egy perc múlva bukkant elő nagy kupac dossziéval. Abby elcipelte őket az egyik asztalhoz.

Kinyitotta az első iratgyűjtőt, és a beteg adatait kimásolta egy jegyzetömbre. Leírta a szívatültetés időpontját és a közreműködő orvosok nevét: Aaron Levi, Bill Archer, Frank Zwick, Rajiv Mohandas. És Mark. Ahogy azt várni lehetett, a donorról nem volt információ a dossziékban, de az ápolónők feljegyzései között mégiscsak talált valamit: 08.30. – A donor szíve úton van a connecticuti Norwalkból. A beteget bevitték a műtőbe előkészítésre.

Abby megállás nélkül dolgozott egész este, percnyi pihenőt sem engedélyezett magának, azt leszámítva, amikor felhívta Markot, és megmondta neki, hogy későn ér haza. Mikor negyed tizenegykor hazament, Mark már ágyban volt. Abby örült, hogy nem kell magyarázkodnia. Levetkőzött a sötétben, és bemászott az ágyba.

Másnap reggel hét negyvenkor újra a nyilvántartóban volt. Kikért újabb öt dossziét, gyorsan lejegyezte az adatokat, és elment.

Az orvosi könyvtárban töltötte a napot, újabb cikkeket keresett dr. Wettignek. Aztán késő délután megint ment a nyilvántartóba, és kikért még tíz dossziét.

VIVIAN éppen végzett az utolsó pizzaszeletével. Ez volt a negyedik, és Abby fel nem tudta fogni, hogyan fér belé, Vivian megtörölte a kezét egy szalvétával. – Mark még nem tudja?

– Én nem szoltam neki egy árva szót sem. Azt hiszem, félek megmondani.

– De nem *Marktól* félsz, ugye?

– Attól tartok, hogy mindent letagad. És honnan tudhatnám, hogy igazat mond-e? – Abby fáradtan megdörzsölte a szemét. – Huszonöt dossziét néztem át. Mark neve szerepel mindegyikben.

– Ez még nem jelent semmit. Mi mást tudtál meg?

– Mindegyik anyag nagyjából egyforma. A dolog a donoroknál kezd érdekes lenni. – Abby közelebb hajolt

Vivianhez. – Nem szerepel mindegyik dossziében, hogy honnan jött a donorszerv De feltűnt, hogy négy szív a vermonti Burlingtonból érkezett.

Vivian döbönt pillantást vetett rá. – Abból a feltételezésből indultunk ki, hogy ezek a donorok egyszerűen nem kerülnek be a nyilvántartásba. De ez nem magyarázat arra, hogyan adhat egy kisváros rövid idő alatt ennyi donort. Hacsak...

– Hacsak nem mesterségesen állítják elő a donorokat.

– Megkaphatom a négy burlingtoni eset időpontját? – kérdezte Vivian. – Ellenőrzöm a burlingtoni nyilvántartókban. Talán sikerül azonosítanunk a négy donort, és kideríteni, mi történt velük.

– A nyilvántartásokban nem mindig szerepel a halál oka.

– Akkor meg kell néznünk a halotti bizonyítványokat. Vagyis el kell utaznunk Burlingtonba. Alig várom, hogy egyszer láthassam azt a várost – jelentette ki Vivian lelkesen, de nem tudta titkolni a félelmét sem.

– Végig akarod csinálni? – kérdezte Abby.

– Ha nem tesszük, akkor Victor Voss győz. És a vesztesek olyan emberek lesznek, mint Josh O'Day. – Elhallgatott, majd nyugodt hangon megkérdezte: – És *te*, Abby, végig akarod csinálni?

Abby a kezébe temette az arcát. – Nincs más választásom.

MÁSNAP REGGEL fél nyolckor Abby bekanyarodott a parkolóhelyére a Bayside mellett. Egy darabig csak ült a kocsiban, és nézte az esőt. Nem aludt jól éjszaka. Ahogy a visszapillantó tükörbe nézett, alig ismerte meg a beesett arcú idegent, aki visszabámult rá. Aztán egy barna folt villant át a tükrön. Abby még látta a furgont, amint elhúzott mögötte.

Kiugrott a kocsijából, és elindult a kórház felé. A táskáját nagyon nehéznek érezte, szíve majd kiugrott a helyéről, s csak akkor nyugodott meg, mikor beért az épületbe. Elindult lefelé a

nyilvántartóba vezető lépcsőn. Ez lesz az utolsó látogatása; már csak négy név maradt a listán.

Letette az igénylőkártyát a pultra: – Megkaphatnám ezeket az anyagokat?

A máskor barátságos nő most fagyos tekintettel nézett rá. – Sajnálom, DiMatteo. Azt az utasítást kaptam, hogy nem adhatok ki önnek több dossziét. Wettig doktor közölte, hogy soha nem adott felhatalmazást kutatásra. Azt is kérte, hogy azonnal küldjem az irodájába.

Abby érezte, ahogy kiszalad a vér az arcából. Megfordult, és látta, hogy három orvos őt nézi. Kiment.

Az első gondolata az volt, hogy azonnal beül a kocsijába, és elhajt. Egy porcikája sem kívánta az elkerülhetetlen összecsapást Wettiggel. Arra gondolt, vajon mennyi idő alatt ér el Floridába, a tengerpartra, a pálmafákhoz. Még sohasem járt Floridában. Annyi mindent nem csinált még! És most megtehetné, ha kisétálna a kórházból, és beismerné, hogy vesztett. De nem tette meg. Belépett a liftbe, és ököllel rávágott a kettes gombra.

Kiszállt az igazgatósági szinten. A titkárság Jeremiah Parr irodája után volt. Mikor elsétált Parr titkárnője előtt, látta, ahogy nyúl a telefonért.

Abby besétált a titkárságra. Két férfi állt a titkárnő asztala mellett; Abby egyiket se látta még soha. A titkárnő felnézett Abbyre, és felkiáltott: – DiMatteo doktornő...

– Beszélnem kell doktor Wettiggel – mondta Abby

A két férfi feléje fordult, és végigmérte. A következő pillanatban egy fényképezőgép vakuja villant.

– Mi csinálnak? – kiáltott fel Abby meglepetten.

– Doktornő, kérhetnénk felvilágosítást Mary Allen halála ügyében? – kérdezte az egyik férfi.

– Micsoda?

– A maga betege volt, ugye? Igaz, hogy maga az eutanázia híve?

Abby hátralépett. – Hagyjanak békén! Nem kívánok nyilatkozni – Megfordult, hogy kimeneküljön az irodából, és kis híján összeütközött Jeremiah Parr-ral, aki éppen akkor lépett be az ajtón.

– Maguk *azonnal* távozzanak a kórházamból! – förmedt rá a két férfira. Aztán Abbyhez fordult. – Jöjjön velem!

Abby követte Parrt az irodájába. Az igazgató becsukta az ajtót, és Abbyre nézett. – Félórája telefonáltak a bostoni *Herald*tól – kezdte. – Aztán a *Globe*-től és még vagy fél tucat újságtól.

– Brenda Hainey elmondta nekik? – kérdezte Abby döbbenten.

– Nem hiszem, hogy ő volt, de tudnak a morfiumról. És az ampulláról a maga szekrényében. Ezekről Brenda Hainey nem beszélhetett.

Kopogás hallatszott az ajtón, dr. Wettig lépett be. – Mit csináljak ezekkel a firkászokkal? – kérdezte.

– Készítenie kell egy jelentést, Tábornok. Addig senki sem nyilatkozhat.

Wettig kurtán bólintott, majd Abbyre pillantott. – Megnézhetem a táskáját, DiMatteo doktornó?

– Miért?

– Nem volt engedélye rá, hogy megvizsgálja azokat a dossziékat.

Abby szó nélkül átnyújtotta a táskáját. Wettig kivette a feljegyzéseket. El kellett volna rejtennem, mielőtt feljöttem ide, gondolta Abby. De túlságosan lefoglalta a gondolataimat, hogy mit fogok mondani, hogyan fogok kimagyarázkodni Wettig előtt.

Wettig visszaadta a táskáját, némán nézte néhány másodpercig, aztán megcsóválta a fejét. – Magából jó sebész lehetett volna, DiMatteo. De azt hiszem, segítségre van szüksége. Javasolom, szerezzen be egy pszichiátriai értékelést. És azonnali

hatállyal kizárom a programból. – Abby őszinteséget érzett a hangjában, amikor hozzátette: – Sajnálom.

LUNDQUIST NYOMOZÓ már két órája folytatta Abby kihallgatását. Ha ez a megfélemlítést szolgálta, akkor bevált. Abby félt tőle attól a pillanattól fogva, hogy belépett a szobába. Pedig a saját akaratából jött be a rendőrségre, és kérte, hogy beszélhessen Katzka nyomozóval. Katzka helyett Lundquistot küldték, aki olyan erőszakosan faggatta, mintha már letartóztatta volna.

Kinyílt az ajtó, és végre Bernard Katzka lépett be a szobába, de szenvtelen arca nem tűnt biztatónak.

– Le vagyok tartóztatva? – kérdezte Abby.

– Pillanatnyilag nem. Ez csak előzetes kihallgatás.

– Én önszántamból jöttem ide, mert beszélni akartam magával. Ha letartóztatnak, hívom az ügyvédemet. De szeretném kijelenteni, hogy nem tettem semmi rosszat.

A két nyomozó egymásra nézett, majd Lundquist szólalt meg:

– A tiéd, Csigá.

Katzka leült az asztalhoz.

– Gondolom, maga is ugyanazokat a kérdéseket fogja feltenni jegyezte meg Abby.

– A legtöbb válaszát már hallottam. – A távolabbi falon lévő tükör felé intett. Abby rájött, hogy Katzka végighallgatta a Lundquist-tal folytatott csevegését. Vajon hányan figyelték az üveg mögül? Hirtelen védtelennek érezte magát. Arrébb húzta a székét, és egyenesen Katzka szemébe nézett. – Akkor *maga* mit akar kérdezni tőlem?

– Azt mondta, hogy valaki megpróbálja befeketíteni. Valaki túladagolta a morfiumot a Mrs. Allen nevű betegének. Aztán betett egy morfiumos ampullát a szekrényébe. És mindenféle követi a városban egy barna furgonon. Ha jól értem, az a gyanúja, hogy az egész mögött Victor Voss áll.

– Valóban erre gondoltam. De lehet valaki más is.

Katzka hátradőlt a székén, és végigmérte. – Mesélje el még egyszer azt a szívátültetést, doktornó!

Abby felsóhajtott. Lundquistnak már mindent elmondott, amit tudott, de abból ítélve, hogy a nyomozó milyen szenvtelenül válaszolt, csak az idejét pocskolta. Most újból el kell mondania az egész történetet.

– Van egy számítógépes nyilvántartás, amely meghatározza, hogy melyik beteg kap szívet elsőként. A mi rendszerünket a New England Szervbank működteti, és nem a vagyon, hanem a betegek állapota szabja meg a sorrendet. Tegyük fel, hogy van egy gazdag ember, aki izgul, hogy nem találnak szívet neki, mielőtt meghal. Itt nyilvánvalóan megjelenik a kísértés, hogy a rendszert megkerülve szerezzen szívet.

– Meg lehet ezt csinálni?

– Meg kell szervezni, hogy a donorok ne kerüljenek be a rendszerbe, és a szívüket a gazdag betegekhez továbbítsák. És van egy rémisztőbb lehetőség: mesterségesen hoznak létre új donorokat.

– Úgy érti, embereket *ölnek*? – szólt közbe Lundquist. – Akkor hol vannak a holttestek? A jelentések az eltűnt emberekről?

– Nem azt mondtam, hogy így csinálják. Csak azt magyarázom el, hogyan lehetne csinálni. – Kis szünet után folytatta. – Azt hiszem, Aaron Levi is benne volt. Ez megmagyarázná a hárommillió dollárját.

Katzka arckifejezése alig változott.

– Hát nem érti? – kiáltotta. – Nagyon is világos, miért szüntették meg azokat a pereket ellenem. Abban reménykedtek, hogy felhagyok a kérdezősködéssel. És most le kell jártniuk, mert mindent elronthatok nekik.

– Ez nagyon érdekes – nevetett Lundquist.

Katzka intett Lundquistnak, hogy fogja be a száját.

– DiMatteo doktornő – mondta –, őszinte leszek magához. Ez az egész nem hangzik valami hihető történetnek.

– Mást nem tudok kigondolni.

– Segíthetek? – kérdezte Lundquist. – A maga Mary Allen nevű betege szenvedett. Így aztán beadott neki egy nagy adag morfiumot. Viszont az egyik ápolónő észrevette, és küldött egy névtelen levelet Mary Allen unokahúgának. Maga rájön, hogy gyilkosság vádjával kell szembenéznie. Erre kieszél gyorsan egy összeesküvés-elméletet, amit nem lehet bizonyítani vagy cáfolni. Nem hihetőbb ez a történet, doktornő?

– De nem így történt! – Abby előrehajolt, két kezét összekulcsolta. – Én nem öltem meg a betegemet.

Lundquist Katzkára nézett. – Ügyetlenül hazudik, igaz? – mondta, és kiment a szobából.

Abby megkérdezte: – Akkor most le vagyok tartóztatva?

– Nem. Elmehet. Hodell doktor már várja. – Katzka felállt, és kinyitotta az ajtót. – Még beszélünk, doktornő.

Abby végigment a folyosón, és megpillantotta Markot. – Abby? – szólt halkán.

Abby engedte, hogy Mark átölelje, de a teste furcsa idegenséggel reagált az érintésére. Mintha messziről hallotta volna a hangját, mikor azt mondta: – Menjünk haza.

Bernard Katzka nézte, ahogy a pár az ajtóhoz megy, s hogy Hodell milyen szorosan öleli a nőt. Ilyen gyengédséget és szeretetet egy zsarú nem lát mindennap, ő már jó ideje nem érzett szerelmet senki iránt. És ebben a pillanatban irigyelte Mark Hodellt.

– ÚJABB VIRÁGOK, Mrs. Voss. Hová tegyem?

– Hozza be ide, kérem. – Nína az ablak mellett ülve nézte, ahogy a szobalány behozza a vázát és lerakja az éjjeliszekrényre. Zsálya, lángvirág és nyárvégi vadvirágok illata áradt felé. – Tegye ide, mellém!

– Igen, asszonyom. – A szobalány áttette a vázát a Nina széke melletti kis asztalra.

– Ezt a virágot ki küldte?

A szobalány kinyitotta a borítékot. – Mielőbbi gyógyulást. Joy. Csak ennyi van ráírva.

Nina a homlokát ráncolta. – Nem ismerek semmilyen Joyt.

– Majd biztosan eszébe jut, ki lehet az. Nem akar még lefeküdni?

– Szeretnék itt üldögelni még egy darabig. Egyedül.

A szobalány habozott, majd kiment a szobából.

Végre egyedül vagyok, gondolta Nina. Az elmúlt héten, mióta kijött a kórházból, ápolónők, orvosok, szobalányok vették körül. És Victor, aki állandóan ott ült az ágya mellett. Óvta, védelmezte, elszigetelte. Bebörtönözte a saját házában.

És csak azért, mert túlságosan szereti.

Hallotta a lépteit, és felnézett, amikor a férfi belépett a szobába.

– Louisa mondta, hogy még fent vagy. Pedig jobb lenne, ha aludnál – korholta Victor szelíden.

– Jól vagyok, Victor.

– Még nem látszol elég erősnek,

Nina állta a férfi tekintetét, és határozottan azt felelte: – Itt akarok ülni, Victor. És kinézni az ablakon.

Hallgattak. Aztán Victor szólalt meg: – Ez meg micsoda? – és a vázára mutatott Nina széke mellett.

– Most érkezett. Valami Joy küldte.

– Ilyen virágot az ároksparon is szedhet az ember. – Megfogta a vázát, és a távolabbi sarokban lévő asztalhoz vitte. Nina szemügyre vette az asztalon heverő csöpp kis kártyát, amely a vadvirágokkal jött. Ki lehet az a Joy?

Észrevette, hogy valami a hátuljára is van írva: *Vannak orvosok, akik mindig megmondják az igazat.* És közvetlenül alatta egy telefonszámot is talált.

ABBY egyedül volt otthon, amikor Nina Voss délután ötkor telefonált.

– DiMatteo doktornő? – kérdezte fojtott hangon. – Aki mindig megmondja az igazat?

– Mrs. Voss? Megkapta a virágot?

– Igen, köszönöm. És olvastam a furcsa üzenetet is.

– Próbáltam minden más módon kapcsolatba lépni magával. Leveleket írtam. Telefonáltam. Találkoznom kell magával, Mrs. Voss. De úgy, hogy a férje ne tudja meg. Lehet róla szó?

– Először mondja meg, miért.

Abby habozott. – A maga szívéről van szó. Senki sem tudja, honnan származik.

Csak Nina szapora, egyenetlen lélegzését lehetett hallani.

– Mrs. Voss?

– Le kell tennem.

– Várjon! Mikor találkozhatok magával?

– Holnap.

– Hogyan?

Újra csönd. – Megtalálom a módját – mondta Nina végül, aztán elnémult a vonal.

AZ ESŐ rendületlenül kopogott a csíkos vászonernyőn Abby feje fölött. Már negyven perce állt Cellucci boltja előtt, és reszketett. Riadtan hátralépett, ahogy egy teherautó hirtelen elindult előtte. Mikor újra felnézett, egy fekete limuzin állt meg a túloldalon, és egy férfi kiabált át hozzá: – DiMatteo doktornő? Jöjjön!

Abby habozott, majd átment, és kinyitotta a hátsó ajtót.

A kocsiban ülő Nina Voss sápadtnak tűnt. – Szálljon be, doktornő – mondta.

Abby bemászott mellé, és becsukta az ajtót. A limuzin kikanyarodott az útra, és eltűnt a forgalomban.

Nina annyira be volt bugyolálva fekete kabátjába és sáljába, hogy a félhomályban nem látszott, tartozik-e test a fejéhez.

Egyáltalán nem tűnt lábadozó újszívesnek. Abbynek eszébe jutott Josh O'Day pirosposzsgás arca, az elevensége, a nevetése. Nina Voss inkább olyan volt, mint egy beszélő hulla.

– Bocsásson meg a késésért – mentegetőzött Nina. – Nem volt könnyű eljönni.

– Tudja a férje, hogy találkozik velem?

– Nem – felelte Nina. – Tudni akarom, mit művelt Victor?

– Azt reméltem, hogy magától fogom hallani.

– Azt mondta, a szívemmel van kapcsolatban.

– A maga szíve nem a szokott módon érkezett. Az átültetendő szervet csaknem valamennyi esetben egy központi nyilvántartáson keresztül juttatják el a betegekhez. De a szervbank szerint maga egyáltalán nem kapott szívet.

Nina Voss némán bámult rá.

– Azt hiszem, a férje vásárolta – mondta Abby.

– Egy szívet nem lehet csak úgy megvásárolni.

– Ha valakinek elég pénze van, bármit megvehet.

Nina nem szólt semmit. Némaságával mintegy elismerte az alapvető igazságot: pénzért mindent meg lehet kapni.

A limuzin rákanyarodott a rakparti útra, és a Charles-folyó mentén haladt tovább.

– Honnan tudta meg ezt? – kérdezte végül Nina.

– Sok lett a szabadidőm. Bámulatos, mennyi mindent el tud intézni az ember, ha egyik napról a másikra munkanélküli lesz. És minél többet tudok meg, Mrs. Voss, annál jobban megrémülök.

– Miért nem a hatóságokhoz fordult?

– Nem hallotta, hogy azt terjesztik rólam, száanalomból megölöm a betegeimet? – Fáradtan kinézett a folyóra. – Nincs állásom, nincs becsületem, és nincs bizonyítékom.

– És mije *van*?

Abby ránézett. – Tudom az igazságot. – És elmagyarázta, hogyan kapta Nina Voss a szívet.

Nina hallgatásba burkolódzott; mintha még jobban elrejtőzött volna a gyapjúkabátjában.

– És nem maga volt az első – tette hozzá Abby.

A fehér arc értetlenül meredt rá. – Voltak mások is?

– Legalább még négy ember. Egyelőre négy szívről van szó és négy halotról. – Kis szünet után folytatta. – Nincs bizonyítékom. Nem tudok bejutni a New England Szervbankba, és senki sem hallgat meg. Mindenki tudja, hogy vizsgálat folyik ellenem. Ezért jöttem magához. Azon az éjszakán, amikor találkoztunk az intenzív osztályon, nagyon rokonszenvesnek találtam... Szükségem van a segítségére, Mrs. Voss.

Nina sokáig nem szólt semmit. Végül aztán mintha elhatározásra jutott volna. Nagyot sóhajtott, és azt mondta: – Most kiteszem ezen a sarkon.

– Mrs. Voss, a férje vásárolta azt a szívet. Ezt megtehetik mások is. Nem tudjuk, kik a donorok. Nem tudjuk...

– *Itt* – szólt Nina a sofőrnek.

A limuzin a járdaszegélyhez siklott. Abby nem mozdult. Csak ült egy darabig szótlanul. Az eső kopogott a tetőn.

– Kérem, szálljon ki – suttogta Nina.

– Azt hittem, megbízhatok magában. Azt hittem... – Abby lemondóan legyintett. – Viziontlátásra, Mrs. Voss. – Kikászálódott a limuzinból, és becsukta az ajtót, és arra gondolt: nem látom soha többé.

Aztán megfordult, és elindult,

NINA VOSS bámulta az esőt az ablakon keresztül. Arra gondolt, mit fog mondani Victornak. És mit hallgat el előle. Ez lett a szerelmükből, gondolta. Titkolózás. És most itt van ez a szörnyű titok.

Lehajtotta a fejét, és sírva fakadt – siratta Victort és elromlott házasságukat. És siratta magát is, mert tudta, mit kell tennie, és ettől nagyon félt.

Az eső úgy csörgött az ablakon, mint a könnycseppek. És a limuzin vitte haza, Victorhoz.

Tizenkettő

SUSURA ráfért volna egy alapos fürdetés. Az idősebb fiúk napok óta mondogatták, és fenyegetőztek is, hogy beledobják Süsüt a tengerbe, ha Alekszej nem sikálja meg. De Alekszej szerette a játék kutya szagát is. Minden szag egy-egy emlék volt.

Susut átölelve Alekszej befúrta magát a takaró alá. Soha nem engedem megfürdetni, gondolta.

Már nem maradtak olyan sokan, akik kínozhatták. Öt nappal ezelőtt egy hajó bukkant elő a ködből, Nágya és Gregor egyik nevet a másik után mondta. Minden név után ujjongó kiáltás hallatszott: *Hurrá! Kiválasztottak!*

Akik maradtak, a korlátnál gubbasztva szótlánul nézték, ahogy a csónak átviszi a szerencsés fiúkat a másik hajóra.

– Hová mennek? – kérdezte Alekszej.

– Nyugati családokhoz – felelte Nágya. – Most pedig gyertek el a korláttól! Kezd hűvösödni,

A fiúk nem mozdultak. Aztán úgy látszott, Nágya már nem törődik vele, hogy a fiúk fent maradnak-e a fedélzeten, és egyedül ment le.

– Azok a nyugati családok hülyék – állapította meg Jakov. Alekszej rápillantott. Jakov dühösen, fölszegett állal nézte a tengert. Fél kézzel fogta a korlátot, tekintetével követte a másik hajót, amint eltűnt a ködben.

A következő napokban Alekszej alig látta őt.

Ma este Jakov szokásához híven rögtön vacsora után eltűnt. Biztos megint elbújt a ládájában, gondolta Alekszej. A fejére húzta a takarót, és álomba merült, az arcához szorítva Susut.

EGY KÉZ megrázta. Egy hang halkán szólította: – Alekszej.

– Mama – mondta.

– Alekszej, ideje felkelni. Meglepetésem van számodra. Alekszej lassan magához tért, és felismerte Nágya illatát.

– Menned kell – suttogta. – Alekszej, kiválasztottak. Nagyon szerencsés vagy. Gyere, de csendben!

Alekszej felült. Nágya megfogta, és lesegítette az ágyról.

– Susu? – kérdezte a fiú.

Nágya a kezébe nyomta a játék kutyát. – Természetesen hozhatod Sust. – Megfogta a kezét. Még soha nem fogta meg a kezét eddig. A hirtelen boldogságtól Alekszej teljesen felébredt. Fogta Nágya kezét, és együtt mentek – az anyukájához!

Kiléptek a kabinból, és elindultak a homályosan megvilágított folyosón. Alekszej boldog kábulatban botladozott, nem figyelte, merre mennek. Nágya úgyis gondoskodik mindenről. Átmentek egy ajtón.

Az acéllemez átjáró volt előttük, s a végén az a kék ajtó. Alekszej megállt.

– Mi baj? – kérdezte Nágya.

– Nem akarok bemenni oda. Ott emberek laknak.

– Be kell menned, Alekszej. Ne légy szófogadatlan! – Nágya jobban megszorította a kezét. – Oda kell menned!

– Miért?

Nágya hirtelen mintha megértette volna, hogy másfajta taktikára van szükség. Leguggolt, és keményen megfogta a kisfiú vállát. – Mindent el akarsz rontani? Anyukád szófogadó kisfiút vár, te meg ilyen rossz vagy.

Alekszejnek remegett a szája. Igyekezett visszafojtani a könnyeit, mert tudta, hogy a felnőttek utálják a síró gyerekeket, és mindent elronthat.

– Még semmi sincs eldöntve – figyelmeztette Nágya. – Választhat egy másik kisfiút. Ezt akarod?

– Nem – hüppögte Alekszej.

Nágya kiegyenesedett. – Akkor gyere! Siess, mert elkésünk! – Azzal átölelte a vállát.

Alekszej végre elindult, és megnyugtatta, hogy Nágya átölelte. Amíg így szeretik, addig semmi rossz nem történhet.

Nágya bekopogott a kék ajtón.

JAKOV HALLOTTA, ahogy mennek fölötte a lépcsőn. Hallotta Alekszej nyafogását és Nágya türelmetlen nógatását. Kimászott a láda széléhez, és óvatosan fölnézett. Most mentek be a kék ajtón, majd el is tűntek.

Miért Alekszejnek kell bemenni oda, és nem nekem?

Jakov kimászott a ládából, és felment a lépcsőn a kék ajtóhoz. Megpróbálta kinyitni, de most is zárva volt. Mint akit megvertek, visszakullogott a rejtkehelyére. Várta, mikor jönnek ki, de nagyon sokáig tartott. Mit csinálhatnak ott bent? Aztán elálmosodott és elszundított.

Berregő hangra ébredt. Először azt gondolta, a hajómotorokat hallja, de aztán rájött, hogy fentről jön.

Egy helikopter érkezett.

GREGOR megcsavarta a zsineget, és betette a műanyag zacskót a hűtőtáskába. Aztán Nágya kezébe nyomta a dobozt. – Fogd! Tegyéle bele jeget!

Nágya összereszt az iszonyattól. Majd nagy levegőt vett, megfogta a hűtőtáskát, letette a polcra, és elkezdett jeget merni bele. Érezte, hogy enyhén reszket a lába. Az első alkalom mindig megrázkódtatást jelent. Néha még Gregornak is felkavarodott a gyomra. De majd Nágya is megszokja.

Gregor a műtőasztalhoz fordult. Az altatóorvos már becipzározta a műanyag zsákot, és a véres rongyokat szedte össze. A sebész roskadtan dőlt a pultnak. Gregor undorodva nézte. Volt valami visszataszító ebben az orvosban, aki képes volt ilyen kövérre hízni. A sebész keze reszketett az operáció alatt.

– Fáj a fejem – nyögte a sebész.

– Túl sokat ivott. Alighanem másnapos. – Gregor megragadta a zsákot, és rácsúsztotta a hordágyra. Aztán Gregor fogta a piszkos ruhákat meg a földön heverő véres játék kutyát, és rárakta a zsákra. Kigurították a hordágyat a csúszdához, amelyen keresztül minden hulladékot eltávolítottak. Aztán Gregor lehúzta a kesztyűjét, a mosdóhoz ment, hogy jó alaposan megmossa a kezét.

Hirtelen hangos zörejt hallott, fémeszközök csörömpöltek a padlón. Gregor megfordult.

A sebész a padlón feküdt, arca vörös, végtagjai rángatóztak. Nágya és az aneszteziológus megdermedt a rémülettől és a borzasztó látványtól.

– Mi a baja? – kérdezte Gregor.

– Fogalmam sincs – felelte az altatóorvos. Letérdelt a vonagló férfi mellé, és tett néhány erőtlen kísérletet, hogy életre keltse, de néhány másodperc múlva a sebész halott volt,

– Most mit csinálunk? – nézett fel az aneszteziológus.

– Szereznünk kell egy másik sebészt – mondta Gregor. – A tervezettnél hamarabb kell kikötnünk, – Hirtelen mindannyian meghallották a helikopter zúgását. Gregor a hűtőtáskára nézett, – Készen van?

– Teleraktam jéggel – felelte Nágya.

– Akkor menj! Vidd fel nekik! – Gregor lenézett a holttestre, és undorodva belerúgott. – Erről a bálnáról meg gondoskodunk,

JAKOV a lépcső alatti rejtekhelyéről nézte, ahogy a helikopter leereszkedik a sötétségből, és leszáll a fedélzetre. Éppen kinyílt az ajtaja, amikor egy alak jelent meg a fedélzet szélén. Nágya volt az. Előrehajolva ment át a fedélzeten. Behajolt a helikopter ajtaján, és átadott valamit a pilótának. Egy táskát. Aztán visszahúzódott a fedélzet szélére.

A helikopter azonnal felemelkedett. Jakov előrement a lépcső elé, hogy lássa, amint a helikopter dübörögve eltűnik az éjszakában.

Hirtelen valaki megragadta Jakov kezét. Felsikoltott, ahogy a kéz hátrarántotta és megperdítette.

– Te meg mit keresel itt? – förmedt rá Gregor.

– Semmit!

– Mit láttál?

Jakov csak bámult rá, rémületében nem tudott válaszolni, Nánya hallotta őket, és már jött feléjük. – Mi van?

– A fiú megint leskelődött. Azt hittem, bezártad a kabint.

– Biztosan már azelőtt kilopózott.

– De különben is elegendem van ebből, – Gregor megrántotta Jakov karját, és a lépcső alatt lévő ajtóhoz húzta a fiút. – Nem mehet vissza a többiekhez. – Azzal megfordult, hogy kinyissa az ajtót.

Jakov hirtelen belerúgott a térdhajlatába. Gregor felüvöltött, és elengedte a fiú karját. Jakov rohanni kezdett. Hallotta Nánya kiáltásait, a léptek dobogását. Későn jött rá, hogy egyenesen a leszállópályára rohan.

Hangos csattanást hallott, és egyszeriben kigyulladtak a fedélzeti reflektorok. Jakov a ragyogás kellős közepén találta magát. Arcát eltakarva botladozott tovább, de utolérték, elkapták az ingét. Csapkodott a karjával.

Valaki pofon vágta, mire elzuhant, és négykézláb próbált elmászni, de a hajánál fogva felrántották. Gregor meglódította az ajtó felé. Jakov botladozva lépkedett. Nem látta, hová mennek; néhány lépcsőfok, aztán egy folyosó... Egy ajtó kinyílt, és Jakovot átlökték a küszöbön.

– Ott bent rohadhatsz egy darabig – mondta Gregor, és becsapta az ajtót.

Jakov hallotta, ahogy bezárul a retesz. Vacogtak a fogai, de nem a hidegtől, hanem a félelemtől. Nyöszörögve bedugta hüvelykujját a szájába.

Tizenhárom

ABBY SZÁMÁRA a reggelek voltak a legrosszabbak. Ahogy felébredt, hirtelen beléhasított a felismerés: nincs hová mennie. Aztán csak feküdt az ágyban, hallgatta, ahogy Mark öltözik, és annyira eluralkodott rajta a depresszió, hogy egy szót sem tudott kinyögni neki. Napok óta alig beszéltek egymással. Így hal meg a szerelem, gondolta Abby, mikor hallotta, hogy Mark nyitja az ajtót, és munkába megy. Nem dühös szavakkal, hanem némasággal.

Ma reggel Abby elmenekült otthonról. Csak ment a házak mellett, nem is nagyon figyelve, merrefelé jár. Az idő hidegre fordult, és mikor végül megállt a Harvard Egyetem parkjában, már sajgott a füle. Rájött, hogy elmúlt már az ebédidő. Nem tudta, hová menjen. Úgy tűnt, mindenki másnak van célja, kivéve őt.

Tegnap Vivian elrepült Burlingtonba. Késő este felhívta Abbyt, de rossz hírei voltak: Tim Nicholls bezárta a rendelőjét, és senki sem tudja, hová ment. A Wilcox Memorialban pedig nincs nyoma semmilyen szervkioperálásnak azokon a bizonyos napokon. Újabb zsákutca. Vivian végül a helyi rendőrségnél is járt, de nem talált fel jegyzést eltűnt személyekről vagy azonosítatlan holttestekről. Teljes kudarc.

Eltüntették a nyomokat, gondolta, miközben baktatott hazafele. Sohasem kapjuk el őket.

Amikor hazaért, lehallgatta a telefonon az üzeneteit. Vivian kérte, hogy hívja vissza. Megadott egy burlingtoni számot. Abby felhívta, de nem vették fel. Ahogy letette a kagylót, kinézett az ablakon. Az utca túlsó oldalán egy barna furgon parkolt.

Azonnal Katzka számát tárcsázta.

– Katzka nyomozó – szólt a férfi szokásos szenvtelen hangján.

– Itt Abby DiMatteo beszél. A furgon, amelyik követett... most itt áll a házam mellett.

Csend. – A Brewster Streeten lakik, ugye?

– Igen. Kérem, azonnal küldjön valakit.

– Tartsa zárva az ajtaját! Megértette?

– Rendben. – Idegesen felsóhajtott. – Rendben.

Tizenöt perccel később ismerős zöld Volvo állt meg az utca másik oldalán. Abby nem számított rá, hogy Katzka személyesen jön el. Ahogy megpillantotta, elöntötte a megkönnyebbülés. Ő tudja, mit kell tenni, gondolta. Katzka okos ember, bármilyen helyzetben megtalálja a megoldást.

A nyomozó átment az úttesten, és lassan közeledett a furgon felé.

Abby szinte az ablakhoz tapadt, szíve vadul kalapált. Katzka most félig őfelé fordult, és Abby észrevette, hogy elővette a pisztolyát.

Még egy óvatos lépés, aztán a nyomozó belesett az ablakon. Láthatóan nem észlelt semmi gyanúsat. A kocsí hátuljához ment, és ott is belesett. Aztán eltette a pisztolyát, és végignézett az utcán mindkét irányban.

Egy közeli háznál hirtelen kinyílt az ajtó, és egy szürke kezeslábast viselő ember rohant le a lépcsőn üvöltve és hadonászva. Katzka a rá jellemző hidegvérrel fogadta, és a szolgálati jelvényére mutatott, majd a férfi előhúzta a tárcáját, és megmutatta az igazolványát.

Egy ideig még ott álltak, és beszéltek valamit. Végül az overallos férfi visszament a házba, Katzka elindult Abbyék háza felé.

Abby kinyitotta neki az ajtót. – Mi történt?

– Semmi.

– Ki a sofőr? Miért követett?

- Azt mondja, fogalma sincs, hogy maga miről beszél.
- Nem vagyok vak! Láttam már ezt a kocsit.
- A sofőr azt mondja, még soha nem járt itt.
- De ki volt?

Katzka elővette a noteszét. – John Doherty massachusettsi lakos. Vízvezeték-szerelő. A furgon a Back Bay cég tulajdona. És tele van szerszámokkal. – Becsukta a noteszét, és szokásos nyugalmával mérte végig Abbyt.

– Annyira biztos voltam benne, hogy ez ugyanaz a koci – motyogta Abby.

- Még mindig ragaszkodik hozzá, hogy volt furgon?
- Igen! – csattant fel Abby. – Volt furgon!

Katzka felvonta a szemöldökét, Abby pedig próbált uralkodni magán. Ezt az embert nem hatják meg az indulatok. Mindenben a logikát és ésszerűséget keresi.

– Ellenőrizni fogom Doherty adatait. De azt gondolom, hogy valóban vízvezeték-szerelő. – Katzka a nappali felé pillantott, ahol csörgött a telefon. – Nem veszi fel?

- Kérem, ne menjen el. El kell mondanom egy-két dolgot.

Katzka megállt, és nézte, ahogy Abby felveszi a kagylót. – Halló?

Halk női hang szólt: – DiMatteo?

Abby szeme Katzkára villant, s a nyomozó mintha megértette volna a tekintetéből, hogy ez fontos hívás. – Mrs. Voss? – kérdezte Abby.

– Megtudtam valamit – kezdte Nina. – Nem tudom, hogy van-e jelentősége.

Katzka Abby mellé lépett, és odahajolt a kagylóhoz.

- Mit tudott meg? – érdeklődött Abby

– Telefonáltam a bankba és a könyvelőnkhez. Szeptember 23-án Victor pénzt utalt át egy Amity Corporation nevű cégnek Bostonba.

Szeptember 23-án, gondolta Abby, Egy nappal Nina Voss szív-transzplantációja előtt. – Mit tud erről az Amityről? – faggatózott Abby.

– Semmit. Victor soha nem említette. – Elhallgatott. Abby hangokat hallott a háttérből. Aztán újból megszólalt Nina. Feszültebb, suttógó lett a hangja. – Le kell tennem.

– Mekkora összegről van szó?

Pár pillanatig nem jött válasz. Abby azt hitte, Nina talán letette a kagylót. Aztán mégis meghallotta a suttógasát.

– Ötmillióról – mondta Nina. – Ötmillió dollárt utalt át.

– EZ NEM LEHET az a hely – mondta Abby.

Roxburyben voltak Katzkával, egy lepusztult utcában parkoltak, rácsos kirakatok és az összedőlés határán álló üzletek között. Az Amity egy négyemeletes, barna épületben volt.

Abby bámulta a koszos kirakatot, amely mankókkal, botokkal, oxigénpalackokkal és éjjeliszekrényekkel volt tele.

– Miért utalt át Victor Voss ötmillió dollárt egy ilyen cégnek?

Katzka kinyitotta a kocsiját. – Meglátjuk, mit lehet kideríteni. Körülnézek, kérdezősködöm.

– Bemegyek magával.

– Nem. Maradjon a kocsiban! – Már szállt volna ki, de Abby visszahúzta. A nyomozó a maga higgadt módján ránézett.

– Ide figyeljen – mondta Abby –, az én életemet kuszálták össze. Lehet, hogy ez az egyetlen esélyem a visszavágásra.

– Akkor ne hibázzuk el, jó? Valaki ott bent felismerheti magát. Nem gondolja, hogy túl kockázatos lenne?

Abby visszaroskadt az ülésbe. Katzkának igaza van. Csak ült, és a fejét csóválta, dühösen a tehetetlenségtől. És haragudott Katzká-ra, amiért ezt megértette vele.

Nézte, ahogy a nyomozó átmegy az utcán, és belép a kopott kapun. Eltelt öt perc. Aztán tíz.

Katzka, mit csinálsz ott bent?

Húsz perc telt el. Már elmúlt öt óra, alkonyodon, kezdődött a csúcsforgalom. Még ebben az utcában is több lett a jármű, és az elhaladó autóktól Abby csak egy-egy pillanatra látta a bejáratot. Aztán hirtelen egy férfit pillantott meg, amint kilépett az Amity épületén oldalsó ajtaján. Abby szíve vadul kalapálni kezdett. Megismerte az arcot, az alacsony homlokot és a karvalyorrot. Mapes volt az, aki behozta a szívet Nina Vossnak a műtőbe.

Mapes gyalog indult el, majd megállt egy kék Trans Am teherautónál, és elővett egy kulcscsomót.

Abby visszaneézett az Amity épületére, fohászkodott magában, hogy jöjjön már Katzka. Aztán látta, hogy Mapes már beszállt, és beindította a motort. Lassan elindult, és várta, hogy besorolhasson a forgalomba.

Abby észrevette, hogy Katzka otthagya a slusszkulcsát. Lehet, hogy ez az egyetlen esélye. Átmászott a sofőrülésre, és indított. Hallotta a mögötte jövő kocsik fékcsikorgását és a dühös dudálást.

Egy sarokkal odébb Mapes éppen akkor hajtott át a kereszteződésen, amikor a lámpa pirosra váltott. Abby fékezett. Négy kocsi volt előtte, nem kerülhette ki őket. Csak ült, és számolta a másodperceket. A Trans Am most már csak kékes csillogás volt az autók folyamában. Mi van ezzel a lámpával?

Végre zöldre váltott, de nem mozdult egyetlen kocsi sem. Abby vadul dudálni kezdett. Az előtte lévő autók végre megindultak. Már éppen rátaposott volna a gázpedálra, amikor valaki kopogott a kocsi oldalán.

Jobbra pillantott, és látta, hogy Katzka érkezik futva.

A nyomozó felrántotta az ajtót. – Mi az ördögöt csinál?

– Szálljon be!

– Nem. Először parkoljon le...

– *Szálljon már be, a szentségít!*

Katzka meglepetten pislogott, és beült.

Abby abban a pillanatban tövig nyomta a gázpedált. Két sarral előttük a kék Trans Am befordult a Cottage Streetre. Ha nem marad közvetlenül a nyomában, elveszítheti, gondolta Abby. Balról előzve áthajtott a záróvonalon, elrobogott három kocsi mellett, és nagyot fékezve visszasorolt eléjük. Hallotta, ahogy Katzka becsatolja a biztonsági övét, miközben befordult a Cottage-ra.

– Hajlandó beszélni? – szólalt meg Katzka.

– A fickó a kék kocsiban az Amity épületéből jött ki.

– Ki az?

– Azt mondta, Mapesnek hívják.

A Trans Am egy körforgalmi rész után kelet felé ment tovább.

– Az autópálya felé tart – állapította meg Katzka.

Abby követte a Trans Am-et. Szíve zakatolt az izgatottságtól, miközben látta, hogy Mapes éppen a bal oldali sávba húzódik.

Abby is oda akart besorolni, de egy teherautó nem engedte. Abby közelebb nyomult, a teherautó viszont még közelebb ment az előtte haladó kocsihoz. Végül Abby rátaposott a gázpedálra, és bevágott a bal oldali sávba a teherautó elé.

– Az ördögbe! – kiáltotta Katzka. – Meg akar ölni?

– El akarom kapni a pasast!

A Trans Am újból sávot váltott. Most jobbra húzódott, a Callahan alagúthoz vezető lejáróra.

– A fenébe! – átkozódott Abby, és ő is jobbra húzódott. Átvágott két sávon, aztán már bent voltak a félhomályos alagútban. A betonfalakon visszhangzott a száguldó autók hangja. Amikor kiértek a szürkületbe, a Trans Am lefordult a sztrádáról. Abby követte.

Most a Logan nemzetközi repülőtérre vezető úton haladt Mapes.

Abby meglepődött, amikor a Trans Am átvágott a síneken, és nyugat felé bement az utcák labirintusába. Abby lassított; most már ügyelnie kellett, nehogy észrevegyék. A bostoni kikötő

mentén haladtak. Egy kerítés mögött hosszú, háromszintes sorokban álltak a használaton kívüli hajókonténerek. A Trans Am balra fordult, és behajtott a konténerudvarra.

Abby leparkolt a kerítés mellett, és látta, hogy a Trans Am a kikötőgát elé hajt, és megáll.

Mapes kiszállt a kocsiból. Felment a mólóra, melyhez egy kis teherhajó volt kikötve, és felkiabált. Pár pillanat múlva egy férfi jelent meg a fedélzeten, és intett neki. Mapes fellépett a hajóhídra, aztán eltűnt a hajó belsejében.

– Miért jött ide? – töprengett Abby.

– Biztos benne, hogy ezt az embert látta? – kérdezte Katzka.

– Hacsak nincs Mapesnek egy hasonmása, aki az Amitynél dolgozik. – Kis szünet után hozzátette: – Mit tudott meg odabent?

– Mielőtt észrevettem, hogy valaki el akarja lopni a kocsimat? – Vállat vont. – Olyan volt belülről is, mint egy gyógyászati ellátó. Azt mondtam, szükségem lenne egy kórházi ágyra a feleségem részére, mire megmutattak néhányat az újabb modellek közül.

– Hány ember van az épületben?

– Én hármat láttam. Egy fickó a bemutatóteremben volt, kettő az első emeleten, ők a telefonos rendeléseket intézték.

– És a két felső emelet?

– Gondolom, raktárhelyiségek. Nincs ott semmi, ami miatt érdemes lenne kutatni.

– Lefoglalhatná a könyvelésüket. Kideríthetné, hová lett Voss ötmillió dollárja.

– Nincs semmi bizonyítékunk.

– *Tudom*, hogy ez az ember volt a futár.

– A maga vallomása egyeden bírót sem győzne meg. – Katzka válasza őszinte és kegyetlen volt. – Sajnálom, Abby. Maga is jól tudja, hogy az utóbbi időben kételkedtek a szavahihetőségében.

Abby hirtelen iszonyú dühöt érzett Katzka iránt is. – Tökéletesen igaza van – fortyant fel. – Ugyan ki hinne nekem? A félbolond DiMatteo doktornő újabb képzelgése!

Egy ideig egyikük sem szólalt meg.

– Nem arról van szó, hogy én nem hiszek magának – mondta végül Katzka.

Abby ránézett. – Senki más nem hisz. Maga miért hinne?

– Mert Levi nem akasztotta fel magát – közölte Katzka.

Abby összevonta a szemöldökét. – En úgy tudtam, a boncolás azt erősítette meg.

– Múlt héten kaptuk meg a toxikológiai eredményeket. Szukcinilkolint találtak az izomszövetében.

Abby döbbenetesen nézett rá. *Szukcinilkolint*. Az altatóorvosok naponta használják, hogy ellazítsák vele az izmokat műtét közben. A műtőszobában ez életfontosságú szer. A műtőn kívül az egyik legborzalmasabb halálnemet lehet előidézni vele. Teljes bénulás, miközben az ember tökéletesen a tudatánál van, de képtelen mozogni és lélegezni. Olyan, mintha vízbe fulladna, csak éppen a levegő tengere veszi körül.

Abby nagyot nyelt. Egy pillanatra a borzalomtól megszólalni sem tudott. Bele se mert gondolni, milyen lehetett Aaron halála. A kerítésen át a teherhajó felé pillantott.

– Tudni akarom, mi van azon a hajón, és mit keres ott az a fickó – mondta, és kinyitotta a kocsiját.

Katzka megállította. – Még ne! Várjunk! – A szürkülő égre nézett, majd a víz fölött a sűrűsödő ködre. – Hamarosan sötét lesz.

– MENNYI IDEJE VAGYUNK ITT?

– Csak egy órája – felelte Katzka.

Abby reszketett a hidegtől. – Érdekes, hogy magának *csak* egy óra, nekem viszont egy egész éjszakának tűnik.

– Ez szemlélet kérdése. Én sok időt töltöttem megfigyeléssel a pályafutásom kezdetén.

Katzka mint újonc: ezt nehéz volt elképzelni. – Miért döntött úgy, hogy rendőr lesz? – kérdezte.

Katzka vállat vont. – Illett hozzám. És maga miért lett orvos?

Abby letörölte a beparásodott szélvédőt. – Nem is tudom, mit válaszoljak erre.

– Olyan nehéz kérdés?

– A válasz nehéz. Ha egyetlen okot kellene megneveznem, akkor az talán az öcsém lenne. Tízéves korában kórházba került. Rengeteg időt töltöttem azzal, hogy figyeltem az orvosait.

Katzka várta a folytatást, végül megkérdezte: – Az öccse nem maradt életben?

Abby megrázta a fejét. – Régen volt. – Örült, hogy Katzka hallgat; semmi kedve nem volt újabb kérdésekre válaszolni, és felidézni, milyen volt Pete, ahogy ott feküdt a hordágyon. És aztán jöttek a hónapok, amikor kómában volt.

Mindebből semmit sem mondott el Katzkának, de úgy érezte, a férfi megértett mindent. Nem gondolta volna, hogy Katzkában megvan az empátia képessége. Persze annyi más is meglepte benne.

Katzka kinézett az ablakon, és megállapította: – Már elég sötét van.

Kiléptek a kocsiból, és a nyitott kapun át bementek a konténerudvarra. A teherhajó ott derengett a homályban. Fölmentek a mólóra, elhaladva egy üres ládából rakott torony mellett.

A hajóhídnál megálltak, hallgatták a hajótesten megtörő víz csobogását. Katzka megérintette Abby kezét, a tenyere meleg volt és határozott. – Körülnézek a fedélzeten. – Föllépett a hajóhídra. Még csak néhány lépést tett rajta, amikor egy teherautó hajtott feléjük a konténerudvaron keresztül.

A fényszóró megvilágította Abbyt, aki a móló végénél állt. A teherautó csikorogva fékezett. Abby a szeme elé kapta a kezét, alig látott valamit a vakító fényben, de ajtóik csapódását hallotta. Aztán a teherautóról leugró férfiak elzárták a menekülés útját.

Katzka hirtelen ott termett mellette. – Jól van, csak lépjenek hátrább – kiáltotta a közeledők felé. – Tőlünk nem kell tartaniuk.

A két férfi, akinek csak az árnyképe látszott a reflektorok fényében, egyetlen pillanatig habozott. Aztán megindultak előre. Abby nem látta, hogy ezután mi történt. Csak azt vette észre, hogy Katzka hirtelen leguggolt és lövések dördülnek.

Egyszerre ugrottak be Katzkával a ládák fedezékébe. Katzka a földhöz szorította a lány fejét, majd viszonzta a tüzet. Távolodó léptek kopogását lehetett hallani, és ideges kiáltásokat.

Abby felemelte a fejét. Rémulten látta, hogy a teherautó feléjük tart, és úgy dönti le a ládákat, mint valami faltörő kos.

Katzka célzott és lőtt, a golyó betörte a szélvédő üveget. A teherautó tébolyult módjára felhajtott a mólóra, és csak jött tovább. Abbyt elvakította a reflektorok fénye. Aztán levetette magát a mólóról, bele a vaksötétbe.

Rémisztő volt a becsapódás a jeges vízbe. Visszaevickélt a felszínre, fulladozva a sós víztől és a kiömlött olajtól. Kiabálást hallott a mólóról, majd dübörgő csobbanás hallatszott. A felkavart víz átcsapott a feje fölött. Megint felbukkant a felszínre, és köhögött. A móló végénél a víz foszforeszkálva, zölden ragyogott. A teherautó elmerült, fényszórói megvilágították előtte a vizet.

Katzka! Hol lehet Katzka?

Körülnézett, kémlelte a sötétséget, a só csípte a szemét. Halk csobbanást hallott, s néhány méterre tőle egy fej emelkedett ki a vízből. Katzka miután megbizonyosodott róla, hogy Abby a felszínen tartja magát, a mólóra kezdett figyelni. Két vagy három férfi rohagált, kiabáltak egymásnak, de egyetlen szavukat sem lehetett érteni.

Ezek nem angolok, gondolta Abby, de hogy milyen nyelven beszélnek, azt nem tudta megállapítani.

Egy reflektor jelent meg fölöttük, és pásztázni kezdte a vizet.

Katzka lebukott, Abby szintén. Mikor ötödször jött fel levegőén, már sötétség vette körül.

Aztán két fénysugár pásztázta a homályt. Valahonnan a közeléből víz csobbanását hallotta; Katzka is feljött a felszínre.

– Elvesztettem a pisztolyomat – zihálta a nyomozó. – Ússzon a következő mólóhoz!

A teherhajón bekapcsolták a fedélzeti fényszórókat, és a mólót teljesen megvilágították. Egy férfi állt a hajóhídon, és a vízbe célzott a pisztolyával.

– *Tovább!* – kiáltotta Katzka.

Abby lebukott, de a mélység megrémítette.

– Abby, ússzon tovább! – sürgette Katzka. – Csak a következő mólóig!

Abby visszalesett a teherhajó felé. Láta, hogy a fénysugarak egyre nagyobb körben pásztázzák a vizet, és közelebb érnek hozzájuk. Újból lebukott a víz alá.

Mikor végül a partra értek, Abby mozdulni is alig bírt. Felmászott az olajtól és hínártól csúszós köveken, majd letérdelve elkezdett hányni.

Katzka megfogta a karját, hogy el ne vágódjon. Abby kimerültén fölemelte a fejét.

– Jobb már? – suttogta Katzka.

– Megfagyok.

– Akkor menjünk valami melegebb helyre. – Katzka felnézett a mólóra. – Azt hiszem, fel tudunk mászni a cölöpökön. Gyerünk!

Felbukdácsoltak a köveken, Katzka húzódkodott fel elsőként a mólóra, majd Abbyt is fölsegítette.

A reflektor fénye áthatította a ködöt. Egy golyó pattant vissza a betonról közvetlenül Abby mögött.

– Futás! – kiáltotta Katzka.

A fénysugár követte őket, ahogy rohantak a konténerudvar felé. Lebuktak a legközelebbi konténersor mögött, és hallották, ahogy a golyók pattognak a fémen. Aztán abbamaradt a lövöldözés. Emberi hangok közeledtek két irányból.

Katzka megragadta Abby kezét, és maga után húzta a konténerek labirintusában. A sor végéhez futottak, balra fordultak, és rohantak tovább. Aztán mindketten megálltak.

A sor végénél fény villant.

Katzka jobbra fordult, megkerülve egy újabb sort. Konténerek tornyosultak mindkét oldalról, mint egy szakadékok falai. Hangokat hallottak, és újból irányt váltottak. Abby nem tudta, hogy nem körbekerüngenek-e.

Újból fény táncolt előttük. Megálltak, megfordultak, de a másik irányból is közeledett egy zseblámpa fénye.

Abby rémülten hátratántorodott. Ahogy kinyúlt támaszt keresve, egy rést tapintott ki két konténer között. Megragadta Katzka karját, és benyomult a résbe, maga után húzva a férfit. Innen nem volt kiút. Csapdába kerültek.

Katzka megszorította Abby kezét. A lány szíve a torkában dobogott.

Fény villant a rejtekhelyük előtt. Két ember állt nem messze tőlük, ismeretlen nyelven beszélgettek. Csak a két konténer közti résre kellett volna irányítaniuk zseblámpájuk fényét.

Abby becsukta a szemét, rémületében oda se mert nézni. Nem akarta látni, amikor a fénysugár behatol a rejtekhelyükre. Keze-lába merev volt a feszültségtől, zihálva vette a levegőt. Cipőtálpak csikorgását hallotta, majd a léptek távolodtak.

Abby és Katzka ott maradt mozdulatlanul, egymás kezét szorítva. Még kétszer hallották, ahogy üldözőik elhaladnak előttük.

Távoli robajlás törte meg a csendet, mintha dörgött volna az ég. Aztán hosszú ideig néma csend.

Órákkal később bújtak elő rejtekhelyükről. Végiglopóztak a konténerek mellett, majd szemügre vették a csendes vizet. A köd felszállt, és halványan pislogtak a csillagok a város fölött,

A szomszéd móló sötét volt. Nem láttak embereket, fényeket. A teherhajó elment.

Tizennégy

MÁR MAJDNEM éjfél volt, amikor Lundquist nyomozó kitette a kimerült Abbyt a házánál. Abby látta, hogy Mark kocsija nincs a behajtón. Sürgős esete van a kórházban, gondolta. Nem volt szokatlan, hogy késő éjjel behívták a Bayside-ba.

Abby az üzenetrögzítőhöz ment, reménykedve, hogy Mark mondott rá valamit. De csak két telefonüzenetet talált Viviantól. Még mindig Burlingtonban volt. Már késő visszahívni, gondolta Abby, Majd reggel megpróbálja.

Lehámozta magáról a nedves ruhákat, és beállt a zuhany alá. Verte bőrét a forró víz, s ő csukott szemmel gondolkodott. Rettegett tőle, hogy mit fog mondani Marknak. Most már tisztázniuk kell a dolgokat. Ezt a bizonytalanságot nem lehet tovább kibírni.

Miután kijött a zuhany alól, felhívta Mark személyhívóját. Meglepődött, amikor szinte azonnal megszólalt a telefon.

– Abby? – Nem Mark volt, hanem Katzka. – Csak tudni akartam, jól van-e. Már az előbb is telefonáltam, de nem vette fel.

– Jól vagyok, Katzka. Markot várom, hogy hazajöjjön.

Katzka rövid hallgatás után megkérdezte: – Egyedül van?

Aggódó hangját hallva Abby elmosolyodott. Mégis vannak érzései.

– Bezártam minden ajtót és ablakot – mondta. – Követem az utasításait. – A telefonon keresztül hallotta egy rendőrségi adóvevő recsegését, és maga előtt látta, ahogy Katzka ott áll a

rakparton, és a reflektorok fénye megvillan az arcán. – Ott mi a helyzet?

– Várjuk a búvárokat. A felszerelés már itt van.

– Komolyan azt hiszi, hogy a sofőr még mindig bent van a kocsiban?

– Attól tartok, igen. – Katzka felsóhajtott, és olyan kimerültség volt a hangjában, hogy Abby aggodalmasan suttogni kezdett.

– Haza kellene mennie, Katzka. Forró zuhany kell magának meg egy tányér húsleves. Ez a receptem.

Katzka felnevetett. Abby ilyet még sohasem hallott tőle. – Most már csak egy patikát kellene találnom. – Valaki szólt hozzá, és Katzka válaszolt neki. Majd ismét Abbyhez beszélt, – Mennem kell. Biztos, hogy minden rendben magánál? Nem lenne jobb, ha egy hotelben szállna meg?

– Nem lesz semmi bajom.

– Akkor jó. – Rövid csönd következett. Katzka mintha nem szívesen tette volna le a kagylót. – Reggel újból felhívom – mondta végül.

– Köszönöm, Katzka. – Azzal Abby letette a kagylót.

Megint hívta Mark személyhívóját, aztán lefeküdt, és várta, hogy Mark visszahívja. De ez nem történt meg.

Ahogy múltak az órák, azzal próbálta enyhíteni félelmét, hogy összegyűjtötte az összes lehetséges okot, amiért Mark nem hívta vissza. Lehet, hogy alszik az egyik ügyeletesszobában. Lehet, hogy elromlott a személyhívója. Lehet, hogy a műtőben van. Vagy meghalt. Mint Aaron Levi, Kunstler és Hennessy.

Hajnali háromkor végre megszólalt a telefon. Abby egy pillanat alatt éber lett, és felkapta a kagylót.

– Abby, én vagyok az. – Mark hangja recsegett, mintha nagyon messziről telefonálna.

– Már órákkal ezelőtt is kerestelek – mondta Abby. – Hol vagy?

– A kocsiban vagyok, és a kórház felé tartok – felelte Mark, és kis szünet után folytatta: – Abby, beszélünk kell. Sok minden... megváltozott.

– Úgy érted, közöttünk? – kérdezte Abby halkán.

– Nem. Ennek semmi köze hozzád. Soha nem is volt. Te csak valahogy belesodródtál. Próbáltam rábeszélni őket, hogy szálljanak ki.

– Kiről beszélsz?

– A csapatról.

Abby félt feltenni a következő kérdést, de nem volt választása.

– Mindannyian... benne vagytok?

– Már nem. Mohandas és én ma este döntöttünk. Abby, mi elhatároztuk, hogy ideje ennek véget vetni. És most kimondjuk az igazságot. – Elhallgatott, s aztán hirtelen elcsukló hangon folytatta. – Gyáva voltam. Sajnálom.

Abby lehunyta a szemét. – Te tudtad. Te végig tudtad.

– Tudtam egy részét, de nem mindent. Nem *akartam* tudni. És akkor te elkezdted kérdezősködni. És többé nem tudtam eltitkolni az igazságot. – Nagyot sóhajtott. – Ebbe tönkre fogok menni, Abby.

Abbynek még mindig csukva volt a szeme. Láttá Markot a kocsija sötétségében. Elképzelte az iszonyatot az arcán. És a bátor elszántságot. – Gyere haza, Mark! Kérlek.

– Még nem. A kórháznál találkozom Mohandasszal. Megszerezzük a donornyilvántartásokat.

– Tudod, hol tartják őket?

– Van elképzelésünk. Ha csak ketten csináljuk, jó darabig eltart. De ha te is segítesz, reggelre végig tudjuk nézni mindet.

Abby felült az ágyban. – Hol találkozol Mohandasszal?

– A nyilvántartónál. Mohandasnak van kulcsa. – Mark habozott. – Biztos vagy benne, hogy vállalod, Abby?

– Ott akarok lenni, ahol *te* vagy Együtt fogjuk csinálni. Rendben?

– Rendben – felelte Mark halkan. – Akkor hamarosan találkozunk.

Öt perccel később Abby beült a kocsijába. Nyugat-Cambridge utcái kihaltak voltak ezen a hajnali órán. Negyed négy lehetett, de nem emlékezett rá, hogy mikor volt utoljára ennyire éber.

Most végre elkapjuk őket, gondolta. És együtt fogjuk csinálni. Úgy, ahogy kellett volna.

Áthajtott a River Street-i hídon, és rákanyarodott a gyorsforgalmi útra. Alig volt forgalom, könnyen besorolt az autók közé.

Néhány kilométer után a gyorsforgalmi út véget ért, Miközben lekanyarodott, hirtelen felfigyelt egy kocsira, amelyik nagyon közel ment hozzá. Gyorsított, és sávot váltott.

A másik autó még közelebb jött, az erős fény vakított a visszapillantó tükrében.

Abby oldalra lesett. Látta, hogy a másik kocsinak lehúzódik az ablaka. Megpillantott egy férfit az utasülésen.

Rémülten taposott a gázpedálra. Túl későn vette észre a sávjában veszteglő kocsit. Most a fékre taposott rá. A kocsija megperdült, és nekirohant a betonkorlátnak. Aztán minden forgott vele. Sötétség és fény

Sötétség.

FÉNY.

És fájdalom. Éles nyilallások a fejében. Sikítani akart, de nem jött ki hang a torkán. Megpróbált elfordulni a hasogató fénytől, de a nyakát mintha fojtogató szorítás tartotta volna fogva.

– Abby, maradjon nyugton! – parancsolta egy hang. – Meg kell néznem a szemét.

Abby érezte, hogy szíjak dörzsölik a csuklóját és a bokáját.

– Abby, én vagyok az, Wettig doktor. Nézzen rám! Nyissa ki a szemét!

Abby kényszerítette magát, hogy nyitva tartsa a szemét, pedig az orvos kis lámpájának fénye pengéként hasított belé.

– Kövesse a fényt! Jól van, Abby. Rendben. Azért szükségem lenne arra a CT-re.

Abby látta dr. Wettig fejének árnyékát a mennyezeti lámpák szórt fényében, és egy fehér függöny lebbent. Fájdalom hasított a bal karjába, s megrándult tőle.

– Nyugalom, Abby – szólt egy női hang. – Vért kell vennem. Maradjon mozdulatlan.

Most egy harmadik hang szólalt meg: – Doktor Wettig, elkészült a röntgenfelvétel.

Abby hirtelen pontosan tudta, hol van. Ez a Bayside baleseti osztálya. Valami szörnyűségnek kellett történnie.

– Mark – szólt, és próbált felülni. – Hol van Mark?

– Abby, hallgasson meg. – Wettig hangja halk volt és türelmetlen. – Próbáljuk elérni Markot. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan itt lesz. De most szót kell fogadnia, különben nem tudunk magán segíteni. Megértette?

Abby felnézett az orvos arcára, aztán meg se moccant. Most is megfélemlítette Wettig kifejezéstelen, kék szeme. De így, lekötözve, tehetetlenül mélységes rémület lett úrrá rajta.

Hallotta, ahogy elhúzzák a függönyt, és a tolókocsi megindult vele. A mennyezet lámpáit látta, és Abby tudta, hogy a kórház az ellenség területe. Meg sem próbált küzdeni, a szíjakkal úgysem kezdhetett semmit.

Gondolkodnom kell!

Befordultak a röntgenszobához. Felrakták az asztalra, és szíjakat csatoltak a mellére és a csípőjére. – Ne mozogjon! – utasította valaki.

Abby becsukta a szemét, és próbálta felidézni a balesetet.

Emlékezett rá, hogy beült a kocsiba, és felhajtott a gyorsforgalmi útra. Aztán semmi. De eszébe jutottak az előzmények.

A vizsgálat végére már tudta, mit kell tennie, ha életben akar maradni.

Nyugodt és szófogadó volt, miközben visszarakták a tolókocsira, ezért az ápoló csak a mellén csatolta be a szíjat, aztán kitolta a röntgen várójába.

– Ha szüksége van rám, csak szóljon. Itt vagyok a szomszéd szobában.

Mikor elment, Abby kikapcsolta a szíjat a mellén, és felült. Forgott vele a szoba. A halántékához szorította a tenyerét.

Az infúzió! Leszakította a ragasztószalagot a karjáról, s az arca megrándult az égető fájdalomtól, aztán óvatosan kihúzta a tűt a vénájából. Lemászott az ágyról, elvett egy köpenyt a fogasról, és gyorsan magára húzta. Erőlködve gondolkozott, próbált átlátni a fájdalom ködén, miközben elindult az ajtó felé.

A folyosón nem volt senki. Meglátta a vészkijáratot, és kínlódvá elindult arrafelé. Ha elérek, oda, biztonságban leszek, villant át az agyán.

Egész súlyával ránehezedett a vészkijárat kilincsére, s ahogy az ajtó kitárult, kiléphetett az éjszakába. Vészcsengők berregtek, és Abby azonnal futásnak eredt. Botladozva ért el a parkolóba. Csak annyit tudott, hogy a Bayside-ből menekülnie kell.

Hangokat hallott a háta mögül. Egy kiáltást. Hátrapillantott, és látta, hogy három biztonsági őr rohan ki az épületből. Elbújt egy autó mögé, de későn. Észrevették.

Talpra ugrott, és ismét rohanni kezdett. Üldözőinek léptei egyre közelebről dobogtak, egyszerre két irányból közelítve. Bekerítették. Az egyik őr elkapta a bal karját, a másik a jobbat. Abby rúgott, hadonászott. Próbálta megharapni őket.

De most már hárman voltak, és vonszolták vissza a baleseti osztályra dr. Wettighez.

– Meg fognak ölni! – sikította. – Eresszenek!

– Senki nem fogja bántani, asszonyom.

– *Maguk ezt nem értik!*

A baleseti osztály ajtaja kitárult. Abbyt berángatták, rászíjazták egy tolókocsira, miközben rugdalózott és vergődött.

Dr. Wettig sápadt, feszült arca jelent meg fölötte. – Öt milligramm Haldol intravénásán! – csattant a hangja.

– Ne! – sikította Abby.

Egy nővér jelent meg injekcióstúvel a kezében. Abby megrándult, próbált kiszabadulni a szíjából.

– Fogják már le! – kiáltott dr. Wettig.

Kezek kulcsolódtak a csuklójára. Oldalra rántották, és lecsupaszították a combját.

– Kérem – könyörgött, felpillantva a nővérre ne hagyja, hogy bántson. Ne hagyja!

Abby érezte a tűszúrást.

– Könyörgök – suttogta. De tudta, hogy már késő.

– Minden rendben lesz – mondta a nővér, és Abbyre mosolygott. – Minden rendben lesz.

– NINCS FÉKNYOM a mólón – állapította meg Carrier nyomozó. – A szélvédő betört. És a sofőr jobb szeme fölött golyó hatolt be. Ismered a szabályzatot, Csiga. Sajnálom, de szükségünk lesz a pisztolyodra.

Katzka bólintott, és lenézett a vízre. – Mondd meg a bűvárnak, hogy valahol ugyanott találja meg azt is. Hacsak el nem sodorta az áramlás.

Carrier megveregette Katzka vállát. – Menj haza. Szörnyen nézel ki.

Katzka fáradtan visszasétált a mólón. A teherautót órákkal ezelőtt kiemelték a vízből, és már kinyomozták, hogy a Bayside kórház ellátó részlegénél van nyilvántartásban. A sofőr testét félórája húzták ki. A jogosítványa szerint Oleg Boravoy, harminckilenc éves newarki lakos. Még várták a további információkat az áldozat személyazonosságára vonatkozóan.

Katzka átballagott a konténerudvaron a saját autójához, és beült. Felnyögött, kezébe temette az arcát. Éjjel kettőkor hazament lezuhanyozni, és aludt néhány órát. Kevéssel napkelte után újból itt volt a rakparton. Öreg vagyok én már ehhez, gondolta. Legalább tíz évvel öregebb a kelleténél. Az ilyen rohangálás meg lövöldözés a sötétben a fiataloknak való.

Valaki megkocogtatta az ablakot. Katzka felnézett, és látta, hogy Lundquist az. Letekerte az ablakot.

– Csigá, jól vagy?

– Hazamegyek, és kialszom magam.

– Előbb ezt hallgasd meg! Gondolom, kíváncsi vagy rá, ki volt a sofőr. Orosz emigráns, '89-ben jött. Három letartóztatás, de egyszer sem ítélték el.

– Milyen vádakkal?

– Emberrablás és zsarolás. De a tanúk mindig eltűntek. – Lundquist előrehajolt. – A newarki zsaruk szerint Boravoy az orosz maffiához tartozik.

Katzka összehúzta a szemét. – És milyen kapcsolata van Boravoy-nak a Bayside-dal?

– Azt nem tudjuk.

– És a teherhajó? Beszéltek a kikötőparancsnokkal?

– A hajó egy New Jersey-i cégnél, a Sigayev Társaságnál van bejegyezve. Utoljára Rigában kötött ki.

– Az hol van?

– Lettországban.

Megint az oroszok, gondolta Katzka. Abby DiMatteo jutott eszébe, s az aggodalma hirtelen felerősödött. Mióta éjjel egy órákor felhívta, nem beszélt vele. Egy órával ezelőtt újból hívni akarta, de amikor tárcsázta a számát, észrevette, hogy felgyorsult a pulzusa. Hirtelen rádöbben, mit is jelent ez. Várakozást. Örömteli, fájó, teljesen irracionális vágyat, hogy hallhassa a hangját. Olyan érzések voltak ezek, amelyeneket évek óta nem

tapasztalt magán, és fájdalmas volt rádöbbennie, hogy mit jelentenek. Gyorsan letette a kagylót.

Most elnézett a móló irányába. – Mindent tudni akarok a Sigayev Társaságról – mondta Lundquistnak. – Elsősorban a kapcsolataikat az Amityvel és a Bayside kórházzal.

– Jegyeztem, Csiga.

Miközben Katzka indított, Carrier nyomozó vágott át az udvaron.

– Hé, Csiga – kiáltotta –, megkaptad az üzenetet DiMatteo doktornőről?

Katzka azonnal leállította a motort, de heves szívverését nem állíthatta le. Carrierre meredt.

– Balesetet szenvedett.

ÉTELHORDÓ KOCSI zörgött végig a folyosón. Abby riadtan ébredt, s aztán érezte, hogy veritéktől nedves ágyneműben fekszik. Meg akart fordulni, de nem bírta; a keze le volt kötve, s a csuklóját fájdalmasan kidörzsölte a szíj. Csalódottan visszahanyatlott a párnára, és a plafont bámulta. Meghallotta egy szék nyikordulását. Oldalra fordította a fejét.

Katzka ült az ablak mellett. A nappali verőfényben borostás arca öregebbnek és kimerültebbnek tűnt, mint addig bármikor. – Kértem őket, hogy oldozzák el – mondta. – De állítólag maga nagyon szeret szabadulni az infúziótól. – Felállt, és odament az ágy mellé. – Üdvözlöm a visszatérése alkalmából, Abby. Maga nagyon szerencsés nő.

– Nem emlékszem, mi történt.

– A kocsija felborult.

– Volt más is...

Katzka megrázta a fejét. – Senki más nem sérült még. De a maga kocsija teljesen összetört. – Elhallgatott. Abby látta, hogy már nem néz rá. A párnáját bámulta a feje mellett.

– Katzka – szólt halkán –, én voltam a hibás?

Katzka kelleetlenül bólintott. – Valószínűleg túl gyorsan hajtott, és hirtelen fékezett, amikor észrevette a sávjában álló autót. Ezért nekivágódott a védőkorlátnak, és felborult.

Abby lehunyta a szemét. – Istenem!

– És találtak egy törött vodkásüveget a kocsiában.

Abby kinyitotta a szemét, és a nyomozóra meredt. – Az lehetetlen!

– Abby, maga nyilván nem emlékszik rá, mi történt. Amit múlt éjjel a rakparton átélt, alaposan megzavarhatta. Talán úgy érezte, muszáj lazítania.

– Arra emlékeznék, ha ittam volna.

– Ebben a pillanatban az a fontos...

– Ez a fontos. Hát nem veszi észre, hogy megint le akarnak járatni!?

Katzka megdörzsölte a szemét. – Sajnálom, Abby – morogta. – Wettig doktor az imént közölte a véralkoholszintjét. Még éjjel vettek vért magától a baleseti osztályon.

Katzka elfordította a fejét, üres tekintettel bámult ki az ablakon, Abby pedig lehunyta a szemét, és a dühére koncentrált. Csak ez maradt neki, amivel visszavághat, Minden mást elvettek tőle. Még Katzkát is.

– Nem ittam – közölte lassan, tagoltan. – Hinnie kell nekem.

– Hová akart menni hajnali háromkor?

– A kórházba. Mark felhívott, és azért jöttem, hogy... – Elhallgatott. – Volt már itt? Miért nincs itt?

Katzka némasága hideg volt, mint a jég. Abby odafordította a fejét, de az arcát nem látta.

– Katzka?

– Mark Hodell nem válaszol a hívásokra. Senki sem tudja, hol lehet.

Abby beszélni akart, de úgy érezte, gombóc van a torkában, és csak suttogni tudott: – Ne! – Észre sem vette, hogy könnyek

csorognak az arcán, végül Katzka gyengéden letörölte egy papír zsebkendővel.

– Sajnálom. – Félresimította Abby haját az arcából, és egy pillanatig ott tartotta a kezét.

– Sajnálom – ismételte meg.

– Keresse meg! – suttogta Abby.

– Megkeresem.

Aztán Abby hallotta, ahogy a nyomozó kimegy a szobából. És csak ekkor vette észre, hogy Katzka eloldotta. Most szabadon leszállhatott az ágyról, kimehetett a szobából. De nem tette. A párnába fúrta a fejét, és sírt.

Két órákor dr. Wettig jött be. Megállt az ágya mellett, és a kórlapját tanulmányozta. – DiMatteo?

Abby nem válaszolt.

– Katzka nyomozó szerint maga tagadja, hogy alkoholt fogyasztott múlt éjjel.

Nem szólt erre sem.

Wettig felsóhajtott. – Az első lépés a gyógyulás felé az, ha belátja, hogy problémája van. Jobban kellett volna figyelnem magára. De most már minden világos. Ideje foglalkoznunk a problémával.

– Ugyan minek? – mondta Abby tompán.

– Azért, mert maga előtt még olyan jövő áll, amit érdemes megmenteni. Az orvosi pályán kívül van sok más lehetősége.

Abby hallgatott. Ebben a pillanatban a legnagyobb fájdalmat Mark eltűnése okozta.

– Megkértem O’Connor doktort, hogy vizsgálja meg magát mondta Wettig.

– Nincs szükségem pszichiáterre.

– Ki kell gyógyulnia az üldözési mániájából. Mindannyian nagyon aggódunk magáért, Abby. Ezért is rendeltem el a pszichiátriai vizsgálatot. Higgye el, csak a maga érdekében teszem.

Abby keményen a szemébe nézett. – Menjen a pokolba, Tábornok!

Elégedetten látta, hogy Wettig összerezzen a szavaira, és ellep az ágyától. – Majd később benézek, DiMatteo doktornő – szólt, és távozott.

Néhány perccel korábban Abby még túl kimerültnek érezte magát. Most minden izma megfeszült, és kavargott a gyomra. Felült. A szédülés csak néhány másodpercig tartott, ideje akcióba lépni, gondolta. Az ajtóhoz ment, és résnyire nyitotta.

A nővér felnézett az asztalától, és Abbyre bámult. – Szüksége van valamire?

– Nem – válaszolt Abby, és gyorsan visszavonult.

Fogságban tartják.

Az éjjeliszekrényhez ment, és felemelte a kagylót. Hazatelefonált, és lehallgatta az üzeneteit. Vivian megint hívta, és a hangjából ítélve sürgős mondanivalója lehetett. Meghagyott egy burlingtoni számot.

Ezúttal Vivian szólt bele a telefonba. – Az utolsó pillanatban értél el. Éppen indultam.

– Mikor jössz vissza?

– Hat órákor indul a gépem a Loganre. Ezzel az úttal az ördögnek tartoztam. Burlingtonból egyetlen szervet sem küldtek. Az egész csak álcázás. Tim Nicholls szolgáltatatta a papírokat.

– És Nicholls eltűnt.

– Vagy megszabadultak tőle.

Mindketten hallgattak. Aztán Abby halkán megszólalt. – Mark is eltűnt.

– Micsoda?

– Senki sem tudja, hol lehet. Katzka nyomozó mondta, hiába keresték a személyhívóján. – Elhallgatott, s újból érezte azt a gombócot a torkában.

– Ó, Abby... – Vivian hangja elcsuklott.

Aztán Abby kattanást hallott. Letette a kagylót, hogy újból tárcsázzon, de nem volt tárcsahang. Megpróbálta a központost hívni, de semmi. Süket volt a vonal. A kórház kikapcsolta a telefonját.

FÉL HATKOR újra jött egy vámpír, hozta tálcán a kémcsöveket és tűket. – Sajnálom, doktornő, de megint meg kell szúrnom.

Abby az ablaknál állt, a lehangoló tájat bámulva. – Ez a kórház már kiszívta a véretem – jegyezte meg.

A háta mögül hallotta a kémcsövek csörömpölését. – Doktornő, nekem vért kell vennem. Ez Wettig doktor utasítása – tette hozzá kétségbeesett hangon. – Kérem, ne nehezítse meg a dolgomat.

Abby megfordult, és nagyon fiatalnak látta az ápolónőt. Régi önmaga jutott eszébe róla. Amikor még ő is rettegett Wettigtől, hogy valamit rosszul csinál.

Sóhajtott, az ágyhoz ment, és leült. Kinyújtotta a bal karját, és egykedvűen ökölbe szorította a kezét. Miközben a tű átdöfte a bőrét, Abby rápillantott a gondosan felcédulázott kémcsövekre.

Hirtelen felfigyelt az egyikre, amelyen Nina Voss feliratot olvasott.

– Készen van – szólt a vámpír, és kihúzta a tűt.

Abby automatikusan a karjához szorította a gézt. Nina Voss újra itt van a kórházban, gondolta. Valami nincs rendben az új szívével. Maga előtt látta Ninát a kocsai félhomályában. A sápadt arcot, a kékes száját. Már akkor sem működött rendesen a beültetett szív. A szervezete kitaszította magából.

A hó kiment. Abby a szekrényhez lépett. Ott volt benne a műanyag zacskó a cipőjével, a véres nadrágjával és a pénztárcájával. Az irattárcája hiányzott, de a pénztárcájából elő tudott kotorni néhány öt- és tízcentest.

Felhúzta a nadrágját, a kórházi köpenyt, és belelépett a cipőjébe. Aztán az ajtóhoz ment, és kilesett.

Az ügyeletes nővér most nem volt az asztalnál, de két másik nővér volt bent a szobában, az egyik telefonon beszélt, a másik jegyzetelt. Egyik sem nézett Abby felé.

Abby végigpillantott a folyosón, és látta, hogy az ételszállító kocsit éppen akkor érkezik. A nővérek a kocsitól nem láthatták őt, ahogy kiment az asztaluk mellett, és a lépcső felé vette az irányt.

Hat lépcsőfordulóval feljebb, a tizenkettedik emeleten voltak a műtők. A folyosón álló ruhás kocsiról levett egy sebészköpenyt, egy sapkát és védőpapucst a cipőjére. Így volt rá esélye, hogy nem veszik észre, amikor bemegy a kórterembe.

Bent nagy felfordulás fogadta. Az egyik betegnek megállt a szíve, és mindenki vele foglalkozott. Így senkinek sem tűnt fel, amikor odament Nina Voss ágyához.

Az asszony aludt. Mióta Abby utoljára látta, olyan kicsi lett a teste, mint egy gyereké.

Abby elvette a táblát az ágy végéről, és gyorsan végigolvasta. Ahogy kiegyenesedett, látta, hogy Nina ébren van, és őt nézi,

– Jó napot, Mrs. Voss – köszönt Abby.

Nina elmosolyodott. – A doktornő, aki mindig megmondja az igazat – suttogetta.

– Hogy érzi magát?

– Elégedetten. – Nina lehunyta a szemét. – Elégedetten, hogy most már majdnem vége,

Abby az ágy mellé lépett, és megfogta Nina kezét. – Soha nem volt alkalmam megköszönni, hogy segíteni akart nekem.

– Én Victoron akartam segíteni.

– Nem értem.

– Victor olyan, mint az a férfi a görög mitológiában... Orpheusz. Aki lement Hádész birodalmába, hogy visszahozza a feleségét. Vissza akar hozni az életbe. És nem érdekli, milyen áron. – Újból lehunyta a szemét. – Végül – suttogetta – túl sokba fog kerülni neki.

Nem a pénzről beszélt, ezt Abby rögtön megértette. Hanem az emberi lélekről.

Abby megfordult, és látta, hogy egy nővér bámul rá meglepetten.

– Matteo doktornő... maga mit... – Egy pillantással ellenőrizte az összes monitort és az infúziót.

Ellenőrzi, hogy nem történt-e szabotázs.

– Nem nyúltam hozzá semmihez – mondta Abby.

– Mrs. Vossnak pihennie kell. – A nővér gyorsan kikísérte Abbyt. – Ma este műtétje lesz. Nem szabad zavarni.

– Milyen műtétje?

– Újabb szívtranszplantáció. Találtak donort.

– Mrs. Voss tudja? – kérdezte Abby.

– Mit?

– Aláírta a beleegyezési nyilatkozatot?

– A férje írta alá. Most pedig azonnal távozzon!

Abby szó nélkül kiment a liftekhez. Kinyílt az ajtó, ő belépett, és gyorsan megfordult, hogy szemben legyen az ajtóval.

Találtak donort, gondolta. Ma este Nina Voss új szívet kap.

Mire a lift leért az előcsarnokba, kigondolta az események menetét. Olvasta a többi transzplantáció kórleírását; tudta, mi fog történni.

A lift ajtaja kinyílt. Kilépett, és lehajtott fejjel kísértelt a főbejáraton a kavargó szélbe.

Két utcával odébb fázva és remegve bement egy telefonfülkébe, majd Katzka számát tárcsázta.

A nyomozó nem volt a helyén. Egy rendőr felajánlotta, hogy átadja neki az üzenetet

– Beszélnem kell vele most rögtön!

– Kapcsolom a központot.

A következő pillanatban a központos hangja szólalt meg. – Sajnálom. Várjuk, hogy Katzka nyomozó jelentkezzen. El tudja érni magát valamilyen számon?

– Igen. Vagyis nem tudom. Majd újra próbálkozom. – Letette a kagylót. Nem volt több érméje. Pedig egy embert még fel akart hívni.

A telefonkönyv fele ki volt tépve. Reménytelenül kezdte lapozni a fehér oldalakat, és meglepődött, amikor megtalálta I. Tarasoff nevét.

Remegett a keze, miközben tárcsázott.

Kérem, vegye fel!

Négy kicsengés után meghallotta Ivan Tarasoff nyájas hangját, amint közölte a telefonközponttal, hogy hajlandó fizetni a hívást.

Abby annyira megkönnyebbült, hogy szinte ömlött belőle a szó.

– Nem tudtam, ki mást hívjak fel. Viviant nem tudom elérni. És senki sem hallgatna meg. El kell mennie a rendőrségre. Meg kell győznie őket...

– Lassabban, Abby. Mondja el nyugodtan, miről van szó.

Abby mély lélegzetet vett. – Nina Voss ma este új szívet kap – mondta. – Tarasoff doktor, én azt hiszem, tudom, hogyan csinálják. Nem valahonnan máshonnan hozzák a szíveket. Itt helyben szerzik be őket. Bostonban!

– Tudja, Abby, Parrtól tudom, hogy maga nagyon feszült napokat élt át. Nem lehetséges, hogy ez...

– *Kérem*, hallgasson meg. – Lehunyta a szemét, kényszerítve magát, hogy megnyugodjon. – Vivian ma felhívott Burlingtonból. Kiderítette, hogy a szervek nem Vermontból érkeztek.

– Akkor hol szerzik őket?

– Nem tudom biztosan. De gyanítom, hogy Roxburyben. Az Amity Gyógyászati Ellátó cég épületében. A rendőrségnek még ma este oda kellene mennie.

– Nem tudom, képes leszek-e meggyőzni őket.

– Muszáj! Tarasoff, ez nem egyszerűen egy szerveosztó központ. Ezek *gyilkolnak*.

Abby női hangot hallott a háttérből: – Iván, nem eszed meg a vacsorádat?

– Most nem, drágám – felelte Tarasoff. – Sürgősen be kell mennem a kórházba. – Aztán újból Abbyhez beszélt, halkán, izgatottan.

– Gondolom, nem kell mondanom, mennyire megrémít ez az egész ügy, Abby.

– Pokolian félek én is.

– Akkor menjünk egyenesen a rendőrségre. Túl veszélyes ez ahhoz, hogy valami partizánakcióba kezdjünk.

– Egyetértek, Száz százalékig. El tudna jönni értem? Megfagyok. És iszonyúan félek.

– Hol van?

– Egy telefonfülkében, néhány háztömbnyire a Bayside-től.

– Megtalálom.

– Tarasoff doktor, könyörgök, siessen!

Tizenhat

SÖTÉT MERCEDES közeledett lassan, és megállt a telefonfülke mellett, Abby felismerte Tarasoffot, az ajtóhoz rohant, és beszállt.

– Hála istennek, hogy itt van. Menjünk innen minél gyorsabban.

Ahogy Tarasoff elhúzott a járda mellől, Abby hátralesett, hogy nem követi-e őket valaki. Az út sötét volt mögöttük.

– Lát valamit? – kérdezte Tarasoff.

– Nem. Azt hiszem, minden rendben.

Tarasoff felsóhajtott. – Nincsen gyakorlatom az ilyesmiben. Még a krimiket sem szeretem.

– Jól csinálja. Csak jussunk el a rendőrségre.

Tarasoff idegesen nézett a visszapillantó tükörbe. – Azt hiszem, láttam egy kocsit. Itt megfordulok, Lássuk, mi történik.

Abby hátranézett, de nem látott semmit. Miközben fordultak, mereven hézte az utat mögöttük. Nem látott reflektorokat, egyetlen kocsit sem jött utánuk. Aztán Tarasoff lassított, és megállt. – Mi a baj? – kérdezte Abby.

– Semmi. – Tarasoff lekapcsolta a lámpát.

– Miért... – Abby nem tudta befejezni a mondatot, mert feltépték az ajtót, megragadták és kirángatták az éjszakába. Vakon küzdött a támadóival, de hiába, a kezét hátracsavarták és összekötözték. A száját leragasztották. Aztán felemelték és belökték egy közelben álló autó csomagtartójába. Abby ott hevert a sötét csapdában.

Elindultak. Abby a hátára fordult, és addig rugdosott, amíg emelni tudta a lábát. Persze hiába erőlködött: nem hallhatta meg senki. Kimerülten összegömbölyödött, és igyekezett rendezni a gondolatait.

Tarasoff. Hogyan keveredett ebbe Tarasoff?

Ahogy ott feküdt a sötét, szűk csomagtartóban, a kép lassan összeállt. Tarasoff a keleti part egyik legismertebb szívtranszplantációs csapatát vezette. A hírneve az egész világból vonzotta a betegeket, akiknek volt elég pénzük, hogy bármelyik sebészt megfizessék. Egyvalamit azonban pénzért sem kaphattak meg, mégpedig emberi szívet.

Ezt pedig a Bayside transzplantációs csapata meg tudta szerezni.

Abby emlékezett rá, Tarasoff egyszer megjegyezte, hogy ő is küldött betegeket a Bayside-ba. Tehát 6 volt a Bayside összekötője.

Érezte, ahogy a kocsi fékez és fordul, majd csikorogva megáll. Távoli dübörgést hallott; egy repülőgép szállt fel.

A csomagtartó teteje felemelkedett. Kiemelték, végigvonszolták a mólón, fel a hajóhídon. Csak egy pillanatra látta a teherhajó homályos fedélzetét, aztán máris lefelé taszigálták egy lépcsőn.

Egy ajtó tárult ki nyikorogva, és belökték a sötétbe. A keze még mindig hátra volt kötve. Nem tudta fékezni az esését, álla a padlónak csapódott. Fájdalom nyilallt át a koponyáján.

Abby a hátára gördült, és a szemét meresztette, hogy lásson valamit. Az ajtónyílás félhomályában ki tudta venni Tarasoff alakját. Összerezcent, ahogy az egyik férfi lehajolt, és letépte a szalagot a szájáról.

– Miért? – suttogta Abby. – A pénz miatt?

– A pénz semmit sem ér – mondta Tarasoff –, ha nem lehet megvenni rajta azt, amire szüksége van az embernek.

– Például egy szívet?

– Például a saját gyerekünk életét. Vagy a feleségünkét... a testvérünkét... Ezt magának kellene a legjobban megértenie, doktornő. Mindannyian tudunk a kis Pete-ről és a balesetéről. Mit adott volna azért, hogy megmentse az öccse életét?

Abby nem szólt semmit, de a férfi tudta a választ.

– Képzeld el – folytatta –, hogy nézi a saját gyermeke haldoklását. Tele van pénzzel, de mégis várnia kell a sorára. Az alkoholisták, kábítószeresek és segélyen élők mögött. – Egy pillanatra elhallgatott. – Képzeld el!

Az ajtó becsapódott. A retesz csikordulva a helyére csúszott.

Abby feküdt a koromsötétben. Hallotta a lépcső kongását, ahogy a három ember visszament a fedélzetre. Aztán csak a szél zúgott, és a hajó eresztékei nyikorogtak.

Képzeld el! Lehunyta a szemét, és próbált nem gondolni Pete-re. De a fiú ott állt előtte, büszkén feszítve cserkészegyenruhájában.

Mit tettem volna, hogy megmentselek? Bármit.

A sötétben valami zörgött. Abby megdermedt. *Patkányok.* Elhúzódott a hang irányából, és kinkeservesen felállt.

Aztán egy halk kattanás. A hirtelen fény elvakította. Hátraugrott. Csupasz villanykörte lógott fentről.

Nem patkány volt, amit hallott a sötétben. Hanem egy fiú.

Egymásra meredtek, de egyikük sem szólalt meg. A fiú mozdulatlanul állt, de Abby látta az ijedtséget a szemében; vékony lába megfeszült, hogy bármelyik pillanatban meneküljön. Tíz év körüli, sápadt, szőke kisfiú volt. Abby kék foltot látott az arcán, és hirtelen tudatosult benne, hogy ütés nyoma.

A fiú felé lépett, aki rémülten hátrált. – Nem bántalak – mondta Abby. – Csak beszélni akarok veled.

A fiú egy pillanatra összeráncolta a homlokát. Aztán megrázta a fejét, és mondott valamit, de Abby nem értett belőle egy szót se. Most ő rázta meg a fejét, és ráncolta a homlokát. Zavartan bámultak egymásra.

Hirtelen mindketten összereztek; felzúgtak a hajó motorjai. Pár pillanat múlva Abby érezte a hajótest ringatózását. Kifutottak a kikötőből.

Még ha kiszabadulok a kötelekből és ebből a szobából, akkor sem tudok elmenekülni

Kétségbeesetten újra a fiúra nézett.

A fiú most már nem figyelt a motorzúgásra, hanem oldalra húzódott, és Abby összekötözött csuklóját bámulta. Aztán lenézett a saját kezére. Abby csak ekkor vette észre, hogy a fiú bal keze hiányzik. A fiú újra ránézett, és megint mondott valamit.

– Nem értem, mit beszélsz – felelte Abby

Csalódottan nézegették egymást. Aztán a fiú fölszegte az állát – Abby ebből megértette, hogy valamilyen elhatározásra jutott és Abby mögé lépett. Az egy kezével rángatni kezdte a kötelet, de nem sikerült kioldania. Erre letérdelt a padlóra Abby mögött. Abby érezte a fogait és leheletének melegét a bőrén, ahogy a fiú, mint egy elszánt kiséger, rágni kezdte a kötelet.

– SAJNÁLOM, de vége a látogatási időnek – szólt a nővér. – Várjanak! Nem mehetnek be oda! Megállni!

Katzka és Vivian egyenesen elment a nővérek asztala mellett, Abby szobájába. – Hol van? – kérdezte Katzka.

Dr. Colin Wettig feléjük fordult. – eltűnt.

– Azt ígérte, ügyelni fognak rá – mondta Katzka. – Mi történt veled?

– Ezt DiMatteo doktornótól kellene megkérdeznie.

Wettig hangja feldühítette Katzkát. Vagy talán inkább a szenttelen tekintete. – Magának kellett gondoskodnia róla, doktor. Mit csináltak veled?

– Nem tetszenek a célzásai.

Katzka átment a szobán, megragadta Wettig köpenyének gallérját, és a falnak lökte a doktort. – Hová vitték?

Wettig kék szemében most már megvillant a félelem. – Mondtam már, nem tudom, hol van! A nővérek fél hétkor felhívtak, hogy eltűnt. Riadóztattuk a biztonságiakat. Már átkutatták a kórházat, de nem találják sehol.

Katzka hirtelen eleresztette Wettiget, aki háttal nekitántorodott a falnak. – Azt hittem, figyelembe véve az állapotát, nagyobb biztonságban lesz a kórházban – mondta. – Nem gondoltam, hogy igaz lehet, amit mond. – Wettig előhúzott egy cédulát a zsebéből, és átnyújtotta Viviannek. – Ezt most adták oda a nővérek.

– Mi az? – kérdezte Katzka.

– Abby véralkoholszintje – mondta Vivian egy grimasz kíséretében.

– Eszerint nulla.

– Ma délután újra vettem tőle vért, és elküldtem egy másik laborba – magyarázta Wettig. – Makacsul hajtogatta, hogy nem ivott. Azt hittem, ha a tényekkel szembesítem, meg tudom törni a tagadását.

– Erre most kiderül, hogy nem volt alkohol a szervezetében – jegyezte meg Katzka.

– Amiből az következik, hogy vagy elképesztően gyorsan bontja le a mája az alkoholt – mondta Wettig –, vagy tévedtek a Bayside laboratóriumában.

– Maga szerint a tévedés a megfelelő szó? – kérdezte Katzka. Wettig kimerültnek tűnt. És nagyon öregnek. – Én nem is gondoltam... nem mertem feltételezni...

– Hogy Abby igazat beszél? – fejezte be a mondatot Vivian.

Wettig megrázta a fejét. – Istenem – motyogta. – Ezt a kórházat be kell zárni, ha igaz, amit állított.

Katzka ránézett Vivianre.

– Még mindig vannak kételyei? – kérdezte Vivian halkan.

A FIÚ órákon át a karjában aludt, Abby a nyakán érezte meleg leheletét. Ernyedten feküdt, mint minden gyerek, amikor mélyen, nyugodtan alszik. Reszketett, amikor Abby először átölelte. Aztán Abby simogatni kezdte a fiú csupasz lábát, míg végül elmúlt a remegése, és akkor ő is elbóbiskolt.

Arra ébredt, hogy a szél erősebben fúj, és a csupasz villanykörte himbálódzott a feje fölött. A fiú nyöszörgött és mozgolódott. Még egy halk nyögés, aztán felébredt. Ránézett Abbyre, mindketten mosolyogtak. Jakov furcsa, elbűvölt szótlanságával bámulta.

– Jól van, semmi baj – mormolta Abby mosolyogva.

Kis idő múlva a fiú szeme lecsukódott, s teste újból elernyed.

– ENNYIT a házkutatási parancsról – mondta Lundquist, és berúgta az ajtót. Óvatosan lépett be a szobába, miközben Katzka felkapcsolta a villanyt.

Mindketten hunyorogtak, a három mennyezeti lámpa vakító fényétől. Bárhová néztek, csillogó felületeket láttak.

A szoba közepén műtőasztal állt. Katzka odament, és nézte a két oldalról lelógó szíjakat.

– Elképesztő – jegyezte meg Lundquist. – Miféle műtéseket csináltak itt?

Katzka megint az asztalra nézett. A szíjakra, hirtelen Abbyre gondolt, ahogy a csuklója az ágyhoz van szíjazva, és könnyek

csorognak az arcán. Szörnyen fájdalmas volt az emlék. Megrázta a fejét. Ha nem tud gondolkodni, nem tud segíteni rajta. Nem tudja megmenteni. Hirtelen megfordult, és kiment az ajtón.

Odakint megálltak a járdán, és felnéztek az Amity épületére. Mikor Katzka előző nap bent járt, csak azt látta, amit engedtek. A felső emeleten nem volt, a műtőasztalt a szíjakkal nem láthatta. Alig egy órával ezelőtt derítette ki Lundquist, hogy az épület a Sigayev Társaság, vagyis annak a New Jersey-i vállalatnak a tulajdonában van, amelyhez a teherhajó is be van jegyezve. Megint az orosz maffia. Vajon milyen kapcsolatuk lehet a Bayside-dal?

Lundquist, akit a mobiltelefonján hívtak, beszállt a kocsiba. Katzka még állt egy ideig az épület előtt, és megint Abbyre gondolt. Vajon hol fogja ismét látni?

– Csiga! – Katzka megfordult, és látta, hogy Lundquist a telefonnal hadonászik felé. – A parti őrség vár ránk egy helikopterrel.

LÉPÉSEK hallatszottak a lépcsőn. Abby felkapta a fejét. Jakov nyugodtan aludt tovább az ölében.

Kinyílt az ajtó, és Tarasoff állt előtte két kísérővel. – Itt az idő. – Jakovra pillantott. – Keltse fel őt is!

Abby szorosabban ölelte magához Jakovot. – A fiút ne! – kérte.

– Főleg a fiú kell!

Abby megrázta a fejét. – Miért?

– Jelenleg nincs más AB-pozitív vércsoportú egyed raktáron. Abby Tarasoffra nézett. Aztán Jakov álomtól kipirult arcára. Nina Voss is AB-pozitív, jutott eszébe.

Az egyik férfi megragadta a karját, és felrántotta. A fiú a padlóra zuhant, zavarodottan hunyorgott. A másik férfi oroszul kiáltott rá. Jakov talpra kászálódott.

Tarasoff vezette a menetet végig egy homályos folyosón, fel egy lépcsőn, aztán át egy ajtón egy vaslépcsőre. Előttük egy kék ajtó volt.

A fiú hirtelen kirántotta magát, és futásnak eredt. Az egyik fickó elkapta az ingét, mire Jakov megperdült, és beleharapott a karjába. A férfi felüvöltött fájdalomában, és pofon vágta Jakovot.

– Hagyja abba! – sikította Abby.

A férfi felrántotta Jakovot, és újból pofon vágta. A fiú most Abby felé tántorodott, aki rögtön átölelte. A férfi ugrott, hogy szétválassza őket.

– Hagyja békén! – üvöltötte Abby.

Jakov reszketve csimpaszkodott belé, közben keservesen zokogott.

– Itt vagyok veled – suttogta Abby.

A fiú felemelte a fejét, és Abby látta rémült tekintetéből, pontosan tudja, mi fog velük történni.

Belökték őket a kék ajtón egy másik világba. A folyosón végig fehér faburkolat, a padlón linóleum. Lépteik visszhangoztak, ahogy elhaladtak egy csigalépcső mellett. A folyosó végén széles ajtó volt.

A fiú most még jobban reszketett. És egyre nehezebb lett. Abby lerakta, és arcát két tenyerébe fogta. Tekintetük egy pillanatra találkozott, és benne volt mindaz, amit szavakkal nem tudtak elmondani egymásnak. Aztán Abby megfogta Jakov kezét, és megszorította. Egy férfi ment előttük, egy mögöttük, s Tarasoff haladt lefelé. Miközben nyitotta az ajtót, Abby arra összpontosított, hogy sikerüljön... Már elengedte Jakov kezét.

Tarasoff benyomta az ajtót. Hófehér szoba tárult eléjük. Abby ebben a pillanatban meglódult. Vállával nekiütközött az előtte álló férfinak, nekilökve őt Tarasoffnak, aki megbodott a küszöbön, és térdre esett.

A hátul lévő férfi próbálta elkapni Abby karját. Abby ököllel a férfi arcába sújtott. A szeme sarkából látta, hogy Jakov közben

eltűnt. Az a fickó, akit ledöntött a lábáról, közben feltápászkodott. Abbyt közrefogták, és bár továbbra is küzdött és csapkodott, bevitték a fehér szobába.

– Fogjátok le! – utasította a két férfit Tarasoff.

– A fiú...

– Felejtsd el. Nem mehet sehová. Tegyétek fel az asztalra!

– Nem marad nyugton!

Abby hallotta, hogy Tarasoff egy szekrényben motoz. Aztán a sebész hangja felcsattant: – A karját! Tartsátok erősen!

Tarasoff injekciós tűvel a kezében közeledett. Abby felsikoltott, mikor a tű átszúrta a bőrét. Vonaglott, de nem tudott szabadulni. Aztán a végtagjai alig mozdultak, és nem bírta nyitva tartani a szemét. Sikítani akart, de hirtelen levegőt sem kapott.

– Vigyétek be a másik szobába! – szólt Tarasoff.

A férfiak bevitték a szobába, és egy asztalra csúsztották. Abby teljesen magánál volt, de egyeden izmát sem tudta mozgatni. Viszont mindent érzett. Ahogy rászorultak a szíjak a csuklójára és a bokájára. Tarasoff kezének nyomását, ahogy hátraszorította a fejét. De csak némán sikoltott, egyeden hang sem jött ki a torkán. Érezte, ahogy egy műanyag cső kigyózik le a torkán. A cső egy oxigénsákhhoz volt kapcsolva. Tarasoff megnyomta a zsákot, mire Abby életmentő levegőhöz jutott. Tarasoff ezután egy lélegeztetőgéphez csatlakoztatta a csövet.

– Most hozd a fiút! – vetette oda Tarasoff. Az egyik férfi kiment. A másik közelebb lépett az asztalhoz.

– Kötözd le! – szólt Tarasoff. – Még egy-két perc, és elmúlik a szukcinilkolin hatása.

A szer hatása már valóban múlni kezdett. Abby érezte, hogy a mellizmai lassan görcsbe rándulnak. Tarasoff megindította az infúziót, és látta, hogy Abbynek nyitva a szeme. Kiolvasta a kérdést a tekintetéből.

– Egy egészséges máj – mondta –, ritka kincs. Van egy connecticuti úriember, aki több mint egy éve vár donorra. –

Tarasoff újabb infúziós zacskót rakott fel. – Nagyon örült, mikor megtudta, hogy végre találtunk neki.

Azért vettek tőlem vért a baleseti osztályon, gondolta Abby

Tarasoff folytatta munkáját. Abby nem tehetett mást, csak nézte némán, miközben a lélegeztetőgép pumpálta a levegőt a tüdejébe. A falon lévő óra negyed tizenkettőt mutatott.

Tarasoff hallotta az ajtó nyílását és csukódását. Megfordult, és azt mondta: – A fiú elszökött. Még nem találták meg. Előbb a májjal végzünk.

Léptek közeledtek az asztalhoz. Egy másik arc nézett le Abbyre. Hányszor látta ezt az arcot egy másik műtőasztalnál! Hányszor látta ezt a szempárt rámosolyogni a sebészmaszk fölött! De most nem mosolygott.

Mark volt az.

Tizenhét

GREGOR TUDTA, hogy a hajó hátsó részéből egyetlen út vezet ki, a kék ajtó pedig zárva van. A fiúnak tehát fel kellett mennie a csigalépcsőn.

Elindult felfelé, s a karja még lüktetett, ahol a fiú megharapta. Ez a nyavalyás kölyök csak bajt okozott kezdettől fogva.

Felért a következő szintre, és kilépett a vastag szőnyegre. Hátral két kabin volt, elöl egy jól felszerelt szalon. Gregor előbb a kabinokat nézte meg, aztán a szalon felé indult. Mielőtt odaért volna, tompa nyögést hallott.

Belépett a szalonba, és felkapcsolta a villanyt. Hol a csudában lehet a fiú? Körüljárta a helyiséget, aztán hirtelen megállt.

Az étellift!

Odarohant, és kitárta az ajtaját. Nem látott mást, csak kábeleket. A fiú már beszökött a hajókonyhára. Gregor elindult

vissza a lépcsőhöz. A konyha zárva van; a fiú nem tud megszökni a csapdából.

– SAJNÁLOM, ABBY – mondta Mark. – Soha nem gondoltam, hogy ez lesz a vége.

Kérlek, gondolta Abby Kérlek, ne tedd meg!

– Ha lenne bármilyen más megoldás... – Megrázta a fejét. – Túl erőszakos voltál. És már nem tudtalak irányítani.

Egy könnycsepp gördült végig Abby arcán, és egy pillanatra látta, hogy Mark tekintetén fájdalom suhan át. De már el is fordult.

– Ideje beöltözni – szólta Tarasoff. – Megtenné a szívességet? -- Egy fecskendőt nyújtott Marknak. – Pentobarb. Legyünk humánusak.

Mark elbizonytalanodott. Aztán elvette a tüt. Megint habozott. Abbyre nézett.

Szerettelek, gondolta Abby. Annyira szerettelek.

Mark megyomta a fecskendőt.

Lassan elhomályosodtak a fények. Abby előtt imbolyogni kezdett a férfi arca, aztán beleveszett a szürkeségbe.

A HAJÓKONYHA ajtaja zárva volt. Jakov megrántotta a kilincset, de hiába. Rémulten nézett körül búvóhelyet keresve. De tudta, hogy végül megtalálják, bárhová rejtőzik.

Legalább megnehezíti a dolgukat! Felnézett a lámpákra. Felkapott egy porcelán kávéscsészét, és a legközelebbi lámpához vágta. Az égő szétduzzant.

Éppen célba vette a következő égőt, amikor észrevette a szakács rádióját a szekrény tetején. A rádió zsinórja lelógott a pultra, ahol a kenyérpíró volt.

Jakov a tűzhelyre pillantott, és meglátott egy üres levesestálat. Felkapta, és a csaphoz cipelte. Aztán megnyitotta a vizet.

ODABENT teljes hangerővel üvöltött a rádió. Gregor kinyitotta a hajókonyha ajtaját. Kitapogatta a kapcsolót, és felkattintotta. Semmi, lett egy lépést, cipőtalpa alatt üveg recsegett.

A kis gazfickó összetörte az összes égőt. Ki akar surranni mellettem a sötétben.

Gregor bezárta az ajtót, aztán megfordult a sötétben. – Gyerünk, kölyök! – kiáltotta. – Nem bántalak!

Nem hallott mást, csak a rádiót. Elindult, aztán megállt, hogy gyufát gyújtson. A rádió ott volt közvetlenül előtte. Miközben kikapcsolta, észrevette a pulton a húsvágó bárdot.

Szóval megkaparintottad a szakács késeit!

A gyufaszál ellobbant. Gregor elővette a pisztolyát, és újból kiáltott: – Fiú? – Csak ekkor vette észre, hogy vizes a lába. Meggyújtott még egy szál gyufát, és lenézett.

Nagy tócsában állt. A gyufa lángjának reszkető fényénél Gregor szemügyre vette a padlót maga körül, és látta, hogy a víz a csapból folyik az ajtó felé. Aztán meglátta a vezetéket, amelyek csillogva tekeredett a tócsa szélénél.

Gregor utoljára azt látta, hogy megcsillan a fiú szőke haja, és a konnektor felé nyúl.

A zsinór vége az ő kezében volt.

TARASOFF nyújtotta a szikét. – Te csináld az első vágást! – mondta, és látta az ijedséget Mark arcán.

Nincs más választásod Hodell. Te próbáltad beszervezni őt. Nem sikerült. Most hozd helyre a hibát.

Mark elvette a szikét. Verejték csillogott a homlokán, és csak állt mozdulatlanul. Mindketten tudták, hogy ez próba – talán az utolsó.

Gyerünk! Archer megtette a magáét, amikor elintézte Mary Allent. Mint ahogy Zwick is végzett Aaron Levivel. Most te következél. Bizonyítsd be, hogy még mindig tagja vagy a

csapatnak. Vágd fel annak a nőnek a hasát, akivel nemrég még szeretkeztél.

Mark nagy levegőt vett, és a bőrhöz nyomta a szikét.

Csináld!

Belevágott. Hosszú, ívelt vágás volt. A lány bor szétnyílt, kicsordult a vére.

Tarasoff megnyugodott. Markkal nem lesz semmi gond. Már évekkel ezelőtt eljutott arra a pontra, ahonnan nincs visszatérés. Egy részeg éjszaka, néhány szippantás kokain. Másnap reggel egy idegen ágy és egy megfojtott csinos medika mellette. Mark pedig nem emlékezett rá, hogy valójában mi történt. Az egész nagyon meggyőző volt.

És persze sok pénzt is kapott, amikor beszervezték.

Fenyegetés és ígélet. Ez szinte mindenkinél bevált. Archernél, Zwicknél és Mohandasnál. És Aaron Levinél is – egy ideig. Zárt társaság volt az övék, gondosan őrizték a titkaikat. És a nyereségük bőven fedezte, hogy a legjobb orvosokat vásárolják meg. Ezt a csapatot Tarasoff hozta létre. Az oroszok csak a szerveket és az erőszakot biztosították. A múltóban aztán már Tarasoff csapata művelte a csodákat.

Tarasoff most asszisztált Marknak, elhelyezte a sebészkampókat, felitatta a vért.

Hirtelen egy pillanatra sötétség lett.

– Ez meg micsoda? – nézett fel Mark.

A lámpák megint világítottak,

– Csak egy kis áramingadozás – vélte Tarasoff.

– A körülmények nem ideálisak. Egy himbálódzó hajó. Áramkimaradások...

– Tudod, hogy ez ideiglenes megoldás. Amíg nem találunk valamit az Amity épülete helyett. Folytasd!

Mark felemelte a szikét, és megdermedt. Talán csak most kezdte felfogni, valójában mit is csinál.

– Valami baj van? – kérdezte Tarasoff.

– Nincs. – Mark nagyot nyelt. Újból vágni kezdett, de reszketett a keze. Felemelte a szikét, és vett néhány mély lélegzetet.

– Nincs sok időnk, Hodell. Még egy másik donorral is végeznünk kell.

– Nincs itt túl meleg?

– Én nem vettem észre. Folytasd!

Mark bólintott. Megszorította a szikét, de hirtelen megdermedt.

Tarasoff hangot hallott a háta mögül – az ajtó *csapódását*. Mark maga elé nézve felemelte a szikét. Majd úgy érezte, mintha fejbe rúgták volna, és a padlóra zuhant.

Tarasoff megperdült, szőke haját pillantott meg, aztán a fiú fehér arcát.

A pisztoly másodszor is eldördült. A golyó ezúttal nem talált célba, csak a szekrény egyik üvegajtóját törte szét. Üvegszilánkok hullottak a padlóra. Az altatóorvos elbújt a lélegeztetőgép mögé.

Tarasoff hátrálni kezdett, egy pillanatra sem vette le szemét a pisztolyról. A kéz, amely szorította, most már túlságosan reszketett ahhoz, hogy célozni tudjon. Ez csak egy kisfiú, gondolta Tarasoff. Egy megrémült gyerek.

Tarasoff a tálcára pillantott, és látta, hogy ott van a szukcinilkolinnal megtöltött fecskendő. Lassan oldalazva átlépett Mark testén. Aztán a pisztoly megint órá irányult, mire megmerevedett.

A fiú most már görcsösen zokogott.

– Minden rendben van – nyugtatta Tarasoff mosolyogva. Ne félj. Én csak segítek a barátodnak, mert nagyon beteg.

A fiú az asztalra pillantott. Tett egy lépést felé, aztán még egyet. Hirtelen felsikoltott. Nem vette észre, hogy az aneszteziológus kimenekült a szobából. És nem hallotta a helikopter közeledését sem.

Tarasoff elvette a tűt a tálcáról. Nyugodtan közelebb lépett. A fiú elkeseredetten üvöltött. Tarasoff felemelte a tűt.

Ebben a pillanatban a fiú felnézett rá. És most már nem félelem, hanem düh csillogott a szemében, ahogy megcélózta Tarasoffor Gregor pisztolyával.

És még egyszer, utoljára lőtt.

JAKOV egy pillanatra sem mozdult Abby ágya mellől. Attól fogva hogy a nővérek kitolták Abbyt az intenzív osztályról, ott volt mellette – mint egy sápadt kis kísértet. Most is ott állt, és tekintetével némán könyörgött Abbynek, hogy ébredjen fel. De legalább már nem volt olyan hisztérikus állapotban, mint amikor Katzka rábukkant a hajón. Abby testére hajolva zokogott, könyörgött, hogy ne haljon meg. Katzka egy szót sem értett abból, amit a fiú mondott. De a rémületét tökéletesen megértette. És a kétségbeesését is.

Valaki kopogott a fülke ablakán. Katzka megfordult, és látta, hogy Vivian Chao integet neki. Kiment hozzá.

– Az a kölyök nem maradhat itt – mondta. – Útban van.

– Egy kis időt adjon még neki, jó? – Katzka megfordult, és az ablakon át az ágyra nézett. És megint próbálta elfelejteni azt a képet, amely egész életében kísérteni fogja: Abby az asztalon fekszik, a hasa felvágva. A fiú nyöszörög, és tartja Abby fejét. És a padlón vértócsában fekszik két ember – Hodell már halott, Tarasoff még életben van. A hajón mindenkit őrizetbe vettek.

Hamarosan újabb letartóztatások lesznek. A rendőrség éppen készül lecsapni az egész Sigayev Társaságra. Annak alapján, amit a teherhajó legénysége elmesélt, a tevékenységi köre szélesebb – és sokkal borzalmasabb – volt, mint amit Katzka el tudott volna képzelni.

Pislogott, és visszatért a jelenbe: Abbyhez, aki ott fekszik az ablak mögött, a hasa bekötözve, a monitor mutatja egyenletes szívdobogását. Egy pillanatra megint elfogta ugyanaz a rémület,

amit a hajón érzett, amikor azt hitte, el fogja veszíteni Abbyt, mivel a helikopter, amely Viviant és Wettiget hozta, még messze volt. Megérintette az üveget, és érezte, hogy megint pislog.

Vivian halkán megszólalt mögötte: – Abby rendbe jön, higgye el. A Tábornok és én mindent megteszünk érte.

Katzka bólított. Aztán szó nélkül visszasurrant a fülkébe.

A fiú felnézett rá, s a szeme ugyanolyan könnyes volt, mint Katzkaé. Mindketten az ágyra néztek. Úgy tűnt, hosszú idő telt el, míg együtt virrasztottak e mellett a nő mellett, akit egyikük sem ismert igazán, s mégis mindketten annyira szerettek.

Katzka végül kinyújtotta a kezét. – Gyere! Szükséged van alvásra, fiú.

A fiú habozott. Pár pillanatilag Katzka arcát fürkészte. Aztán kelleetlenül elfogadta a kinyújtott kezét. Együtt sétáltak át a kórtermen. Hirtelen a fiú lelassított.

– Mi van? – kérdezte Katzka.

A fiú megállt egy pillanatra. Katzka egy ősz hajú férfit látott, aki fejét a kezébe temette, és egész testét rázta a hangtalan zokogás. Vannak dolgok, amiket még Victor Voss sem tud megvásárolni, gondolta Katzka. Most pedig el fogja veszíteni mindenét. A feleségét. A szabadságát.

Katzka az ágyon fekvő asszonyra nézett. Arca fehér volt és törékeny. Félig lecsukott szemében ott volt a közeledő halál tompa csillogása.

A fiú közelebb húzódott, és abban a pillanatban a nő tekintete mintha még utoljára felélénkült volna. A fiúra nézett. Ajka lassan mosolyra húzódott. Aztán lehunyta a szemét.

– Mennünk kell – mormolta Katzka.

A fiú felnézett, és keményen megfogta a kezét. És miközben Katzka tanácstalanul, szótlanul nézte, megfordult, és visszament Abbyhez.

Katzka hirtelen kimondhatatlanul fáradtnak érezte magát. Victor Vossra nézett, akinek összeomlott az élete, s most

kétségbeesetten ült az ágy mellett. Aztán az ágyon fekvő nőre pillantott, akinek a lelke éppen akkor vált meg a testétől. És azt gondolta: Olyan kevés időnk van ezen a világon azokkal, akiket szeretünk.

Felsóhajtott. Aztán ő is megfordult, és visszament Abbyhez. Elfoglalta helyét a fiú mellett.